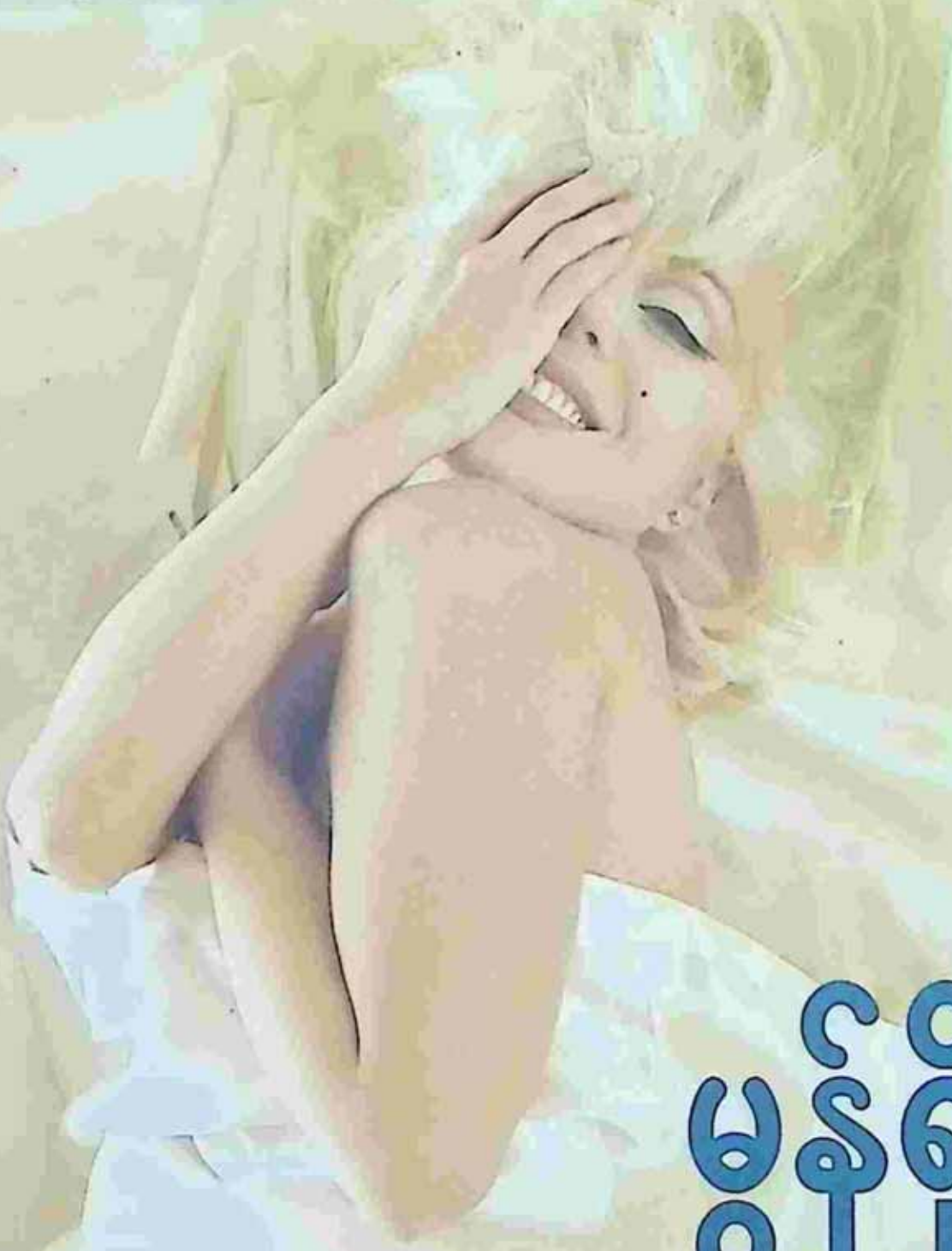

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

မိန်းမရူး

အထောက်အကူလှအောင်

မြန်မာပြန်

MARILYN MONROE

NORMAN MILLER &

NORMA JEAN

FRED LAWRENCE GUILLES

တတိယအကြိမ်

com

mgvooe.com

မိန့်ရုံး

အထောက်အကူလှအောင်
မြန်မာပြန်

ISBN9789997114327

9 789997 114327

3,200.00KS

HA17

မွန်ဂိုး အထောက်အကူအညီ

တစ်နှစ်မှာ ၂၉၀ မျက်နှာ၊ ၁၆ ဝင်ဘီ x ၁၈.၅ ဝင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ ဇန်နဝါရီလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၂ ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ်၊

(ပထမအကြိမ်-နံ့သာတိုက်၊ ၁၉၇၄)

ရောင်းဈေး ၃၂၀၀ ကျပ်

email: skceph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

မွန်ရိုး

MARILYN MONROE
Norman Miller &

NORMA JEAN
Fred Lawrence Guiles

အထောက်တော်လှအောင်

မြန်မာပြန်

စာတိလအကြိမ်၊ ၂၀၁၉

ဇန်လာပြန် ဘယ်ရွေးကံမသိ

ရွှေရောင်ဆံပင်တို့သည် ပျောင်းညံ့နုအိကာ ဖွာရရာ လွင့်ကျနေ၏။
 သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရေများ ရွဲရွဲစိုကာ အေးစက်နေသည်။
 အအေးဒဏ်ကြောင့် တအား ဟစ်၍ငိုရန် မျက်နှာကို မဲ့လိုက်
 သည်။ မဲ့လိုက်သော သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အလှသည် ထင်းထင်းပေါ်လာ
 သည်။ မှန်ပါသည်။ ၁၃ လသမီးမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း သူ့အလှ
 သည် ထင်ရှားလွန်းချေသည်။

ကလေးငယ်တို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အလှတရားသည် ထာဝရ
 တည်ရှိ ကိန်းဝပ်မြဲသာတည်း။

ကလေးငယ်မှန်သမျှတို့သည် လူ့လောကတွင် မစင်ကြယ်သော
 မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မပြုလုပ်ကြသေး။ လူ့လောက၏ ပြစ်ချက် တစ်စုံ
 တစ်ရာသည် သူတို့အပေါ်သို့ ကျရောက်ခြင်း မရှိသေး။

စင်ကြယ်သောဘဝ၊ စင်ကြယ်သောအလှ၊ ပြစ်ချက်အနာအဆာ
 ကင်းစင်သော ဘဝ၏အစမှို ငိုသောအခါတွင်လည်း ထိုမျက်နှာငယ်
 သည် ချစ်ခင်ကြင်နာဖွယ်အတိ ပြီးချေ၏။ ရယ်သောအခါတွင်လည်း
 ထိုမျက်နှာငယ်သည် နှစ်လိုမြတ်နိုးဖွယ်၊ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ်တို့ဖြင့်

ထုံမွမ်းချေ၏။

ထို့အတူ အအေးဒဏ်ကြောင့် ဟစ်ငိုလိုက်ရန် မျက်နှာမဲ့လိုက်သည့် ၁၃ လသမီးငယ်ကလေး၏ မျက်နှာသည်လည်း အလှကြီးလှလျက် ရှိပါသည်။ သူ့အလှသည် အခြားအခြားသော ကလေးငယ်တို့၏ အလှထက် ပိုမို ထင်ရှားလွန်းပါသည်။

သာမန်ထက် ပိုမိုထင်ရှားသောအလှဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ကလေးက သူ့မျက်နှာကို မဲ့လိုက်လေသောအခါ ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်သည့် နှလုံးသည်ပွတ်သည် လှုပ်ရှား၍သွားသည်။ နှစ်လိုမြတ်နိုးတတ်သည့် အသိစိတ်က နိုးထ၍လာသည်။ ကြည်နူးချမ်းမြေ့တတ်သည့် စေတသိက်သည် ပုတ်ခတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

“မေမေ...”

ရှိုက်သံနှင့်ရောကာ မပီမသ ဗလုံးဗထွေး ငိုလိုက်သောအသံသည် ဆည်းလည်းပေါင်းများစွာတို့ကို ဆောင်းဦးလေအသာမှာ အညှာမှ ကိုင်လှုပ်သလို နားဝင်ချိုလှပါသည်။

“ပြီးပြီနော် ပြီးပြီ၊ သမီးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်၊ တိတ်တိတ် မငိုနဲ့။ သမီးကို မုန့်တွေအများကြီးကျွေးရမယ်၊ ဟို လက်စတာဆိုတဲ့အကောင်က တော်တော်ဆိုး၊ သူ့ကို အန်တီရိုက်မယ်။ သမီးကို မုန့်တွေအများကြီး ကျွေးမယ်၊ အကျီလှလှလေးလည်း ဝတ်ပေးမယ်၊ အန်တီကို အန်တီ အိုက်ဒါလို့ ခေါ်နော်၊ အန်တီက သမီးမေမေ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ သမီးမေမေက သမီးဆီကို မကြာခဏလာတဲ့ ဆံပင်နီနီနဲ့ မိန်းမ”

ကြွေရည်သုတ် ရေချိုးကန်အတွင်းမှ သမီးငယ်သည် အိုက်ဒါ ဘိုလင်ဒါ၏ မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အငိုရပ်သွားသည်။

သူ ဘာကို သဘောပေါက်ပါသနည်း။ အိုက်ဒါဘိုလင်ဒါ ပြောသည့် စကားများကို သူ နားလည်ပါမည်လော။ မုန့်အများကြီးနဲ့

အကျီလှလှမှလွဲပြီး အခြားစကားများကို သမီးငယ် နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ယခုမှ သူ့အသက်သည် ၁၃ လသာ ရှိပါသေးသည်။ အခြား ကလေးများ ခေါ်သံကြားသဖြင့် ‘မေမေ’ ဟု သံယောင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

လူ့လောကအတွင်းသို့ လူအဖြစ် ရောက်ရှိလာသော လူသား တစ်ယောက်အဖို့ သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး စတင်ပြောသည့် လူစကားမှာ ‘မေမေ’ ဟူသော စကားလုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကံဆိုးရှာသော သမီးငယ်သည် ‘မေမေ’ ခေါ်တတ်လျှင် ခေါ်တတ်ချင်း မေမေအစစ်ကို မေမေဟု ခေါ်ခွင့် မကြုံရရှာချေ။

သည်လိုဖြင့်ပင် လူ့လောက၏အလယ်သို့ မိဘမဲ့ကလေးဘဝဖြင့် အဖော်မပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း သူ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူကား...

နော်မာဂျီးနီ

ရွှေရောင်ဆံပင်တို့သည် ပျောင်းညှိနုအိကာ ဖွာရရာ လွင့်ကျနေ၏။

သူတစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်နေသည်။

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့်အလား သူ့မျက်လုံးများကို စုံမှိတ် ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် အားပါးတရ ပြုံးလိုက်တော့မလို ထင်မှတ် ရသည်။

အလှသည် ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေ၏။ ကျောက်စားပွဲပေါ်မှာ မလှုပ် မယှက် ငြိမ်သက်နေသည့် သူ့မျက်နှာကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလျှင် သူနှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်မသွားချင်လောက်အောင်ပင် သူ့အလှက ဖမ်းစား လွန်းချေသည်။

ပါးမို့ကလေးများသည် နှင်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ပန်းနုရောင် မပြေးနိုင်တော့သော်လည်း ဖျော့တော့သော ပန်းနုရောင် လက်ကျန်ကိုမူ မြင်တွေ့နေရဆဲ ဖြစ်သည်။

အကြောစိမ်းစိမ်းများ မယှက်သန်းနိုင်တော့သော်လည်း ပြည့်ဖြိုး သည့်လည်တိုင်သည် ချောမွတ်တင်းရင်းကာ ထိရက်စရာမရှိအောင် လှပ နေမြဲပင်။

သူ၏ လက်ဝဲလက်ယာမှာ၊ သူ၏ ခေါင်းရင်းခြေရင်းမှာ ကျောက် စားပွဲတို့သည် အစီအရီ ရှိကြကုန်၏။ ထိုကျောက်စားပွဲ အများစုပေါ်မှာ သူ့လိုပင် ငြိမ်သက်နေကြသည့် ယောက်ျား၊ မိန်းမအရွယ်စုံ၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် အရောင်အသွေးစုံတို့ ရှိကြကုန်၏။ သူ့လိုပင် အားလုံးတို့သည်လည်း အဝတ်ဖြူများ တင်းတင်းပတ်ကာ ရှိကြကုန်၏။

နေရာကား လော့အိန်ဂျယ်လိပြည်နယ်ဆေးရုံ၏ ရေခဲတိုက်ဖြစ်ချေ သည်။

ကျောက်စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေကြသူအားလုံးတို့သည် အမျိုးအမည် မသိသူများ၊ အမျိုးအမည် မသိသောကြောင့် မည်သို့ သင်္ဂြိုဟ်ရမည်ကို မသိသေးသူများ၊ အမျိုးအမည်သိသော်လည်း တာဝန်ခံ သင်္ဂြိုဟ်ပေး မည့်သူ မရှိသေးသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့အကြားမှာ အလှထူးနေသူကား ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မာရီလင်မွန်ရိုးပင်တည်း။

သူ့ကို သင်္ဂြိုဟ်မည့်သူ ယခုအထိ ပေါ်မလာသေး။ မည်သူကမျှ တာဝန်မယူသေး။ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ဤရုပ်အလောင်းသည် မိမိတို့နှင့် သက်ဆိုင်ပါသည်ဟု တင်ပြလာသူ မရှိသေး။ မိမိတို့နှင့် မသက်ဆိုင် သော်လည်း ရင်းနှီးသိကျွမ်းသူဖြစ်သဖြင့် မိမိပင် တာဝန်ယူကာ သင်္ဂြိုဟ် ပေးပါမည်ဟု အကြောင်းကြားလာသူ မရှိသေး။

မာရီလင်မွန်ရိုးကား နော်မာဂျီးနံပင် ဖြစ်ချေသည်။

လူ့လောကအတွင်းသို့ အဖော်မပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ရောက်လာခဲ့သည့် နော်မာဂျီးနံသည် မာရီလင်မွန်ရိုးအဖြစ်ဖြင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားအောင်မြင်ကာ လူ့လောကအတွင်းမှ အဖော်မပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားချေပြီ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သူ့အလှကို ငေးမောတပ်မက်ခဲ့ကြသော်လည်း သူ့ဘဝဇာတ်သိမ်းချိန်တွင် အထီးကျန်ဘဝဖြင့် ကြုံရရှာချေပြီ။

မိမိ ပထမဦးဆုံးတတ်သည့် 'မေမေ' ဟူသောစကားဖြင့် မေမေအစစ်ကို ဆီခွင့် မကြုံခဲ့ရရှာသော နော်မာဂျီးနံများ နာကြည်းရမှန်းမသိခဲ့။ ထို့ကြောင့် နာကြည်းခြင်းကြီးစွာ ငိုရကောင်းမှန်း မသိခဲ့။

မာရီလင်မွန်ရိုးသည်လည်း လောကအလယ်မှာ အဖော်မပါ ဗလာကိုယ်ထီး ထွက်သွားရသောအခါ ဇီဝသည် ချုပ်ငြိမ်းပြီးဖြစ်ချေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ မငိုပါ။ ထူးခြားသော သူ့အလှသည်သာ ရေခဲတိုက်အတွင်းမှ ကျောက်စားပွဲပေါ်မှာ ညှိုးရော်နွမ်းခြောက်မည့်အချိန်ကို ငုံ့လင့်စောင့်ကြိုလျက် ရှိချေသည်။

အထင်သေးသော မျက်လုံးပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့သည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ပြေးလာကာ ကလေးအုပ်ကြီးအတွင်းမှာ ရပ်တန့် နှစ်မြှုပ်ကြကုန်၏။

မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာနှင့် ထိုကလေးများ စာသင်ကြားရာ ကျောင်းသည် လမ်းလေးလမ်းကျော် ကွာဝေးတည်ရှိကြသည်။ မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာမှ ကလေးတို့သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လေးလမ်းကျော်ဝေးသည့် အရပ်ကျောင်းသို့ သွားရောက် စာသင်ကြရသည်။ ကျောင်း

တက်ကျောင်းဆင်းခြင်းအလုပ်သည် သူတို့အတွက် နိစ္စရူဝ ဖြစ်သည်။
ကျောင်းသို့သွားသောအခါ တူညီဝတ်စုံ ဝတ်ရန်မလို။ ဂေဟာမှာ နေချိန်
တွင်လည်း ကိုယ်ကြိုက်ရာ၊ ကိုယ့်ရှိရာ အဝတ်အစားကို ဝတ်နိုင်သည်။

သို့သော် ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်းများတွင်မူ နှစ်ယောက်
တစ်တွဲတန်းစီကာ ကျောင်းနှင့် ဂေဟာကို ကူးသန်းကြရသည်။ ထို့ကြောင့်
တူညီဝတ်စုံ မဝတ်ရသော်လည်း မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာမှ ကလေးများ
ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ လမ်းသွားလမ်းလာတို့က သိပြီးဖြစ်ကြသည်။

ဆယ်နှစ်သမီးကလေး နော်မာဂျီးန့်။

သူ့အသက်နှင့် မလိုက်အောင် ကြီးကောင်ဝင်နေပြီ။ ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည် ဖွံ့လာသည်။ အရပ်ကြီးရှည်လာသည်။

ထိုထက် ပိုထူးသည်မှာ သိသာထင်ရှား ထူးခြားလှသည့် သူ့အလှ
ပင်။ သူဝတ်လေ့ရှိသော သိုးမွေးဆွယ်တာ အနီကလေးသည် သူ့အသား
ရောင်နှင့် လိုက်လျောနေ၏။ သူ့ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ဘက်ညီနေ၏။
သူ့အလှ မည်မျှ ထူးခြားနေသည်ကို သူ ကောင်းစွာ သိနေပြီ။ ဂေဟာ
ဧည့်ခန်းရှိ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ့ အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်ခဲ့
ဖူးပြီ။ သူ့အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ မှန်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာကို အထပ်ထပ် ကြည့်ဖူး
ပြီ။ အခြားအခန်းများရှိ မှန်ထဲမှာလည်း သူ့အရိပ် ထင်ခဲ့ဖူးပေါင်း မရေ
မတွက်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် သူ မည်မျှလှကြောင်း သူ သိခဲ့ပြီ။ အများ
တကာ၏ အလှထက် သူ့အလှက ပိုထူးကြောင်း ကောင်းစွာ ယုံကြည်ခဲ့
ပြီ။ ယုံကြည်လောက်သည့် သက်သေခံ အဖြစ်အပျက်များလည်းရှိပါ၏။

စနေနေ့ တစ်နေ့တွင် ဂေဟာညွှန်ကြားရေးမှူးက သူ့ရုံးခန်းအတွင်း
သို့ လာရောက်ရန် သူ့ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဂေဟာစည်းကမ်းဖောက်
ဖျက်မှုတစ်ခုခုကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုင်ကြားသောကြောင့် အရေးယူ
ရန် ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူထင်သည်။

သို့သော် အထင်နှင့်အမြင်ပါ စင်အောင် လွဲသွားသည်။

“သမီးရယ်၊ မင်းအသားကလေးတွေဟာ တယ်လှပါလား”
ဟူသော ညွှန်ကြားရေးမှူး ဆရာမကြီး၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော
အခါကျမှ သူ့ရင်ထဲက အလုံးကျသွားသည်။

အမှန်တော့ သူ့အလှအပသည် ဂေဟာတစ်ခုလုံးမှာ ဖုံးလွှမ်းစပြု
နေပြီ။ အဆောင်မှူးများအားလုံး၊ ဆရာမများအားလုံး၊ ကျောင်းသူများ
အားလုံးသာမက ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖွဲ့ကြီးအထိပင် ပေါက်ရောက်
နေပြီ။ အဖွဲ့ကြီးက ကရိမ်ပတ်တစ်ဘူး ထုတ်ပေးပြီး မျက်နှာကို
လိမ်းခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ကြည့်သည်။

“သမီး သိပ်လှတာပဲ၊ ဒီနေ့ကစပြီး သမီးမျက်နှာကို အခုအတိုင်း
အလှပြင်ပေတော့”

ထိုအကြောင်းကို နော်မာ မမေ့နိုင်။ ဆရာမကြီးကိုယ်တိုင်က သူ့ကို
လိုလိုချင်ချင် ခေါ်ပြီး သူ့အလှကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ ချီးကျူးထောမနာ
ပြုခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့အလှ သူ ပိုယုံသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ အလှပိုပြင်
တော့သည်။ ကျောင်းသို့ သွားသောအခါတွင်လည်း ဂေဟာမှ ကျောင်းသူ
များနှင့် အပေါင်းအသင်းမလုပ်လှဘဲ ထိုကျောင်းမှာပင် ပြင်ပမှ လာတက်
နေကြသည့် ကျောင်းသူများကိုသာ ရွေး၍ ပေါင်းသည်။

ဂေဟာနှင့် ကျောင်းအကူးတွင် တန်းစီပြီး လျှောက်နေကြသည့်
ကျောင်းသူများထဲမှာ နော်မာကို တွေ့ရမည်မဟုတ်။ ကျောင်းသူများထဲမှ
ဘေးသို့ သူ ဖဲ့ထွက်စမြဲပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အလှကို လမ်းသွားလမ်းလာ
များ မြင်နိုင်စေရန် ဟန်လုပ်ပြရသည်မှာလည်း အမောပင်။

သို့သော်...

အထင်သေးသော မျက်လုံးပေါင်း မြောက်မြားစွာသည် နော်မာ

ကိုယ်လုံးကို ပြေးလာဆောင့်တိုးကြစမြဲ ဖြစ်၏။ ရှုတ်ချသော မျက်လုံး ပေါင်းများစွာတို့သည် နော်မာ့မျက်နှာပေါ်မှာ အရှိန်သတ်ကြစမြဲ ဖြစ်၏။ မနှစ်လိုသော မျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့သည် နော်မာ့အလှကြောင့် မီးဝင်း ဝင်းတောက်ကြမြဲ ဖြစ်၏။ ထိုမျှမက သူတို့ပါးစပ်ဖျားမှာ ကျယ်လောင် သော အသံများကို ကြားရတတ်စမြဲ ဖြစ်၏။

“ဂေဟာက မိမဲ့ဖမဲ့ ကောင်မလေးတွေပါကွာ” ဟူသတည်း။

ဒုတိယမြောက်ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒီမက်ဂီယို၏ လက်မောင်းကို ရင်ခွင် မှာ ပွေ့ရင်း လေယာဉ်လှေကားပေါ်သို့ ခြေတစ်လှမ်းချလိုက်၏။ ဟိုနို လူလူလေဆိပ်သည် အမြင်ဆန်းနေသည်။ ဆန်းသစ်သော မြင်ကွင်းများ ကိုကြည့်ရင်း မာရီလင်မွန်ရိုး၏ မျက်နှာမှာ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှုများနှင့် ပြုံးပန်းတွေ ပွင့်နေသည်။ အလှမကလေးသည် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှုများနှင့် ပြုံးပန်းဆင်ပြီဆိုတော့ အလှနတ်သမီးကလေး ဖြစ်သွားစမြဲပင်။

“မာရီလင်မွန်ရိုး၊ မာရီလင်မွန်ရိုး”

ဟူသော အော်သံကြီးကို ဘဝင်လျှံမျှ ကြားလိုက်ရသည်။ ဧရာမ လူအုပ်ကြီးသည် စည်းရုံးများကို ဖျက်ဆီးကျော်လွှားကာ လေယာဉ်ရှိရာ သို့ နွားရိုင်းအုပ်လို ပြေးလာကြသည်။ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံများနှင့် ရဲအဖွဲ့ ဝင်များသည် လူအုပ်ကြီးကို မတားဆီးနိုင်တော့ဘဲ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြ သည်။ မျက်လုံးအစုံတို့ ဝိုင်းစက်သွားသော မာရီလင်မွန်ရိုးသည် ချစ်လင် ဒီမက်ဂီယိုကိုဖက်ကာ လေယာဉ်ကွင်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ပြေးခဲ့ရသည်။ အပြင်တွင် လူအုပ်ကြီးကို တော်တော်နှင့် ရှင်းလင်းမပေးနိုင်သောကြောင့် လေယာဉ်ပေါ်မှာပင် အချိန်များစွာ ကုန်ဆုံးလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ ဂျပန်ပြည်၊ တိုကျိုမြို့တော်။

ဂျပန်ပြည်သည် သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲလှနေ၏။ ပြက္ခဒိန်များ ထဲက ဂျပန်ပြည်သို့ သူသွားချင်သည်မှာ ကြာပြီ။ ယခုမှ အကောင် အထည်ပေါ်သည်။ ဒီမက်ဂီယိုနှင့် လက်ထပ်ပြီး ပျားရည်ဆမ်းခရီး ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မထွက်ဖြစ်။ အမေရိကန် ဘေ့စ်ဘောချန်ပီယံ ဒီမက်ဂီယိုကို ဂျပန်ပြည် ဘေ့စ်ဘောအသင်းက ဖိတ်သဖြင့် လမ်းစ ပေါ်လာသည်။ ပျားရည်ဆမ်းခရီးလည်းဖြစ်၊ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါ လည်းဖြစ်ဟူသောသဘောဖြင့် ချစ်လင်နှင့်အတူ ဂျပန်ပြည်သို့ သူလိုက်ခဲ့ သည်။

ဟိုနိုလူလူမှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ဂျပန်ပြည်သို့ ခရီး ဆက်ခဲ့သည်။ တိုကျိုနိုင်ငံတကာလေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ဆိုက်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တစ်သက်လုံး သူတမ်းတခဲ့ရသော ဂျပန်ပြည်ကို မြင်ချင်စေဖြင့် လေယာဉ်ပေါ်မှ အပြေးဆင်းခဲ့သည်။

“မွန်ချန်း”

(အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမလှကလေး) ဟု ဂျပန်လို အော်ဟစ်နေကြ သည့် လူအုပ်ကြီး၏ ရင်တွင်းသို့ ဖြုန်းခနဲ သူ ရောက်သွားတော့သည်။ ပန်းမျိုးစုံတို့ကို သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ကြံချနေကြ၏။ အော်တို လက်မှတ် ရေးထိုးခိုင်းသူတို့သည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်သော လျှပ်တစ်ပြက်မီးရောင်တို့သည် မုန်တိုင်းညတွင် လျှပ်စီးပြက်သလို အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေ၏။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် ကမ်းပေးသည့် လက်တို့သည့် မြွေအုပ်ကြီးက ပါးပျဉ်းများထောင်ကြသလို ရှောင်မရ တိမ်းမရ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်မှာ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းပွေ့ဖက်ကြခြင်းပင် ဖြစ် သည်။ သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်များကို ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ကြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင် တစ်ချောင်းပင်ရရ ဟူသော သဘောဖြင့် အမြစ်မှ

ဆွဲနုတ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။
စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်တို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြီးစိုးလာသည်။

နောက်ဆုံး လုံခြုံရေးတာဝန်ခံတို့က စွန့်စွန့်စားစား ဝင်ရောက်
ကယ်တင်သဖြင့် သူ့အသက် ချမ်းသာရာရတော့သည်။

သူ့ဘဝ အလှည့်အပြောင်းတို့သည် မိုးနှင့်မြေတမျှ ကွာခြားလွန်း
လှ၏။ မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာမှ ကျောင်းသူ အချောအလှကလေး
နော်မာကို တစ်ရံရောအခါက ရှုတ်ချသော၊ အထင်သေးသော၊ စက်ဆုပ်
သော မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ခဲ့ကြ၏။

ယခု ဟောလီးဝုဒ်မှ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အချောအလှကလေး မွန်ရိုးကို
လူအများတို့သည် တပ်မက်ခြင်းကြီးစွာ၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းကြီးစွာ၊
လေးစားအထင်ကြီးခြင်းကြီးစွာ၊ လိုလားအားကျခြင်းကြီးစွာတို့ဖြင့်
ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရနိုင်လောက်အောင်ပင် သွားလေရာရာသို့ တကောက်
ကောက် လိုက်နေကြသည်။

မွန်ရိုး ဂျပန်ပြည်သို့ရောက်သည့် (၁၉၅၄) ခုနှစ်က ကိုရီးယားစစ်ပွဲ
ဖြစ်နေဆဲရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တိုကျိုသို့ လာရောက် စစ်နားနေသည့်
ကိုရီးယားစစ်မြေပြင်မှ အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် သူတို့ ဆုံကြသည်။
ကြုံတုန်းကြုံခိုက် စစ်မြေပြင်သို့လိုက်ပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့်
ပြည်ထောင်စုသားတို့အတွက် အသက်ပေးတိုက်ပွဲဝင်နေသော အမေရိကန်
စစ်သားများကို ဖြေဖျော်ရန် စစ်ဗိုလ်များက မွန်ရိုးကို မေတ္တာရပ်ခံကြ၏။
ခင်ပွန်းသည်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် မွန်ရိုးက လက်ခံလိုက်သည်။ ခင်ပွန်းကို
တိုကျိုမှာ ထားရစ်ခဲ့ပြီး တောင်ကိုရီးယား ဆိုးလ်မြို့သို့ လိုက်ရပြန်သည်။
ကိုရီးယားစစ်မြေပြင်သို့ မွန်ရိုးလာမည်ဆိုသည့် သတင်းကြားသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်တည်း အမေရိကန်တပ်စခန်းများမှာ ဝမ်းသာပျော်မြူးလွန်းသဖြင့်
အော်သံဟစ်သံများ မိနစ်မလပ် ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

စစ်မြေပြင်သို့ အလှနတ်သမီးကလေး ရောက်ပါပြီ။

ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့်ပင် စခန်းများပေါ်မှာ ဝဲပျံကာ နှုတ်ဆက်သည်။ နှုတ်ဆက်အနမ်းတို့သည် မြေပြင်နှင့် ဝေဟင်ကို လွန်းယှက်နေတော့ သည်။ ရဟတ်ယာဉ် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းထွက်လာသော မာရီလင် မွန်ရိုး၏ အလှကို သူတို့ ကြည့်၍မဝနိုင်ကြ။ အားမရနိုင်ကြ။ ဝိုင်းစက် လှပသည့် လနတ်သမီး အသစ်တစ်ပါး ကောင်းကင်မှာ ပေါ်ထွက်လာပြီ ဟု သူတို့ထင်ကြသည်။ တပ်ရင်း (၁၆၀) သို့ ရောက်သောအခါ ပို၍ ဆိုးဝါးသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံရသည်။ တပ်မတော်ကပွဲရုံအတွင်း ရှိ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မွန်ရိုးရပ်လိုက်သည်။ တပ်မတော်သားများကို သီချင်းဆို ပြီး ဖျော်ဖြေရန်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အသံကို မည်သူမျှ နားမထောင်ကြ။ သူရှိရာ ဇာတ်စင် ပေါ်သို့ သူ့ထက်ငါဦး ရောက်ရန်သာ အပြင်းအထန် တွန်းထိုးရုန်းကန် ကြိုးစားကြတော့သည်။ တပ်ထိန်းတို့သည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ကြ တော့။ လက်ချင်းဆက်ကာ တားထားကြသည့်ကြားမှ တာရိုးကျိုးပေါက် ကျသလို လဲသူလဲ၊ ပြိုသူပြို၊ ကျိုးသူကျိုး၊ ပဲ့သူပဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ ကပွဲရုံအတွင်းမှာ စစ်သားအချင်းချင်း၊ စစ်သားနှင့်တပ်ထိန်းများ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်ပွားရတော့သည်။ ဒဏ်ရာရသူများကို လူနာတင်ကားများဖြင့် ဆေးရုံ သို့ အပြေးအလွှား သယ်ယူပို့ပေးရသည်။

နောက်ဆုံး ထိုတပ်များ၏ တပ်မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျွန်ကယ်လီ ရောက်လာပြီး ဇာတ်စင်ပေါ်သို့တက်ကာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အမိန့်ပေး ထိန်းသိမ်းကာမှ အဓိကရုဏ်း ပြီးဆုံးသွားသည်။ မွန်ရိုး၏ ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်လည်း ပျက်ပြားသွားရလေတော့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဟင်ဆန်ဆော်လ်ဒွင်က နယူးယောက်တိုင်းသတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးရေးရာ...

“တောင်ကိုရိုးယားသို့ မာရီလင်မွန်ရိုး သွားရောက်
 စဉ် သိက္ခာပျက်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည့်ကိစ္စကို
 ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ရောဘတ်စတီဗင်နှင့် ကာကွယ်
 ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျိမ်းရစ်ချ်ဆေးတို့ကိုယ်တိုင်
 စုံစမ်းပြီး ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူသင့်သည်။
 စစ်သားတို့၏ ညံ့ဖျင်းသိမ်ငယ်သော စိတ်ဓာတ်ကို
 ချက်ချင်း ပြုပြင်ပေးသင့်သည်။ မင်းသမီးကို
 အကြောင်းပြုပြီး စစ်သားအချင်းချင်း အဓိကရုဏ်း
 ဖြစ်ရသည်အထိ ပေါက်ကွဲသွားခြင်းမှာ ရှက်ဖွယ်
 လိလိဖြစ်သည်။ စစ်သားနှင့်မတူ။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ
 ယူနီဖောင်းကိုပင် အားနာရကောင်းမှန်းမသိ။ တန်ဖိုး
 ထားရကောင်းမှန်းမသိ။ လမ်းပေါ်က ကလေးကလွင့်
 များ၏ စရိုက်အတိုင်း ထင်ရာစိုင်းလိုက်ကြခြင်း
 ဖြစ်သည်”

စသည်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ထည့်သွင်းရေးသားရသည်အထိ အရုပ်
 ဆိုးစေတော့သည်။ ကိုရိုးယားတွင် မွန်ရိုးလည်ပတ်နေစဉ်က သူတို့ရိုက်
 သော ဓာတ်ပုံများသည် ရေတွက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ ထိုအချိန်အထိ
 ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြောင်းတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ ဓာတ်ပုံအများဆုံး
 အရိုက်ခံရသည့် အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သည်။ နော်မာနှင့် မွန်ရိုး၏ဘဝသည်
 နှိုင်းယှဉ်ခြင်းပင် မပြုနိုင်လောက်အောင် ကွာခြားလွန်းလှပါဘိသည်။
 ဘယ်ရှေးကံသည် အလှနတ်သမီးကို အဘယ်သို့ ဖန်ခွဲလေသနည်း။

*

မိစုံဖစုံရှိပါလျက်နှင့် မိဘမဲ့ကလေးဖြစ်ရသူ။
 မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာမှာ ကြီးပြင်းလာရသူ။

မိဘ၏ မေတ္တာရင်ငွေ ခုံလှုံခွင့်ကို အပထား၊ အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးသည့် ဖခင်ကိုပင် မမြင်ဖူးဘူးလိုက်ပဲ လူ့လောကမှ ထွက်ခွာ သွားရသူ။

သူစိမ်းတစ်ရံဆံတို့၏ လက်ပေါ်မှာ လူ့ဘဝ၏

အစပိုင်းကို အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသူ။

မိဘမေတ္တာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကံဆိုးရှာသော မိန်းမလှကလေး၏ အသည်းသည် ပျော့သည့်အခါ အလွန်ပျော့ပြီး မာသည့်အခါ သံမဏိက ပင် အစ်မခေါ်ရလောက်ပေသည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။

မွန်ရိုး၏ ဖခင် စတင်လေ့ကပ်ဖို့သည် နောက်အိမ်ထောင်ဖြင့် ဟဲမက် မြို့တွင် နွားမွေးရင်း နွားနို့လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေ၏။ စီးပွားရေး အတန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကောင်းစွာ မကျန်းမာလှ။ နှလုံးရောဂါ၏ ဒဏ်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ခံစားထားရသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူကသာ လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေရသည်။

ဟဲမက်မြို့တွင် သူ့ဖခင်ရှိနေကြောင်း သတင်းအခိုင်အမာရသော အခါ မိမိ မမြင်ဖူးဘူးလိုက်သည့် ဖခင်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် မွန်ရိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖခင်၏သတင်းကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် သူ စုံစမ်းခဲ့ရသည် မှာလည်း ကြာပြီ။ သူနှင့်အတူ လိုက်ရန် သူ့အကသင်ဆရာမလည်းဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သော နာတာရှာလိုက်တက်စံကို အဖော်ညှိသည်။ နာတာရှာကလည်း သဘောတူသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး ကားမောင်းပြီး ဟဲမက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းခုလတ် အများသုံးတယ်လီဖုန်းရုံ တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မွန်ရိုးက ကားရပ်လိုက်သည်။

“တယ်လီဖုန်း အရင်ကြိုပြီး ဆက်ထားလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောကာ

ဆင်းသွားသည်။

“ဟလို... မစ္စတာဂစ်ဖို့ ရှိပါသလားရှင်”

“ခုစကားပြောတာ ဘယ်သူလဲ”

တစ်ဖက်က မိန်းမသံတစ်ခုက ပြတ်တောင်းမာကျောစွာ ပြန်မေးသည်။ သို့သော်လည်း မွန်ရိုး၏ မျက်နှာမှာ အချို့ပေါ် သကာလောင်းလျက်ရှိလေသည်။ ယခုအချိန်တိုင်အောင် သူမမြင်ဖူးဘူးသော မွေးသဖခင် ကျေးဇူးရှင်နှင့် တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် အပျော်ကြီးပျော်နေသည်။

“ကျွန်မ မာရီလင်ပါရှင်၊ ကျွန်မ သူ့သမီးကလေးပါ။ ဟို... ဟိုနှစ်တွေတော့ သိပ်ကြာသွားပါပြီရှင်၊ ကျွန်မနဲ့သူ ကွဲသွားတာ၊ ဂလက်ဒီဆာကာရဲ့သမီးလို့ ပြောပြပေးပါနော်၊ ကျွန်မကို သူသိမှာပါ။ သေချာပါတယ်ရှင်”

သူသည် တစ်ဖက်မှ မေးခွန်းကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြန်ဖြေနေသည်။ သူ တစ်သက်လုံး မျှော်မှန်းခဲ့သမျှတို့ အကောင်အထည် ပေါ်တော့မည်မဟုတ်လော။

“ညည်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ညည်း တယ်လီဖုန်းဆက်ကြောင်း သူ့ကို ငါ ပြောပြလိုက်မယ်”

မာရီလင်မွန်ရိုးသည် တယ်လီဖုန်းကို တစ်ဖက်မှကိုင်ရင်း လှပသွယ်တန်းသည့် ပေါင်တံနှစ်ချောင်းကို လိမ်ချိတ်ကာ တယ်လီဖုန်းနံရံကို မှီထားသည်။ မျက်လုံးအစုံကို မှေးစင်းထားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတို့သည် ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည်။ နှစ်မိနစ်မျှ ကြာသောအခါ...

“သူက ညည်းကို မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့။ ညည်းပြောချင်တာရှိရင်၊ တောင်းချင်စရာရှိရင် သူ့ရှေ့နေကို သွားတွေ့ပြီး ပြောပြပါတဲ့။ ရှေ့နေက

တစ်ဆင့် စကားပြောပါတဲ့။ သူ့ရှေ့နေ လော့အိန်ဂျယ်လီမှာရှိတယ်။
ခဲတံရှိရင် ရှေ့နေလိပ်စာ မှတ်ထားလိုက်၊ ငါပြောပြမယ်၊ ငါပြောတာ
ညည်း နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

တင်းမာပြတ်သားလွန်းသော ထိုမိန်းမ၏အသံကို နားထောင်နေ
ရင်း အလှနတ်သမီးလေး၏ မျက်နှာသည် ပြုတော့မည့်မိုးလို မှိုင်းညို၍
သွားသည်။

“မရှိဘူး၊ ကျွန်မမှာ ဘာခဲတံမှမရှိဘူး။ မှတ်ဖို့လည်း မလိုတော့ပါ
ဘူးရှင်၊ ဒါပါပဲ”

တယ်လီဖုန်းကို ပစ်ချလိုက်သည်။ မော်တော်ကားဆီသို့ လျှောက်
လာသည်။ မော်တော်ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ကားကို
နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ကားလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာသည်။

လှပသော မျက်လုံးအတွင်းမှ လှပသော မျက်ရည်ပုလဲလုံးတို့သည်
လှပသော ပါးပြင်သောင်ကမ်းတစ်လျှောက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ
ရှုံးနိမ့်သူများအဖြစ် တွယ်တာရာမဲ့ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းသွားကြ
သည်။

အလှမကလေးသည် အငိုမကလေး ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

အလှမကလေးသည် အငိုမလေး ဖြစ်တတ်ရုံသာမက ရံဖန်ရံခါ
တွင် အသည်းမာမကလေးလည်း ဖြစ်တတ်ချေသေးသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ
က သမီးဖြစ်သူကို မတွေ့ဆုံနိုင်ကြောင်း ငြင်းဆိုအပြီး ဆယ်နှစ်ခန့်အကြာ
၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်သည်။

တစ်ညနေတွင် မာရီလင်မွန်ရိုးသည် နယူးယောက်မြို့ရှိ သူ့အိမ်ခန်း
သို့ ရပ်ဖ်ရောဘတ်ကို ညစာလာစားရန် ဖိတ်ထားသည်။ ရောဘတ်သည်

ခန္ဓာကိုယ် အလွန်ကြံ့ခိုင်သော ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မွန်ရိုးနှင့် ရင်းနှီးသည်။

ရောဘတ်ရောက်ပြီး တစ်အောင့်အကြာမှာပင် တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းမြည်သံကို ကြားရသည်။ မွန်ရိုးကို ပန်းစပရိန်းဆေးရုံက စကားပြောလိုသည်ဆိုသောကြောင့် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ထသွားသည်။

“ကျွန်မ ပန်းစပရိန်းဆေးရုံက သူနာပြုဆရာမပါ။ ရှင့်အဖေက တယ်လီဖုန်းဆက်ခိုင်းလို့၊ သူ ကျွန်မတို့ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေပါတယ်။ နှလုံးရောဂါပါ။ မသက်သာဘူး၊ မျှော်လင့်ချက်လည်း မရှိပါဘူးရှင်၊ ဒီလို ဖွင့်ပြောရတာ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဆေးရုံရောက်ကတည်းက ရှင့်ကိုပဲ အမြဲ တနေပါတယ်။ ရှင့်ကို သူ သိပ်တွေ့ချင်နေပါတယ်။ ဒီ အကြောင်းကို ရှင့်အဖေ မစွတာဂစ်ဖို့ကိုယ်တိုင်က အကြောင်းကြားခိုင်းလို့ ကျွန်မ အကြောင်းကြားရတာပါ”

မွန်ရိုး၏ မျက်နှာသည် တစ်ချက် ငိုငံကျသွားပြီး တွေ့သွားသည်။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ...

“တစ်ဆိတ် သူ့ကို ပြောပြပေးပါရှင်၊ ကျွန်မအဖေဆိုတာကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထူးထူးထွေထွေ ပြောစရာရှိနေတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မရှေ့နေနဲ့ ဆက်သွယ်ပါလို့ သူ့ကိုပြောပေးပါ၊ ကျွန်မ ရှေ့နေရဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ယူထားဦးမလား” ဟု ဣန္ဒြေရရ လေသံ မှန်မှန်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ သူနာပြုဆရာမသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကာ ဘာပြန်ပြောရမည်ကို မသိဘဲ တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ကြက်သေ သေနေ သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မွန်ရိုးက တယ်လီဖုန်းကို ပြန်တင်ခဲ့ပြီး ရောဘတ် ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဟေ့... ရောဘတ်၊ မင်း မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်လည်း

တစ်ခါတစ်ရံမှာ အသည်းမာတတ်တာပဲကွ”
မှန်ပါသည်။

အလှမကလေးသည် အသည်းမာမကလေးအဖြစ် သူ့အဖေကို
သူ့စကားဖြင့်ပင် လက်တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ချေသည်တကား။

*

အလှမကလေးသည် အားရကျေနပ်လောက်အောင် အပျိုဘဝဖြင့်
မနေလိုက်ရရှာ။ ၁၆ နှစ်ပြည့်ပြီး ရက်သတ္တသုံးပတ်အကြာမှာပင် ချစ်ဦးသူ
နှင့် လက်ထပ်လိုက်ရတော့သည်။

ထိုကစပြီး သူ့ဘဝ၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်းများ စသည်။

ပြုံးပန်းတို့ကိုလည်း ဆင်ခဲ့ရပါ၏။ ရှိုက်ရင်းငိုရင်းဖြင့်လည်း
ညပေါင်းများစွာတို့ကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့ရပါ၏။ မိုးမဆုံးမြေမဆုံး
ချစ်ရသူတို့နှင့်လည်း အကြိမ်ကြိမ် ဆုံတွေ့ရပါ၏။ ခါးခါးတူးတူး မုန်းရသူ
တို့နှင့်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့ရပါ၏။ မည်သို့ဆိုစေ သည်သူငယ်မ၏
မေတ္တာအကျိုးပေးသည် ဆန်းကြယ်သည်ဟု ဆိုရမလား မသိပေ။

သူ့ချစ်ဦးသူမှလွဲ၍ သူနှင့်တွေ့ဆုံပြီး ချစ်ရသူမှန်သမျှတို့သည်
လွတ်လပ်သူများ မဟုတ်ကြ။

အောင်မြင်ကျော်ကြား၍ ချောမောလှပသော သူ့ပတ်လည်မှာ
ပုရိသယောက်ျားပေါင်းစုံတို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ရှိပါသည်။ သူ့ရွှေရောင်
ဆံပင်ကို တစ်ချက်ယမ်းလျှင် ထိုယောက်ျားတို့ အငမ်းမရ သူ့နောက်
လိုက်ကြမည်ဖြစ်သည်။ မေတ္တာဖြင့် အမြဲတမ်း ရွန်းလဲ့ရီဝေနေတတ်သည့်
သူ့မျက်လုံး တစ်ချက်ဝင့်လိုက်လျှင် သူ့အတွက် အရာရာ အသင့်ဖြစ်နေ
ကြမည့်သူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံးသည် သူ့အလှကို ကိုးကွယ်ကြသောသူများ ဖြစ်ကြ

သည်။ သူ့အလှကို ယစ်မူးတပ်မက်ကြသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့အညို့ကို တိမ်းမောတမ်းညွတ်ကြသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့အထဲမှာ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးများ ပါဝင်သည်။ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများ ပါသည်။ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီးများ ပါသည်။ ပညာတတ်လူငယ်များ ပါသည်။ အတန်းစုံသည်။ အဆင့်စုံသည်။ အရွယ်စုံသည်။ အလှမကလေး ဘာကို ကြိုက်ပါသနည်း။ သည်ကြားထဲကပင် သူကြိုက်လိုက်လျှင် အိမ်ထောင်ရှိပြီးသားသူတွေသာ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ကံဆိုးသည်ဟု ဆိုရမည်လား။

အမှန်မှာတော့ မေတ္တာတရားအကြောင်းကို မွန်ရိုး အလွန်နားလည်သည်။ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆေတ္တဆိုင်ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ထိုယောက်ျား၏ မေတ္တာအတိမ်အနက်ကို သူ ချက်ချင်း သဘောပေါက် နားလည်ပြီးသား ဖြစ်နေတတ်သည်။

ယောက်ျားတို့အကြောင်း အဆိုးအကောင်း သောင်းပြောင်းထွေလာမှန်သမျှတို့ကို ကကြီးမှ အ အထိ တတ်သိနားလည်လွန်းသော မိန်းကလေး။ သူ့ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့ရသည့် သူ့ဘဝခရီးကြမ်းက လူ့ဘဝ၊ လူ့လောက၏ အလျော့အတင်း၊ အလင်းအမှိန်၊ အတိမ်အနက်၊ အခက်အခဲမှန်သမျှကို သူ့ကို သင်ကြားပေးလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ကိုးနှစ်သမီးကလေး နော်မာဂျီးန့်။

အသက်ထက်ပိုပြီး ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ထွားမှု ကြီးမားနေလင့်ကစား အိုးပုတ်၊ ချိုးရုပ်နှင့် ဆော့ကစားသည့် ကလေးအရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ လူ့အကြောင်း၊ လူ့လောကအကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း၊ ဘာအကောင်း၊ ဘာအဆိုးကိုမှ တတ်သိနားလည်ခြင်း မရှိသေးသောအရွယ် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ကိုးနှစ်သမီးလေး နော်မာဂျီးနီ၏ ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း၊ ချောက်ချား တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့နှင့်အတူ စီးကျလာသည့် မျက်ရည် များသည် အရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်သော ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ဦး၏ ပါးပြင်မှာ၊ လက်ခုံမှာ၊ ရင်ဘတ်မှာ စိုရွဲခဲ့ရပါချေသည်။

ကိုးနှစ်သမီးလေး၏ နုနယ်လန်းဆန်းသော ဘဝအတွင်းသို့ နတ်မိစ္ဆာဆိုးတို့ သယ်ဆောင်လာသည့် ယင်းကြမ္မာဆိုးသည် အိပ်မက်ဆိုး အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းကာ သူကွယ်လွန်သည်အထိ တစ်ရံမလပ် ခြောက် လှန်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဘဝတွင် အလွန်ရင့်ကျက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ပတ်သက်၍၊ ပုရိသယောက်ျားသားတို့နှင့် ပတ်သက်၍၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဂုဏ်ဒြပ်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ရင့်ကျက်မှုသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက ရင်သပ်ရှုမောရလောက်အောင်ပင် ကြီးမား လှချေသည်။

သို့ဆိုလျှင် သူ့ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည့် အားကိုး လောက်သော ယောက်ျားတို့သည် သူ့အချစ်ကို ဘာကြောင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရကြသနည်းဟူသော ပုစ္ဆာကို မေးရန်မလိုတော့။ မလွတ်လပ်သော အိမ်ထောင်ရှင်များ၊ သူများပန်ပြီးသား ပန်းများကိုမှ ဘာကြောင့် ရွေးချယ် နေရသနည်းဟူသော ပုစ္ဆာကို ထုတ်ရန် မလိုတော့။

အလှမကလေးသည် အငိုမကလေး ဖြစ်တတ်ရုံသာမက အသည်း မာမကလေးပါ ဖြစ်တတ်ပြီး မေတ္တာကဝေမကလေးဘဝဖြင့်ပါ ရပ်တည်ခဲ့ လေသည်တကား။

အဘယ်ရှေးကံသည် အဘယ်သို့သောအကြောင်းကို အကြောင်းပြ ပြီး သူ့ဘဝ ဆိုးဆိုး၊ လှလှတို့ကို ဖန်တီးခဲ့လေသနည်း။

အလှနိဒါန်း

၁၉၂၆၊ ဇွန် ၁၊ အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၉ နာရီခွဲ။

ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့၏ အသည်းနှလုံးကို ဆွဲကျုံးညှို့ငင်ကာ ဖျော်ဖြေရန်အတွက် အလှမကလေး လူ့လောကသို့ ရောက်လာသည်။ အလှ၏ နိဒါန်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့ဘဝ၏ အလှနိဒါန်းသည် လှပခြင်းဖြင့် မစခဲ့ရပါ။ ပြည့်စုံရွှင်လန်းခြင်းဖြင့် မစခဲ့ရပါ။ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးခြင်းဖြင့် မစခဲ့ရပါ။ သူ့ဘဝ နိဒါန်းပျိုးကတည်းက ကြမ်းတမ်းခက်တရော်သော အတွေ့ဆိုး ဆိုးတို့ဖြင့် ရင်ဆိုင် ရုန်းကန်ခဲ့ရရှာသည်။

ဂလက်ဒီဆာကာသည် သားကြီးဂျက်နှင့် သမီးလတ်ဘားနီးစ်ကို မျက်နှာမြင်အပြီးတွင် မစ္စတာဆာကာနှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဟောလီးဝုဒ်သို့ ပြောင်းလာပြီး ဖလင်စက်ရုံတစ်ခုမှာ အလုပ် လုပ်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်မိခင် တစ်ခုလပ်မကလေး၏ အလှသည် စက်ရုံ အလုပ်သမားများကြားမှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်လှသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့ပတ်လည်မှာ ယောက်ျားတို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည်။ ထို့ အထဲက အက်ဒွပ်မော်တင်ဆင်နှင့် မေတ္တာမျှကာ လက်ထပ်လိုက်ကြတော့

သည်။

မော်တင်ဆင်သည် ဂလက်ဒီကို မရမီက သေမလောက် အဖြစ် သည်းခံသည်။ သူ့ရင်သည် မီးတောင်ပေါက်ကွဲသလို ပွင့်ထွက်တော့မည့် အကြောင်း၊ သူ့အသည်းများသည် မေတ္တာအပူမီးကြောင့် လောင်ကျွမ်းကာ ပြာအဖြစ်သို့ ရောက်ရတော့မည့်အကြောင်း တစ်ခုလပ်မလေး ဂလက်ဒီကို တတွတ်တွတ် ပြောခဲ့သည်။

ဂလက်ဒီနှင့် လက်ထပ်ပြီးသောအခါတွင် မောင် အရင်လို မဟုတ် တော့ပြီ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စင်းနှင့် တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း ပျောက် နေတတ်သည်။ ကိုးကုန်းကိုးကျင်း သွားချင်ရာ သွားနေတတ်သည်။ သားမှန်းမသိ၊ မယားမှန်းမသိ၊ အိမ်မှန်းမသိ၊ ရာမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ စားချိန်တန် ပြန်မစား၊ အိပ်ချိန်တန် ပြန်မအိပ်ဖြင့် လင်သားတစ်ယောက် ၏ စည်းကမ်းဟူသမျှတို့ကို ချိုးဖောက်လေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင် ရက်ပေါင်းများစွာ အိမ်ပြန်မလာဘဲ ပျောက်နေသည်အထိ ကြုံရ တတ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မော်တင်ဆင်သည် ခရီးရှည်တစ်ခုသို့ သွားရင်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှောက်ကာ သေဆုံးသွားပြီဟုသာ သူတို့ ကြားကြရ တော့သည်။ တစ်ခုလပ်မကလေး ဂလက်ဒီသည် မုဆိုးမကလေးဘဝသို့ ကူးပြောင်းရပြန်၏။ မုဆိုးမကလေး၏ အလှအပသည် လျော့ပါးမသွား။ နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်အရွယ်မို့ အရွယ်တော် တစ်ဆိတ်ဟိုင်းပြီဟု မဆို သာနိုင်သေးဘဲ အလှသွေးကြွယ်ဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မေတ္တာကို တောင်းခံသူတို့ သူ့ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြန်ချေပြီ။

ထိုအထဲတွင် မစ္စတာ စတင်လေဂစ်ဖို့သည် အကဲဆုံး၊ ဇွဲအကောင်း ဆုံးဖြစ်သည်။ ဂလက်ဒီနှင့် ဂစ်ဖို့တို့ အတွဲကြီး တွဲကြပြန်သည်။ တရားဝင် လက်ထပ်ခြင်းကိုမူကား သူတို့ မပြုကြ။ သွားအတူ၊ လာအတူ၊ စားအတူ၊

သောကအတူဖြင့် နေ့တတွဲတွဲ၊ ညတတွဲတွဲ သဲကြီးမဲကြီး ချစ်ကြပြန်သည်။
 ထိုကာလမှာပင် ဂလက်ဒီနှင့် နှုတ်ငုံတော် အရင့်အမာ ရှိလာသည်။
 မာရီလင်မွန်ရိုး၏ ဘဝအစပင်တည်း။

ထိုမာရီလင်မွန်ရိုးသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး ကွယ်လွန်
 သွားသည့် မစ္စတာ အက်ဒွပ်မော်တင်ဆင်၏ သမီးလော၊ မစ္စတာ စတင်
 လေဂစ်ဖို့၏ သမီးလောဆိုသည်ကိုမူ မည်သူမျှ အတိအကျ မပြောနိုင်ကြ။
 အများကမူ ဂလက်ဒီနှင့် လက်မထပ်ဘဲ တွဲနေသည့် ဂစ်ဖို့၏ သမီး ဖြစ်
 သည်ဟု ကောက်ချက်ချကြသည်။ ဂလက်ဒီကလည်း မငြင်း။ နောင်သော
 အခါတွင် မွန်ရိုးက ယုံကြည်လက်ခံလာသည်။ မစ္စတာဂစ်ဖို့ကလည်း
 သေခါနီးမှာပင် သမီးမွန်ရိုးကို တွေ့ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားရှာသေးသည်။

မည်သူ့သမီးဖြစ်ကြောင်း မရေမရာဖြင့်ပင် မွန်ရိုးကို သန္ဓေတည်ခဲ့
 ရသည်။ မစ္စတာဆာကာနှင့် ထွန်းကားခဲ့သည့် သားကြီးဂျက်နှင့် သမီး
 လတ်ဘားနီးစ်တို့သည် ဂလက်ဒီနှင့်အတူ နေခွင့်မရခဲ့။ ဘေကာ၏
 အမျိုးများက ခေါ်ယူမွေးစားထားသောကြောင့် သူ့မှာ လက်လွတ်ဖြစ်နေ
 သည်။ ယခု သမီးကလေးကိုတော့ သူ မွေးဖြစ်အောင် မွေးမည်ဟု
 ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သည်သမီးကလေးနှင့်သာ ရင်အုပ်မကွာ နေတော့
 မည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ဘဝသည် ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးကို မပေး
 သေး။ စီးပွားရေးအခြေအနေ မချောင်လည်သေး။ သမီးကလေးကို တင့်
 တောင့်တင့်တယ် မထားနိုင်သေး။ သူနေချင်သည့် သမီးကို ထားချင်
 သည့် အဆင့်အတန်းသို့ ရောက်ရှိအောင် အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ရဦးမည်။
 ထိုသို့ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်နေခိုက် သမီးကို ယုံကြည်စိတ်ချရသည့် တစ်ဦး
 ဦးထံမှာ အပ်ထားရဦးမည်။ ဂလက်ဒီသည် မိခင်ဒယ်လာဆီသို့ သွား၏။
 သူ့မှာ မွေးချိန်နီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ အမေနှင့်အတူနေပြီး

မျက်နှာမြင်လို၏။ ပြီးတော့ မွေးလာသည့်ကလေးကို အမေနှင့် ထားခဲ့လို၏။

“မေမေ၊ ဒီကိစ္စကို စိစဉ်ပေးပါဦး။ ကျွန်မ ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီး နေကောင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ရဦးမယ်။ ဒီကလေးကိုတော့ ကျွန်မ မွေးဖွားချင်တယ်။ သူ့ကို စိတ်တိုင်းကျထားနိုင်ဖို့ ကျွန်မ ငွေစုရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် မေမေ့မြေးကို မေမေ ထိန်းပေးပါ”

“မေမေ အိန္ဒိယမှာရှိတဲ့ ညည်းအဖေဆီကို လိုက်သွားဖို့ စိစဉ်ပြီးပြီ သမီး၊ မေမေ့မြေးကို မေမေ ထိန်းချင်ပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အစီအစဉ်တွေက အားလုံး လုပ်ပြီးနေပြီ”

ထိုအချိန်က ဒယ်လာ၏ခင်ပွန်း၊ ဂလက်ဒီ၏ဖခင်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ ရေနံကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်။

အခြားတစ်နည်းနည်းကို သူတို့ စိစဉ်ကြည့်ကြပြန်သည်။ သူတို့ အိမ်အနီးမှာ အိုက်ဒါဘိုလင်ဒါ လင်မယားရှိသည်။ အိမ်နီးနားချင်းတို့၏ သားသမီးများကို ထိန်းကျောင်းပေးနေသည်။ ယခု မွေးဖွားလာသည့် ကလေးကို လောလောဆယ် အိုက်ဒါဘိုလင်ဒါတို့ လင်မယားကို အပ်ထားခဲ့မည်ဆိုက ဖြစ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိကြသည်။ ထို့ထက်ကောင်းသော အခြားနည်းလည်း သူတို့တွင် မရှိပြီ။

ဒယ်လာသည် သူ့ခင်ပွန်း မစ္စတာဂရိန်ဂျာရှိရာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ၁၉၂၅ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ထွက်ခွာသွားသည်။

ဂလက်ဒီသည်လည်း ၁၉၂၆ ခု၊ မေလ ၃၁ ရက်နေ့တွင် လော့စ်အိန်ဂျယ်လီဆေးရုံကြီးသို့ တက်ပြီး မာရီလင်မွန်ရိုးဖြစ်လာမည့် နော်မာဂျီးနီကလေးကို နောက်တစ်နေ့မှာပင် မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်လေတော့သည်။

တောက်ပကြည်လင်သော မျက်လုံးဝိုင်းကလေးဖြင့် သမီးငယ်

သည် ကျန်းမာသန်စွမ်းစွာပင် လူ့လောကထဲသို့ ရောက်လာ၏။ သူ့အမေ နှင့် အဘွားကဲ့သို့ပင် ရွှေရောင်ဆံပင်ကလေးများဖြင့် မြင်သူတိုင်း ချစ်စရာ ကောင်းသောကလေး ဖြစ်နေသည်။

သားတို့ရှုပ်ရှည် သီတာမည်သား ဆိုသည့်အတိုင်း သမီးမျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ ဂလက်ဒီသည် သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဒုက္ခအပေါင်းတို့ကို မေ့သွားသည်။ ဒီသမီးကလေးနှင့် တစ်သက်လုံး မခွဲဘဲ နေတော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ သည်သမီးကလေး လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ် သည်အထိ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးတော့မည်ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ ၁၂ ရက်ကြာသောအခါ ဆေးရုံမှ ဆင်းခဲ့သည်။ အိုက်ဒါဘိုလင် ဒါတို့အိမ်သို့ တန်းလာခဲ့ပြီး မွေးကင်းစ ၁၂ ရက်သမီးကလေးကို ဘိုလင် ဒါတို့လင်မယား၏ လက်တွင်းသို့ အပ်နှံခဲ့ရသည်။ ဂလက်ဒီကိုယ်တိုင်မှာ မူ အလုပ်လုပ်ရာ ဟောလီးဝုဒ်ရှိ ဖလင်ထုတ်လုပ်သော စက်ရုံသို့ ပြန်ခဲ့ရ ပြန်၏။ ထိုသမီးကို မွေးဖွားပြီးသည့်အချိန်မှစပြီး မစ္စတာ စတင်လေ ဂစ်ဖိုနှင့် ဂလက်ဒီတို့သည် ယခင်ကလို တပူးတွဲတွဲ မဟုတ်ကြတော့။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တည်ဆောက်ကြပြီ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြပြီး နောက် ပိုင်း၌ ဂစ်ဖိုသည် ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်သို့ ပြောင်းသွားကာ အိမ် ထောင်ပြုပြီး နို့ချက်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးလျက်ရှိသည်။

မွေးတုန်းပန် နံလျှင်ပစ်တတ်သော ယောက်ျားတို့အကြောင်းကို ဂလက်ဒီ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂစ်ဖို သူ့ကို စွန့်ခွာသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခြင်းမရှိ။ ကံကုန်၍ ခွဲခွာကြရခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သဘော ထားလိုက်သည်။ မိမိအပေါ် အချစ်ပြယ်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ခွဲကြရ ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

မိမိမှာ အလွန်ချစ်စဖွယ်ကောင်းသည့် သမီးလေးတစ်ဦးကို အပိုင်

ရထားပြီးဖြစ်သည်။ မိမိ၏ အသည်းနှလုံးဖြစ်သည်။ မိမိ၏ လည်ဆွဲဒါရူ ဖြစ်သည်။ မိမိနှင့်အတူ သည်သမီး ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး တစ် လောကလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲသည်။ မည်သည့်အခက်အခဲကိုမဆို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းဝံ့သည့် သတ္တိများ ရင်တွင်းမှာ ကိန်းအောင်းလာသည်။

သို့သော်...

သူ့မှာ ဘာမှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။ သမီးနှင့်အတူနေဖို့ သင့်တင့် လျောက်ပတ်သည့် အိမ်ခန်းတစ်ခုတော့ ရှိရမည်။ ယခု မရှိသေး။ မိမိ အလုပ်သွားနေခိုက်တွင် သမီးငယ်လေးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မည့်သူ တစ်ယောက် ငှားထားနိုင်ဖို့ လိုသည်။ မိမိ မငှားနိုင်သေး။ သို့တည်း မဟုတ် အဆင့်အတန်းမြင့်မားသော ကလေးထိန်းဌာနတစ်ခုသို့ ပို့ပြီး ကလေးကို ထိန်းကျောင်းခိုင်းဖို့ လိုသည်။ ထိုသို့ ပို့မည်ဆိုလျှင် ငွေကြေး အကုန်အကျ များမည်။ ထိုမျှသောငွေကို အကုန်အကျ မခံနိုင်သေး။

ဤသို့ဖြင့် နော်မာဂျီးနီကလေးသည် ၁၂ ရက်သမီးအရွယ်မှာပင် မိခင်၏ ရင်ခွင်တွင်းမှ တစ်ပါးသူ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရတော့ သည်။

လူ့လောကသို့ သူရောက်ချိန်က တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် စီးပွားပျက် ကပ်ကြီး ဆိုက်ရောက်နေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ ဟောလီးဝုဒ်ရှိ ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီကြီးပေါင်းများစွာတို့သည် အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့်လည်း ဂလက်ဒီသည် စက်ရုံသို့ အရပြေး အလွှားပြန်ကာ အလုပ်ဝင်ရလေသည်။ အလုပ်သမားများ လျော့ချနေချိန် တွင် မိမိပါ အလျော့ခံရမည်ဆိုက နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခု ပြန်ရရေးမှာ မလွယ်ကူချေ။

“ကျွန်မ စနေနေ့တိုင်း လာနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ့မယ်၊ စနေနေ့တိုင်း လာပြီး ဒီမှာ သမီးလေးနဲ့ အတူတူနေပါ့မယ်” ဟုပြောကာ ဟောလီးဝုဒ်သို့

ပြန်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် လူ့ဘဝသည် အစဉ်သဖြင့် ဖြောင့်ဖြူးသာယာခြင်းမရှိ။
ဖြောင့်ဖြူးမယောင်နှင့် ကွေ့ကောက်ခြင်းများကိုလည်း ကြုံရတတ်၏။
ငြိမ်းချမ်းမယောင်နှင့် မုန်တိုင်းထန်ခြင်းများကိုလည်း တွေ့ရတတ်၏။
တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှနေသော ဂလက်ဒီ၏ ပတ်လည်မှာ သူ့အချစ်ကို
တောင်းခံသူများ ပေါ်လာကြပြန်သည်။

ယောက်ျားတို့၏ အချစ်ကို မည်သို့လျှင် ယုံကြည်ရပါမည်နည်း။
တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ နှစ်ယောက်လည်းမဟုတ်။ များစွာသော
ချစ်သူတို့ကို ဂလက်ဒီ ကြုံခဲ့ရဖူးပြီ။ များစွာသော ချစ်သူတို့၏ မစားရ
ဝခမန်း မေတ္တာစကားများကိုလည်း ကြားခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ။ ပြီးတော့
မြောက်မြားစွာသော ချစ်သူတို့သည် အသစ်မြင်သောအခါ ချစ်သူ
ဟောင်းကို စွန့်ခွာတတ်ကြစမြဲအတိုင်း မိမိကိုလည်း စွန့်ခွာခဲ့ကြပြီ။

သည်အတွေ့အကြုံများကြားထဲက အသည်းနှလုံးရှိသူ၊ ချစ်တတ်
သူ၊ မေတ္တာကမ္ဘာမှာ သာယာတတ်သူဆိုတော့ ချစ်မိပြန်သည်။

ချစ်သူက မိမိကို ခွဲခွာသွားပြန်သည်။ ချစ်သောသူနှင့် ကွေ့ကွင်းရ
ခြင်း၏ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။ နောက်ချစ်သူတစ်ယောက်
နှင့် တွေ့ပြန်သည်။ သူ့အချစ်ကို တောင်းခံပြန်သည်။ မေတ္တာတရားနှင့်
ပတ်သက်ပြီး အမှတ်မရှိသော ဂလက်ဒီသည် ထိုသူကို ချစ်လိုက်မိပြန်
သည်။ ထိုသူက မိမိကို စွန့်ခွာသွားပြန်သည်။ ချစ်သူ၏ စွန့်ခွာခြင်းကို
ခံရသောအခါ ဖြစ်ရစမြဲသော စိတ်ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားရပြန်သည်။

မည်သို့သော စိတ်ဝေဒနာမျိုးကို ခံစားနေရစေကာမူ ဂလက်ဒီသည်
သမီးငယ်ထံသို့ စနေနေ့တိုင်း ဝတ်မပျက် လာမြဲလာလျက်ရှိသည်။
ဘိုလင်ဒါတို့ လင်မယားက သူတို့သားမိအတွက် အိမ်နောက်ဘက်တွင်
အခန်းတစ်ခန်းကို ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။

သမီးငယ်ငယ်ကို လက်တွန်းလှည်းမှာတင်ကာ စနေနေ့ညနေတိုင်း ဂလက်ဒီ လမ်းလျှောက်လေ့ရှိ၏။ အရွယ်လေးနှင့် မလိုက်အောင် အလွန် သိတတ်သည့် သမီးကလေး၏ အသိဉာဏ် ထက်မြက်မှုကို ဂလက်ဒီ သတိထားမိသည်။ နော်မာဂျီးန်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးခအနေဖြင့် တို့လင်ဒါတို့လင်မယားကို တစ်လလျှင် နှစ်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ ပေးရသည်။ သမီးလေးအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျများရသည်ကို ဂလက်ဒီ မမှုပါချေ။ သို့သော်လည်း သူ့ဝင်ငွေနှင့် ထိုမျှသော ၂၅ ဒေါ်လာမျှ ကုန်ကျခံနေရခြင်းသည် လွန်စွာ အပန်းကြီးလှသည်။

သမီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြီးမားသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊ မြင့်မားသည့် မျှော်လင့်ချက်များ ထားမိပြီဆိုတော့လည်း မိမိသာ အငတ်ခံလျှင် ခံမည်။ သမီးကလေး မျက်နှာမငယ်စေရဟု စိတ်ကို တင်းထားလိုက်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အလွန် ချောမောပြေပြစ်လှပသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို စနေနေ့တိုင်း နော်မာဂျီးန် မြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုမိန်းမချောသည် မိမိကို အလွန် ဂရုစိုက်ကြောင်းလည်း နော်မာ သတိထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ချောမောပြေပြစ်လှသည့် မိန်းမချောကို နော်မာ တွယ်တာချစ်ခင်မိလေပြီ။ စနေနေ့ဆိုလျှင် ထိုမိန်းမချောအလာကို မျှော်မိချေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် အိန္ဒိယရှိ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မစ္စတာဂရိန်ဂျာထံသို့ လိုက်သွားသော နော်မာ၏ အဘွား ဒယ်လာသည် အိန္ဒိယမှ ပြန်ရောက်လာ၏။ အိန္ဒိယမှာနေမည်၊ အမေရိကန်သို့ပြန်မည် နယ်လုကြရင်းဖြင့် သူတို့လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

အဘွားပြန်လာသော်လည်း နော်မာ၏ ဘဝအတွက် ဘာမှ ထူးခြားမလာ။ ယောက်ျားနှင့် ကွဲလာသောကြောင့် စီးပွားရေးအကျပ်အတည်း တွေ့နှင့်လည်း ကြုံတွေ့နေရ၏။ ထို့ကြောင့် နော်မာကို ခေါ်ယူကျွေးမွေး

မထားနိုင်သေး။ မြေးကလေးကို မကြာခဏ သွားကြည့်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မိမိအိမ်သို့ နေ့အိပ်ညနေ ခေါ်လာခြင်းမှတစ်ပါး မည်သို့မျှ မစီစဉ်နိုင်သေး။ ထိုကြားထဲမှာပင် နော်မာ အသက် နှစ်နှစ်မပြည့်မီ ဘွားအေကြီး ကွယ်လွန် တော့သည်။ ဒယ်လာ၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံမှာ စိတ်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ ယခု ဒယ်လာသည်လည်း စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံမှာပင် စိတ်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒယ်လာ၏ အသုဘစရိတ်အားလုံးကို သမီးဖြစ်သူ ဂလက်ဒီကပင် ကုန်ကျခံလိုက်ရသည်။

အိုက်ဒါဘိုလင်ဒါနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူတို့သည် ချစ်စရာကောင်းသော နော်မာကလေးကို သံယောဇဉ် တွယ်မိကြပြီ။ သူတို့၏ သမီးကလေး အရင်းသဖွယ် မေတ္တာပွားမိကြပြီ။ ထိုကြောင့်လည်း နော်မာ စိတ်ချမ်းသာ ရေးအတွက် သူတို့ အစွမ်းရှိသမျှ ပြုစုကြသည်။ ဂလက်ဒီထံမှ ငွေကြေး ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ သူတို့ တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ နော်မာကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်ကြသည်။

နော်မာ သုံးနှစ်သမီးတွင် အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ မူလတန်းကျောင်း သို့ ပို့သည်။ သူတို့ မွေးစားထားသည့် လတ်စတာနှင့်အတူ ကျောင်းထား ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ လတ်စတာသည် နော်မာနှင့် ရွယ်တူဖြစ်ပြီး ကစားဖော် ကစားဖက်လည်း ဖြစ်၏။

နော်မာ ကျောင်းစနေသည့်နှစ်မှာပင် ဂလက်ဒီ၏ ရည်မှန်းချက် တောင်ကြီး ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ရသည်။ တစ်သက်လုံး ခဲခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရတော့သည်။

ဂလက်ဒီအလုပ်လုပ်သည့် ဖလင်ထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံသည် မီးစွဲ လောင်ခြင်းကို ခံရတော့၏။ ထိုအချိန်က ဂလက်ဒီသည် ဒုတိယထပ်မှာ ရှိနေ၏။ မီးလောင်ပြီကို သိသောအခါ သူ့ပတ်လည်မှာ မီးလောင်လွယ်

သည့် ဖလင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေ၏။ သို့သော်လည်း ဂလက်ဒီသည် အလွန်တည်ငြိမ်စွာဖြင့် သူနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအားလုံး လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အစွမ်းရှိသမျှ ဦးဆောင် စီစဉ်ပေးသွားသည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ခဲ့။ ကိုယ်လွတ်မရုန်းခဲ့။ အောက်ထပ်ရှိ မီးလွတ်ကင်းရာ ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ တစ်ယောက်မကျန် ဘေးမသိရန်မခရောက်ရှိရန် ကုန်ကြွေးရရ ဆောင်ရွက်ပေးသွားသည်။

ထိုကစပြီး သူနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်းဖြစ်၊ သူ့အထက်က အုပ်ချုပ်သူ အမျိုးသမီးလည်းဖြစ်သော ဂရေ့စ်မက်ကီးက သူ့ကို များစွာ အထင်ကြီး လေးစားသွားတော့သည်။ ဂလက်ဒီနှင့် ဂရေ့စ်သည် ယခင်ကတည်းက ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဂလက်ဒီ လိုသမျှ အကူအညီများကို ဒိုင်ခံပေးခဲ့သူဖြစ်၏။ နှုတ်၏စောင်မခြင်း၊ လက်၏စောင်မခြင်းဖြင့် စောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ယခုလို သေဘေးနှင့် ကြုံသောအခါတွင် မိမိ တစ်ကိုယ်ကောင်းအတွက် ကိုယ်လွတ်မရုန်းဘဲ အများ၏အသက်အား ကယ်တင်သည်ကို မျက်မြင်တွေ့ရလေရာ ဂလက်ဒီကို ပို၍ အထင်ကြီး လေးစားသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမီးလောင်မှုကြောင့် စက်ရုံသည် ပြာပုံအတိတ်ဘဝသို့ မျက်စိအောက်မှာပင် ကူးပြောင်းသွားတော့သည်။

စက်ရုံပိုင်ရှင်များက ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် ပူးပေါင်းကာ လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ထိုကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ဆက်လုပ်ရန် ဂလက်ဒီကို ခေါ်ကြသေးသည်။ သို့သော် သူ လက်မခံတော့။ ကိုလံဘီယာကုမ္ပဏီသို့ ပြောင်းပြီး ဖလင်ဖြတ်သူအလုပ်ကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။ သူနှင့်အတူ ဂရေ့စ်မက်ကီးလည်း ထိုကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်သည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြန်တွေ့ကြပြန်သည်။ ဂရေ့စ်သည် သူ့ထက် ရာထူးကြီးသောကြောင့် သူ့ကို စောင့်

ရှောက်မြဲ စောင့်ရှောက်ပြန်သည်။

ထိုအခိုက် နော်မာဂျီးန့် အသည်းအသန် မကျန်းမာကြောင်း ဘိုလင် ဒါတို့က အကြောင်းကြားသဖြင့် ခွင့်ယူပြီး သမီးရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ သမီးနှင့်အတူတူ ရက်သတ္တ သုံးပတ်ကြာအောင် နေသည်။ သမီးကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုသည်။ သူ့ဘဝ၊ သူ့ရည်မှန်းချက်၊ သူ့အသက်သည် ဤသမီးကလေးပင် မဟုတ်ပါလော။

နော်မာ နေကောင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သမီးကို အပြီးအပိုင် ခေါ်ကာ ဟောလီးဝုဒ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ရည်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားခဲ့သည့်အတိုင်း သမီးနှင့်အတူ မခွဲတမ်းနေတော့မည်။ သမီးကလေးကို ရပ်အုပ်မကွာ ပြုစုတော့မည်။ ဆင်းရဲမကွာ၊ ချမ်းသာ အတူ နေတော့မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သမီးကို သူ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုလံဘီယာကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ရင်းဖြင့် ငွေလည်း အတော် အတန်စုမိပြီ။ သူ့ရည်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်း အကောင်အထည် ဖော်မည် ဆိုက ဖော်နိုင်လောက်အောင် ငွေကြေး အတော်အသင့်ရှိပြီ။ ဟောလီးဝုဒ် မြောက်ဘက်ဖျားတွင် အိမ်လေးတစ်လုံးကို အကြွေးဝယ်လိုက်သည်။ ဝင်ငွေထဲမှ အရစ်ကျ ဆပ်သွားရန်ဖြစ်သည်။

အိမ်ကလေးကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပြင်လိုက်သည်။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကို သူတတ်နိုင်သမျှ အသပ်ရပ်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံးဖြစ် အောင် ဝယ်ယူပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။ ခုနစ်နှစ်သမီး ရှိလာပြီဖြစ်သည့် နော်မာအတွက်လည်း စန္ဒရားတစ်လုံးဝယ်ကာ ဧည့်ခန်းမှာ ချထားပေး သည်။

အိုက်ဒါဘိုလင်ဒါတို့နှင့်နေစဉ်က နော်မာသည် တစ်နှစ်ခန့် စန္ဒရား သင်ခဲ့ဖူး၏။ ယခု ကိုယ်ပိုင်စန္ဒရားနှင့်၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့်၊ အမေရင်းနှင့်

နေရတော့မည်ဆိုတော့ ဂလက်ဒီသာမက နော်မာကိုယ်တိုင်လည်း အပျော်ကြီး ပျော်နေမိသည်။

အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်သည်။ အမေတစ်ခန်း၊ သမီးတစ်ခန်း စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်မွမ်းမံကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက် စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ကြသည့် အိမ်ကလေးသည် ထိုရပ်ကွက်တွင် အသပ်ရပ်ဆုံးနှင့် နေချင့်စဖွယ် အကောင်းဆုံးသော အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်လာသည်။

နော်မာကို အနီးရှိ ကျောင်းမှာ အပ်လိုက်သည်။

အမေက အလုပ်သွား၊ သမီးက ကျောင်းသွား၊ ညနေတိုင်း သားအမိနှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြ၊ သမီးက စန္ဒရားတီး၊ အမေက ထိုင်နားထောင်၊ စားသောက်ဖွယ်ရာကို သားအမိနှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြဖြင့် သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်၏ ဘဝသည် သာယာစိုပြည်လျက် ရှိချေပြီ။

ဂလက်ဒီ မျှော်မှန်းခဲ့သည့် မိသားစုဘဝကလေးကိုလည်း တည်ဆောက်နိုင်ချေပြီ။ သို့သော် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ခါနီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ရိုက်ခတ်နေသည့် စီးပွားပျက်ကပ်သည် သူတို့သားအမိကိုလည်း ချမ်းသာမပေးခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် စရိတ်စကမှ သက်သာစေတော့ဟူသည့် သဘောဖြင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး လင်မယားနှစ်ယောက်ကို မိမိတို့အိမ်တစ်ခြမ်း ငှားလိုက်ရသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အသက် ၆၀ ခန့် ရှိကြပြီဖြစ်ပြီး အေးချမ်းစွာ နေတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

တစ်ညနေ။ ၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ မေလ၏ တစ်ညနေ။

နော်မာဂျိုးနံဘဝကို မုန်တိုင်းထန်တော့မည့် တစ်ညနေဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝ၏ အလှည့်အပြောင်းကို စတင်တော့မည့် တစ်ညနေဖြစ်သည်။ သူ ကျောင်းကပြန်အလာ သူတို့နှင့်အတူနေသည့် အင်္ဂလိပ်အဘိုးကြီးက သူ့လက်ကို ယုယစွာကိုင်ပြီး ဆီးကြိုသည်။

“သမီးအမေ နေမကောင်းလို့ ဒီနေ့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး၊ နေကောင်းပြီး ပြန်ရောက်လာမှာပါ။ သမီး ဘာမှ အားမငယ်နဲ့၊ အန်ကယ်တို့ သမီးနဲ့အတူတူ ရှိနေတာပဲ”

အဘိုးကြီးက ဆီးကြိုပြောသည်။ နော်မှာစိတ်ထဲတွင် သာမန်ထက် ပိုပြီး ထူးခြားသည်မထင်။ သူ့သူငါငါ ဖျားကြနာကြသလို ယာယီဖျား၊ ယာယီဆေးရုံတက်ပြီး မေမေ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အထင် တက်တက်စင်လွဲချေပြီ။

သူ့အမေသည် လောကဓံလှိုင်းတံပိုးတို့၏ အဆက်မပြတ် ရိုက်ပုတ်ခြင်းဒဏ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ဒုက္ခပေါင်းစုံတို့ကြားမှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ယခု ထိုဒဏ်တို့ကို စုပြုံခံစားရပြီး စိတ်ဝေဒနာသည် သူ့ကို ကြီးစွာ နှိပ်စက်ကလူပြုချေပြီ။ ထိုကစပြီး သူ့သမီးနှင့်သူ အပြီးအပိုင် ခွဲခွာသွားရလေတော့၏။ ဆေးကွဲမကွဲဘဲ ရှင်ကွဲ ကွဲခြင်းဖြစ်သဖြင့် ပို၍ အသည်းနာစရာကောင်းတော့သည်။

စောစောပိုင်းက နော်မာကို အင်္ဂလိပ်အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးများက စောင့်ရှောက်ထားသည်။ ဂလက်ဒီ၏ သူငယ်ချင်း ဂရေ့စ်မက်ကီးကလည်း မကြာခဏ လာကြည့်သည်။ နော်မာကို စောင့်ရှောက်ခအဖြစ် တတ်နိုင်သလောက် ငွေကလေးကြေးကလေး ပေးသည်။

အိမ်အကြွေးဝယ်ထားသောကြောင့် တစ်ဖက်ကလည်း ဘဏ်တိုးများက တက်လှပြီ။ အိမ်တွင်းမှာရှိနေသည့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂကလေးများကို ဂရေ့စ်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ချရောင်းခဲ့သည်မှာလည်း ကုန်သလောက်ရှိပြီ။ ဂလက်ဒီသည် ဆေးရုံမှ ဆင်းသောအခါ သမီးရှိရာသို့ ပြန်မလာတော့။ ဟောလီးဝုဒ်နဲ့ဝေးရာ တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ့မျှော်မှန်းချက်ကြီးခဲ့သည့် သမီးငယ်၏ဘဝ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟူ

သည့်သဘောဖြင့် ပစ်ပယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုရချေမည်။

အချိန်သည် တစ်လလည်းမဟုတ်၊ နှစ်လလည်းမဟုတ်၊ နှစ်နှစ်ပင် ပြည့်လှပြီ။ အိမ်ကို ဘဏ်က အကြွေးဖြင့် သိမ်းလိုက်၏။ အင်္ဂလိပ် အဘိုးကြီးများသည် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ကြတော့မည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်နီးချင်း ဟာပေးဂစ်ဖင်တို့ မိသားစုက နော်မာကို သူတို့အိမ်သို့ ခေါ်ထားလိုက်သည်။ သူတို့သမီးနှင့် ကစားဖော်ဖြစ်သည် က တစ်ကြောင်း၊ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ နော်မာကိုယ်တိုင် က ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ မိတဆိုး ဖတဆိုးဘဝဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သွေးမတော်သော်လည်း ခေါ်ယူ ထိန်းသိမ်းကာ တာဝန်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မစ္စတာ ဟာပေးဂစ်ဖင်သည် အမေရိကန် ရေဒီယိုကော်ပိုရေးရှင်း တွင် အသံဖမ်းအင်ဂျင်နီယာဖြစ်သည်။ နော်မာကို ခေါ်ယူစောင့်ရှောက် ထားပြီး မကြာမီမှာပင် သူတို့၏ ဇာတိဖြစ်သော မစ္စစ်စပီသို့ ပြန်ပြောင်းရန် အကြောင်းပေါ်လာသည်။ ထိုသို့ ပြန်ပြောင်းရမည်ဆိုလျှင် နော်မာကို မည်သူနှင့် ထားခဲ့မည်နည်း။

သူတို့သမီးကလေးလို ချစ်မိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ၊ သူစိမ်းတစ်ရံဆံများကြားမှာ သည်ကလေးငယ်ကို သူတို့ မထားရက်ခဲ့ကြ။ ထားခဲ့မည်ဆိုလျှင်လည်း မည်သူက တာဝန်ယူ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် မည်နည်း။ နောက်ဆုံး နော်မာကို သူတို့ မွေးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ သည်။ မွေးစားမည်ဆိုလျှင် တရားဥပဒေနှင့် ဘောင်ဝင်အောင် စီစဉ်ရဦး မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ယခင် ဂလက်ဒီ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် ဖလင် ထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံမှ ရယ်ဂျီနယ်ကာရိုးနှင့် ဇနီးတို့ကလည်း နော်မာကို

မွေးစားချင်သည်ဟု အဆိုပြုလာကြသည်။ ရယ်ဂျီနယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ သည် ဂလက်ဒီနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ဖြစ်ကြသည်။

အလှမကလေးသည် လူတကာ စွဲမက်လောက်အောင် ရုပ်လှ သော်လည်း သူ့ဘဝ၏အစက မလှရှာပါ။ တစ်နှစ်ကျော်ခန့် အတူနေ လိုက်ရသည့် အမေသည် ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်သို့ ရောက်သွားပြီကို သူ မသိ။ မည်သူ့ကို အားကိုးရမည်ကို သူ မသိ။ လောကအလယ်တွင် မျက်စိသူငယ်ဖြင့် အားကိုးရာ ရှာမရအောင် ဖြစ်နေရှာသည်။

ယခု မိမိကို မွေးစားလိုသူမှာလည်း မိသားစုနှစ်စု ဖြစ်လေသည်။ မည်သူက သူ့ကို မွေးစားမည်နည်း။ မွေးစားကြမည့်သူများသည် သူတို့ ရင်မှဖြစ်သော သမီးအရင်းကဲ့သို့ သူ့ကို ချစ်ခင်ယုယကြပါမည်လော။ သူ ဉာဏ်မီသလောက် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဘာအဖြေမှမပေါ်။ စဉ်းစား သမျှ အားလုံးတို့သည် သူ့အသိဉာဏ် နုနုကလေးအတွင်းဝယ် အားလုံး ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။ ငိုရမည်လော၊ ရယ်ရမည်လော၊ သူ ဘာကိုမှ မသိ တော့။ ဂစ်ဖင်နှင့် ရယ်ဂျီနယ်တို့က ဂလက်ဒီရှိရာသို့ အကြောင်းကြား လိုက်သည်။ ခွင့်ပြုမည်ဆိုလျှင် နော်မာကို မွေးစားမည့်အကြောင်း၊ ဂလက်ဒီ ကြိုက်နှစ်သက်သူကို မွေးစားခွင့်ပြုမည်အကြောင်း။

“ကျွန်မ၏သမီးသည် သူတစ်ပါး အမွေစားခံရန် လူဖြစ်လာခြင်း မဟုတ်။ ထိုကြောင့် မည်သူမွေးစားခြင်းကိုမျှ လက်မခံနိုင်။ ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မ တာဝန်ယူနိုင်လျှင် ဟောလီးဝုဒ်က တာဝန်ယူလိမ့်မည်။ ကျွန်မ သမီးကို ဟောလီးဝုဒ်မှာပင် ရှိနေစေချင်သည်”

ဟူသော ဂလက်ဒီ၏ အကြောင်းပြန်ကြားချက်သည် သူတို့အား လုံး၏ အစီအစဉ်အားလုံးကို ပျက်စီးစေလေတော့သည်။

အလှမကလေး၏ ဘဝနိဒါန်းသည် မလှမပသော၊ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သော အဖြစ်အပျက်များနှင့်သာ ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်နေ

ရတော့သည်။

အဖေ ဘယ်မှာနည်း။ သူ မသိရှာပါ။

အမေ ဘယ်မှာနည်း။ သူ အဖြေမပေးတတ်ရှာပါ။

ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မယ့်သူ ဘယ်မှာနည်း။

သူ လက်ညှိုးထိုးမပြတတ်ရှာပါ။

နွေးထွေးလုံခြုံသည့် ဖခင်မေတ္တာ၊ မိခင်မေတ္တာကို မည်သူက ပေး
မည်နည်း။ ကိုးနှစ်သမီးငယ်၏ အသိဉာဏ်နှင့် မည်သို့မျှ မမီနိုင်ရှာပါ။

ငယ်ရွယ်နုနယ် အလှမကလေးသည် မရေရာ မသေချာသော ဘဝ
ခရီးကြမ်းကို မျက်စိသူငယ်ဖြင့် စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်ရချေဦးမည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်၏ သမီးပျို

ဝဲလာသည့်မျက်ရည်ကို တားကြည့်၏။ မရ။
 ရှိုက်ချင်လာသည့် ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ထိန်းကြည့်၏။ မအောင်မြင်။
 ထို့ကြောင့် အရှုံးပေးလိုက်သည်။ ကန်ပေါင်ကျိုးသလို မျက်ရည်
 များ စီးကျလာသည်။ ပင်လယ်လှိုင်းရိုက်သလို ရှိုက်သံများ ပွင့်အန်
 ထွက်ကျလာသည်။ သည်တော့ ရင်ထဲမှာ လင်းသွားသည်။ ရှုပ်ထွေးနေ
 သော ခံစားချက်များ ရှင်းသွားသည်။

ပတ်လည်ကို မျှော်ကြည့်သည်။ ထူထဲသော ခြံစည်းရိုးများ
 ပတ်လည် ဝိုင်းနေသည်။ စိတ်ထဲမှာ ကျဉ်းကျပ်သွားသည်။

ခြံစည်းရိုးများကို ကျော်ကြည့်သည်။ အာကေအို ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီး
 ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်သွားသည်။ သည်စည်းရိုး
 များကိုကျော်ပြီး လွင့်ပျံ့ထွက်သွားချင်စိတ်များ ပေါ်လာသည်။ ဝမ်းနည်း
 လာပြန်သည်။ ဝဲလာသည့်မျက်ရည်ကို တားပြန်သည်။ ရှိုက်ချင်သည့်
 စိတ်ကို ထိန်းပြန်သည် မရ။ စိတ်အလိုအတိုင်း ဘာတစ်ခုကိုမှ လုပ်၍မရ။
 ထို့ကြောင့် မျက်ရည်ကို သွန်ချလိုက်သည်။ ရှိုက်သံကို ပေါက်ကွဲစေလိုက်
 သည်။ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသည်။ စိတ်အလိုလိုက်ကာ အရှုံးပေးလိုက်ရ

သည်ကိုပင် ကြည်နူးသလို ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခြံစည်းရိုးထူထူ
ကြီးကို မျက်လုံးဝေပြီး ကြည့်မိပြန်သည်။

လော့စ်အိန်ဂျယ်လီ မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာ

ဧရာမ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးသည် နော်မာ့စိတ်ကို ချောက်ချားစေလျက်
ရှိသည်။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မြင်ရတိုင်း...

“ငါ မိဘမဲ့မဟုတ်ဘူး၊ မိဘမဲ့မဟုတ်ဘူး” ဟု ကြောက်လန့်
တကြား ရေရွတ်ခေါင်းယမ်းမိသည်။

သို့သော် သူ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ သူ့မှာ အမိအဘများ ရှိပါ
၏။ သို့သော် ထိုအမိအဘတို့သည် အဘယ်မှာနည်း။ သူ့ကို ထိန်း
ကျောင်းစောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးမည့်သူသည် အဘယ်မှာနည်း။ သို့ဆိုလျှင်
မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာသည်သာလျှင် သူ့အတွက် ဘူမိနက်သန် နေရာ
မှန် ဖြစ်ချေသည်။

မည်သူ၏ မွေးစားခြင်းကိုမျှ လက်မခံနိုင်ဟု မိခင်၏ အကြောင်း
ပြန်ကြားချက်ကို ရသောအခါ ဂရေ့စ်သည် နော်မာ၏ တရားဝင်အုပ်
ထိန်းသူ ဖြစ်လာသည်။ အန်တီဂရေ့စ်ဘဝမှ မာမီဂရေ့စ်ဘဝသို့ ကူး
ပြောင်းလာသည်။ အုပ်ထိန်းသူဖြစ်လာလင့်ကစား အိမ်ထောင်မရှိသော
ဂရေ့စ်အနေဖြင့် နော်မာကို သူနှင့်အတူ မထားနိုင်သေး။ ထို့ကြောင့်လည်း
မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာသို့ ပို့လိုက်ရလေတော့သည်။

မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာဟုသာ ဆိုရသော်လည်း ရှိရှိသမျှသော
ကလေးများသည် မိဘမဲ့များသာ မဟုတ်ကြ။ နော်မာကဲ့သို့ မိဘရှိသော်
လည်း ကျွေးမွေးသုတ်သင်ခြင်း မပြုနိုင်သည့် မိဘတို့၏ သားသမီးများ
လည်း ပါသည်။ အမေမရှိဘဲ အဖေရှိသူ၊ အဖေမရှိဘဲ အမေသာ ရှိသူ
များလည်း ပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ နော်မာအနေဖြင့် သည်မိဘမဲ့ကလေး
များဂေဟာမှာ တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်ကလေးမျှ မနေချင်။ ထူထဲသော

ခြံစည်းရိုးကြီးများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဝေးရာသို့ ပြေးလိုက်ချင်သည်။ လွတ်လပ်သည့် အရပ်ဒေသသို့ ပြေးလိုက်ချင်သည်။ အနှောင်အဖွဲ့များ ကင်းမဲ့ရာအရပ်သို့ ပြေးလိုက်ချင်သည်။

ကိုးနှစ်ကျော်သာ ရှိသေးသော်လည်း သူ့အသက်နှင့် မလိုက်အောင် ကြီးကောင်ဝင်နေပြီ။ ကိုယ်လုံးက ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား၊ အရပ်ကြီးက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အပျိုကြီးဖားဖားသဖွယ် သူ့ကို ထင်ရသည်။

ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ သူ့အလှ။

ရွှေရောင်တောက်ပသော ဆံပင်သည် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏။ ကြည့်လင်ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးအစုံသည် ပြုံးပြုံးပြက်နေ၏။ နို့နှစ်ရောင်ကဲ့သို့သော အသားသည် အိအိညက်နေ၏။ ရိုးသားပွင့်လင်းသော အသံသည် ဆည်းလည်းသံလို စည်စည်သာနေ၏။ သူ့အလှအကြောင်း သူကောင်းကောင်းသိပါသည်။ သူ့အလှကို အများတကာက ငေးကြသည်။ ထုတ်ဖော် ချီးကျူးကြသည်။ ဂေဟာညွှန်ကြားရေးမှူး ဆရာမကြီးသည် သူ့အလှကို ကောင်းစွာ မြင်သူဖြစ်၏။ အန်တီဂရေစ်သည် သူ့အလှကို ကောင်းစွာ ဖော်ထုတ်တတ်သူဖြစ်၏။ အဆောင်အုပ် ဆရာမများသည် သူ့အလှကို လွန်မင်းစွာ နှစ်သက်ကြသူများဖြစ်၏။

သို့သော် သူသည် အထီးကျန်သက်သက်သာတည်း။

“ဆရာမရယ်၊ မေမေ့အကြောင်းများ ဘာကြားသေးသလဲ၊ သတင်းအစအနကလေးမှ မရကြတော့ဘူးလား။”

သိလိုစိတ်ကို မျှိုသိပ်မရနိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင် အဆောင်အုပ်ဆရာမကို မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် မေးမိချေတော့သည်။

“နော်မာ၊ ဒီအကြောင်းကို လုံးဝမေ့ထားပြီး နောက်ထပ် မမေးတော့ရင်ကောင်းမယ်။ သူဟာ အဝေးကြီးမှာ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအကြောင်းကို မေ့ထားလိုက်နော်။”

“မေမေ သေသွားပြီလို့ ဆိုလိုတာလား ဆရာမရယ်”

ဆရာမသည် ဗလုံးဗထွေးဖြေ၏။

နော်မာသည် ဗလုံးဗထွေးရှိက်၏။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာ ငို၏။

သည်ကစပြီး အသည်းကွဲချေသည်။ မှန်ပါသည်။ အလွန်နုနယ်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်လှသည်။ လောကအကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ မသိသေးသည့် ကိုးနှစ်သာရှိသေးသော မိန်းမလှကလေး နော်မာ၏ အသည်း ကွဲချေသည်။

နာတာလူးပွဲတော်ကြီးဆိုလျှင် အခြားကျောင်းသူများထံသို့ လက်ဆောင်ကတ်ပြားများ အရပ်ရပ်မှ လာကြ၏။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမဆီက၊ ဆွေမျိုးဆီက၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းဆီက။

နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ဆိုလျှင်လည်း အလားတူပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့အထဲမှာ မျက်နှာငယ်ရသူက နော်မာ။

မှတ်မှတ်ရရဆိုလျှင် ဆယ်နှစ်ပြည့်သည့် မွေးနေ့တုန်းက လက်ဆောင်ကတ်ပြားကလေးတစ်ခု ရောက်လာဖူးသည်။ ပေးပို့သူမှာ အန်တီဂရေစ်ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ အန်တီဂရေစ်တစ်ယောက် ရှိနေသေးသည်ဆိုခြင်းကို သတိရလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း မဖြေသာပါ။ သူများတကာတွေ အသိုင်းအဝိုင်းကြီးကြီးနှင့် နေကြချိန်၌ သူ့မှာ အန်တီဂရေစ် တစ်ယောက်တည်းနှင့်သာ ပြီးပြည့်စုံနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့မှာ အပေါင်းအသင်းနည်းလာသည်။ တစ်စတစ်စဖြင့် အထီးကျန်ဘဝက ပိုမို ပီပြင်လာသည်။ ဂေဟာဆိုင်းဘုတ်နှင့် ဂေဟာခြံစည်းရိုးသည် သူ့ကို ချောက်ချားစေဆုံးဖြစ်သည်။ အထီးကျန်ဘဝကို သတိအရစေဆုံးဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကို အကျဉ်းကျပ်စေဆုံးဖြစ်သည်။ သည်ကြားထဲမှာ အသက်နှင့် မလိုက်အောင် လူကောင်ကြီးနေခြင်းကလည်း တစ်ခုကွပ်ပင်။ အတန်းထဲမှာ သူက

အကြီးဆုံးဖြစ်နေ၏။ ဂေဟာအခန်းထဲမှာ သူက အကြီးဆုံးဖြစ်နေ၏။ ယုတ်စွအဆုံး ကျောင်းသို့ သွားကြရာမှာပင် သူ့အရပ်ကြီးက ရွယ်တူတွေ ထဲမှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် မားမားကြီး ဖြစ်နေသည်။

သူ့ကို အဘက်ဘက်က နှိပ်စက်ကလူပြုနေသည့် သည်ဂေဟာ အတွင်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခြင်းသည်သာလျှင် သူ့ဘဝ၏ ထာဝရ လွတ်မြောက်ရာ ဖြစ်ချေတော့မည်။ သူ့စိတ်ကို ချမ်းသာမှုပေးနိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသောအကြောင်း ဖြစ်တော့မည်။

“ထရီစာ၊ ကိုယ် ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူးကွယ်”

သူ့အပေါင်းအသင်းလုပ်သည့် တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်းကို ဖွင့်ပြောမိသည်အထိ ဖြစ်လာရသည်။

“ဒီမှာမနေချင်လို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ နော်မာ”

“ကိုယ် စဉ်းစားထားတယ်၊ နေရာကိုလည်း ကြည့်ထားတယ်။ ဒီကနေထွက်ပြေးကြရင် ကောင်းမလားလို့။ တို့ အပြင်ရောက်ပြီး လွတ်မြောက်သွားတော့လည်း တို့ကိုမွေးမယ့်လူ ရှိမှာပေါ့၊ နင် ငါနဲ့လိုက်မလား”

သူတို့အသက်၊ သူတို့ဘဝဖြင့် ဧရာမစွန့်စားမှုကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ရန် ကြီးစိုးနေသည်။ မသွားတတ် မလာတတ်ဖြင့် သူတို့ ဒုက္ခရောက်မည်။ ထို့ပြင် ညဘက်ဆိုလျှင် တံခါးတွေအားလုံးက သော့ခတ်ပိတ်ထားသည်။ နေ့ဘက်ပြေးလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်ပြီး ကစားကွင်းကို ကျော်မည်။ ကစားကွင်းတစ်ဖက်ရောက်လျှင် ခြံစည်းရိုးနားရောက်မည်။ ထိုခြံစည်းရိုးကိုကျော်ကာ အပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်မည်။ ကစားကွင်း၏ တစ်ဖက် ခြံစည်းရိုးကိုလည်း အဆောက်အအုံ တစ်ခုက ကွယ်ထားသဖြင့် မည်သူမျှ မြင်နိုင်မည်မဟုတ်။ ခြံစည်းရိုး ကျော်ပြီး လမ်းမပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အနှောင်အဖွဲ့ကြီးမှ သူတို့ လွတ်မြောက်ကြတော့မည်မှာ မလွဲဧကန်ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းကို စိတ်ကူးအတိုင်း စလှိုက်ကြ၏။

သို့သော် ကိုးနှစ်ကျော်၊ ဆယ်နှစ်သမီးကလေးတို့၏ စိမ့်ကိန်းသည် မည်သို့ အောင်မြင်နိုင်ပါမည်နည်း။

ခြံစည်းရိုးကို မကျော်လိုက်ရဘဲ၊ တစ်ဖက်က လမ်းမပေါ်သို့ ခြေမှ ချခွင့် မရလိုက်ကြဘဲ အဆောင်အုပ်ဆရာမကြီး၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက် ရတော့သည်။ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများ မှုမမှန်သောကြောင့် အဆောင်အုပ် ဆရာမကြီးက သူတို့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသည်။ ထိုသို့ နောက် ယောင်ခံလိုက်ခြင်းကို သူတို့မသိ။

“ဆရာမရယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဆီ မပို့ပါနဲ့ နော်၊ ကျွန်မတို့ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဆရာမကြီးဆီပို့ရင် ကျွန်မကို သူ ချစ်တော့... ချစ်တော့မှာမဟုတ်”

နော်မာသည် သူ့စွန့်စားခန်းကြီး ပျက်ပြားသွားသဖြင့် ဝမ်းနည်း သည်ကတစ်မျိုး၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးထံပို့လျှင် အရေးယူ အပြစ်ပေး ခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့သည်က တစ်မျိုးတို့ကြောင့် အမျိုးမျိုး တိုးလျှိုး တောင်းပန်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အမှုသည် ဂေဟာညွှန်ကြား ရေးမှူး ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးရှေ့မှောက်သို့ ရောက်မြဲတိုင်း ရောက်ကြ လေတော့သည်။

“သမီးတို့က လိမ္မာပါတယ်။ နောက်မလုပ်နဲ့၊ ဆရာမတွေအားလုံး က သမီးတို့ကို ချစ်သားပဲ၊ ဆရာမကြီးလည်း သမီးတို့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ သမီးတို့ကို ဆရာမကြီးတို့အားလုံး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ နေကြတာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်သမီးလေးတွေ စိတ်မှချမ်းသာရဲ့လား၊ ပျော်ရဲ့လား ဆိုတာ အမြဲကြည့်နေတာပဲ၊ ကဲ... သွား... သွား၊ သမီးတို့ကို အရေးမယူ ပါဘူး၊ နောက်သာ ဒီလိုမလုပ်နဲ့နော်” ဟု ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် ချိုသာ သောစကားများကို ကြားလိုက်ရသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်များ

အလိုလို ခြောက်ပြန်ပြီ။ ကျဉ်းကျပ်သည့်စိတ်နှင့် ဝမ်းနည်းရသည့်ကြားမှ ဝမ်းသာရိပ်ကလေး သန်းပြန်ပြီ။

ထိုအဖြစ်အပျက်၏ နောက်ပိုင်းတွင် ဂေဟာမှူးက နော်မာ၏ အုပ်ထိန်းသူ အန်တီဂရေစ်ကို ခေါ်ယူသည့်အကြောင်းကိုကား သူတို့ မသိရှာပါ။

“နော်မာအတွက် ကျွန်မ စိုးရိမ်တယ်၊ သူ ဒီမှာ မပျော်တော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆက်ထားရင် ဒီကလေး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်၊ သူ့ဘဝအတွက် အန္တရာယ်ကြီးလှတယ်၊ မစွစ်ဂရေစ် ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ”

“ဒီအကြောင်းကို ဖြုန်းခနဲ အခုမှသိရတော့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ စိတ်မကူးတတ်ပါဘူး၊ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ ဆရာမကြီး အကြံဉာဏ် ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ဒီကလေးအတွက် မိသားစုဘဝလေးတစ်ခု ဖန်တီးပေးဖို့ အရေးကြီးနေပါပြီ။ တခြားနည်းနဲ့တော့ ကုစားလို့ရမယ်မထင်ဘူး၊ နော်မာဟာ ဆိပ်ချောလွန်း လှလွန်းနေတယ်၊ သူ အရွယ်ရောက်လာရင် အလွန် ချစ်စရာကောင်းမယ့် မိန်းကလေးဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ဘဝမှာ ကျ ရောက်လာမယ့် ဘေးအန္တရာယ်တွေကို ကြိုတင်ကာကွယ်ထားနိုင်ဖို့ အတွက် ခုကတည်းက စီစဉ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ဒီကခေါ်သွားပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့်၊ သူ့ကိုလည်း ချစ်ခင်ယုယမယ့် မိသားစုတစ်ခုနဲ့ အတူ ထားပေးနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

ဂေဟာမှူး၏ အကြံသည် အကောင်းဆုံးအကြံဖြစ်၏။ ဂရေစ် ကိုယ်တိုင်လည်း နော်မာကို ရင်မှဖြစ်သည့် သမီးအရင်းကလေးလို ချစ်မိ နေပြီ။ သည်ကလေးမ၏ နောင်ရေးအတွက်လည်း ပူပင်သောက ရောက် နေပြီ။ သည်မျှလှပသော မိန်းကလေးသည် လုံခြုံသည့် အုပ်ထိန်းမှုကို မပေးနိုင်လျှင် သူ့ဘဝ ကတိမ်းကပါး ဖြစ်သွားပေတော့မည်။

ဝမ်းမနာသမီးကလေး၏ ဘဝကို ကယ်တင်ရန် ဂရုစစ် ဆုံးဖြတ် လိုက်တော့၏။ နော်မာဘဝကို လုံခြုံမှုပေးရမည်ဆိုလျှင် အပျိုကြီးဘဝနှင့် မိမိ နေ၍ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်။ မိမိကိုယ်တိုင်က မိသားစုကလေးတစ်ခု ကို တည်ဆောက်ရမည်။ ထိုမိသားစုကလေးအတွင်းသို့ နော်မာကို ထည့် သွင်းရမည်။ မိသားစုပျော်ရွှင်မှုကို ဖန်တီးပေးရမည်။ ထို့ကြောင့် အာဝင် ဂေါ့ဒတ်နှင့် လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ဂေါ့ဒတ်သည် ပထမအိမ်ထောင်နှင့် မကြာသေးမီကလေးကမှ ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ထောင်နှင့်ရခဲ့သည့် ကလေးသုံး ယောက် သူနှင့်အတူ ပါလာသည်။ သားတစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သမီးဘီဘီသည် နော်မာထက် နှစ်နှစ်ငယ်သည်။ ပြီးတော့ ခုနစ်နှစ်သား ဂျန်နှင့် ငါးနှစ်သမီး ဂျိစ်ဖိုင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ဂေါ့ဒတ် ကိုယ်တိုင်မှာမူ ဂရုစစ်ထက် ဆယ်နှစ်ငယ်သူ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ကလေးတစ်ပြုံကြီးနှင့် တစ်ခုလပ်ဂေါ့ဒတ်ကိုပင် ဂရုစစ် လက်ထပ်လိုက်လေတော့သည်။ အမှန်တော့ သူ့အတွက် အဓိကမဟုတ်၊ နော်မာ၏ဘဝအတွက် လုံခြုံမှုပေးနိုင်ရေးသာ အဓိကဖြစ်သည်။

ဘီဘီနှင့် နော်မာသည် ခဏချင်းပင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးသွားကြတော့ သည်။ ကစားဖော်လည်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းသွားဖော်လည်း ဖြစ်လာ သည်။ သူတို့နှစ်ဦး အကြိုက်ချင်းလည်း တူညီကြသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးနှင့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှစပြီး သူတို့နှစ်ဦး အကြိုက်တူကြသဖြင့် လူကြီးများလည်း စိတ်ချမ်းသာကြရသည်။

နော်မာသည် သူ့အရွယ်ကလေးနှင့် သူ့ဘဝကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုး စားနေရရှာသည်။ ဂေဟာမှ လွတ်မြောက်လာခြင်းပင်လျှင် သူ့အတွက် ကြီးမားလှသည့် ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိခင်ကို သတိရသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်၏ အတွေ့အကြုံများက

ဖြေဖျောက်နေသည့်အတွက် သက်သာရာရနေသည်။ သို့သော် နော်မာ၏ ဘဝအကျိုးပေးသည် အများထင်မှတ်မျှော်လင့်ထားကြသလို ဖြစ်မလာ ချေ။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်ရော်လာ၏။ လူတို့၏ ဘဝများ သည်လည်း များစွာ ပြောင်းလဲခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။

ဂျေဒတ်နှင့်ဂရေ့စ် မိသားစုသည် စီးပွားရေး အခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရပြီဖြစ်သည်။ ဂျေဒတ်သည် လေယာဉ်ပျံ အပိုပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်သည့် စက်ရုံတွင် သုတေသန အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သော်လည်း အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်ကိုင်သူမဟုတ်။ အိမ်မှာ အရက် ပုလင်းမျိုးစုံတို့နှင့်သာလျှင် အချိန်ဖြုန်းနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိသားစု၏ဝင်ငွေမှာ များစွာ ကျဆင်းလာသည်။ စီးပွားရေး အကျပ် အတည်းတွေ့သော အိမ်ထောင်စုမှာ ဖြစ်မြဲအတိုင်း အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုများကိုလည်း ဆက်တိုက် ရင်ဆိုင်လာကြရသည်။

ဘီဘီသည် သူ့မိခင်နှင့် သွားနေသည်။ နော်မာမှာ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိရပြန်သည်။ ဂရေ့စ်သည် နော်မာကို သမီးကလေးအရင်းသဖွယ် အစစအရာရာ ဂရုတစိုက် ပြုစုယုယသည်မှာ မှန်ပါ၏။ ဂေဟာမှာ ဆက်လက်ထားရှိခြင်းဖြင့် နော်မာ၏ဘဝသည် ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်သွားမည်ကို သူတို့ စိုးရိမ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့သော စိုးရိမ်မှုကြောင့်လည်း ဂျေဒတ်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်တွေ့ ဖြေရှင်းကြည့်သောအခါတွင် ပြဿနာအလုံးစုံတို့သည် ချောချောမောမောဖြင့် ပြေပြစ်သွားသည် မရှိချေ။

အိမ်ထောင်သာယာမှုမရှိသော မိသားစုနှင့်အတူ နေခြင်းထက် ဂေဟာမှာနေခြင်းက ပိုကောင်းသေးသည်ဟု နော်မာ ထင်မှတ်လာ သည်။ တညည်းညည်း တညညည တစုစု တဆောင့်ဆောင့် ဖြစ်နေကြ

သည့် မိသားစုကြားတွင် နေခြင်းထက် ချိုသာစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ကြသည့် ဂေဟာမှူးများကြားမှာ နေခြင်းက ပိုမိုသာယာကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။ သို့သော် ဂရုစိုက်စေတနာကို နော်မာကောင်းစွာ တန်ဖိုးထားတတ်သည်။ သူ့အပေါ်တွင် ထားရှိသည့် ဂရုစိုက်စေတနာကို နော်မာကောင်းစွာနားလည်သည်။ ထိုစေတနာနှင့် ထိုမေတ္တာကြောင့်ပင် ကြုံသမျှ စိတ်မချမ်းသာမှုများကို ခါးစည်းခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နော်မာ ၁၂ နှစ်သမီး ရှိသောအခါ အိမ်နားရှိ အလယ်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရသည်။ နောက်နှစ်တွင် ဘီဘီသည် သူ့ဖခင်ဆီ ပြန်ပြောင်းလာသောကြောင့် နော်မာနှင့် ကျောင်းသွားဖော် ဖြစ်လာပြန်သည်။

နော်မာ့အတွက် ဘီဘီရောက်လာသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဂရုစိုက်အပေါ် အင်နာလိုဝါနှင့်အတူ သွားလာလည်ပတ်နေရသည်တစ်ကြောင်း၊ သူတို့အိမ်နှင့် ကျောချင်းကပ်ရှိ ဒေါ်ဂါတီတို့မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးရသဖြင့် တစ်ကြောင်း ဘဝသည် အတန်ငယ် စိုပြည်လာပြန်၏။

“အလွန်စိတ်ကောင်းရှိပြီး သူ့တူမကို အလွန်ချစ်တဲ့ အဘွားကြီး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုလည်း သိပ်ချစ်ရှာတယ်၊ တစ်စက်ကလေးမှ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ဘူး” ဟု အဘွားကြီး အင်နာလိုဝါနှင့် ပတ်သက်ပြီး မာရီလင်မွန်ရိုးက ပြန်လည်ပြောပြတတ်သည်။ အင်နာသည် နော်မာ၏ စိတ်ဝေဒနာကို ကောင်းစွာသိသည်။ နော်မာ၏ ဘဝဒုက္ခကို ကောင်းစွာ ညှာတာထောက်ထားသူဖြစ်သည်။ သာယာမှုမရှိသော အိမ်ထောင်စုတစ်ခုအတွင်း၌ မျက်စိသူငယ်နှင့် နေထိုင်ရသည်ကို တွေ့သောကြောင့်လည်း သားသမီးချင်း စာနာမိသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏ နော်မာကို သူ့အိမ်သို့ ခေါ်သွားတတ်သည်။ ညအိပ်ညနေ ထားတတ်သည်။ နော်မာ လိုချင်

သည်များကို ဝယ်ပေးတတ်သည်။ နော်မာ စိတ်ချမ်းသာရေးကို အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပေးရှာသည်။ ထိုအကြောင်းကို နော်မာသည် သေသည်အထိ မမေ့။

သည်အိမ်မှာ နေရသည်ထက် ဂေဟာမှာ ပြန်လည်နေထိုင်ခြင်းက ပိုကောင်းသည်ဟု နော်မာ အတွေးပေါက်နေသည်ကို ပထမဆုံး သတိထားမိသူသည် အင်နာဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဘွားကြီးက သူ့တူမ ဂရေ့စ်ကို ဖွင့်ဟ သတိပေးသည်။

“နော်မာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတယ်။ ညည်းတို့အိမ်ထောင်ရေးကလည်း မသာယာတော့ ကလေးအဖို့ အနေကျပ်တာပေါ့၊ ဂေဟာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ သတိမရအောင်လုပ်ပါ၊ ပန်းကန်ဆေးတာမျိုးတွေ၊ စုပြီး သီချင်းဆိုတာမျိုးတွေ မလုပ်မိပါစေနဲ့၊ တော်တော်ကြာ ဟိုကို စိတ်ပြန်လည်သွားပြီး စိတ်လေနေပါဦးမယ်” ဟု ပြောပြသည်။ ထိုမျှအထိ နော်မာ အပေါ်မှာ နားလည်သော အဘွားကြီးဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်နောက်ဘက်မှ ဒေါ်ဂေါ်တီတို့ မိသားစုသည်လည်း နော်မာနှင့် ရင်းနှီးသော အိမ်နီးချင်းများပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဂါတီသည် သားသမီးလေးယောက်ရှိသည်။ သားကစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်မှာ အိမ်ထောင်ခွဲများဖြစ်ပြီး သားနှစ်ယောက်သည် သူတို့နှင့်အတူ နေကြသည်။

သားကြီး ဂျင်မီဒေါ်ဂါတီသည် နော်မာထက် နှစ်နှစ်ခန့် အသက်ကြီးသည်။ ယောက်ျားပီပသော မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ အနေအထိုင် အပြောအဆိုဖြင့် အမျိုးသမီးများ မက်မောလောက်အောင် ခံချောချောသူဖြစ်သည်။ နော်မာ ၁၄ နှစ်ပြည့်သောအခါ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်ချေပြီ။ အရပ်က ငါးပေခြောက်လက်မနှင့် အလွန် အချိုးအစားပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လေသည်။

လေ့ကျင့်ခန်း မှန်မှန်လုပ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှိကံဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်မှု၊ တင့်တယ်စေမှု၊ သိကြားထု သို့ဟု ဆိုရလောက်အောင် မို့သောရင်၊ ကျဉ်သောခါး၊ ကားသောတင်တို့ဖြင့် အလှကြွယ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ၏အလှကို နေ့စဉ် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေသည်။ အနည်းဆုံး ၁၅ ကြိမ်လောက် နေ့စဉ် မျက်နှာသစ်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အသားကလေးများသည် နို့နှစ်ရောင်ပေါက်ကာ ထိရက်စရာမရှိအောင် အိညက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အလှမကလေး၏ အလှသွေးသည် အဖူးအင့် ဘဝမှ ပွင့်အာစ ပြုလာပြီဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက သတိထားမိကြသည်။ လမ်းသွားလျှင် ယောက်ျားတကာတို့သည် သူ့ကို သမင်လည်ပြန် ကြည့် ကြစမြဲဖြစ်၏။ သူ့အလှကို ရင်သပ်ရှုမောကြစမြဲဖြစ်၏။

လှပခြင်းသည် သူ့ဘဝအတွက် ကုသိုလ်လော၊ အကုသိုလ်လော အပြောရခက်ပါသည်။ သည်မျှ လှပသော မိန်းကလေးသည် အန္တရာယ် နှင့် နီးကပ်လွန်းလှချေသည်တကား။

နော်မာသည် သူ့အခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း အတွေး ရေလျှဉ်ကြောမှာ မျောနေသည်။ မေမေ့အကြောင်းလည်း ပါသည်။ သူ မမြင်ဖူးလိုက်သော ဖေဖေ့ကိုလည်း စိတ်ကူးနှင့် စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာ၏ ရုပ်လုံးသဏ္ဍာန်သည်လည်း သူ့မျက်စိထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ ဂျင်မီ။ ဂျင်မီအကြောင်းကို တွေးမိတော့ သူ အနည်းငယ် ရှက်မိသည်။ လိပ်ပြာမလုံသလို ဖြစ်မိသည်။

စူးရှတောက်ပြောင်သော ဂျင်မီမျက်လုံးများသည် သူ့ကို စိုက်ကြည့် နေသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ခံစားရသည်။ ရင်ဖိုသွားသည်။ အမှန်တော့ ဂျင်မီ တော်တော်ဆိုးသည်။ အပြင်မှာသာမက၊ အိပ်မက်ထဲအထိ ဂျင်မီ လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်တတ်သည်။ သူ့ကြောင့် ရင်ဖိုရပေါင်းများပြီ၊ ကြီးမား သော လက်ဖဝါးကြီးများဖြင့် သူ့ခေါင်းကို လာပုတ်သောအခါ လျှပ်စစ်

ဓာတ်နှင့် အတို့ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေါင်းလည်း များလှပြီ။ သည် အကြောင်းများကို ဂျင်မီ မသိလေရောထင်။

ဂျင်မီနှင့် မတွေ့ရလျှင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေသည် ကိုတော့ သူ သတိထားမိသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဤသို့ ခံစားနေရသည်ကို နော်မာ မတွေးမိ၊ မစဉ်းစားတတ်။ တစ်ခုတော့ နော်မာ သေသေချာချာ သိသည်။ ဂျင်မီနှင့် တွေ့နေရလျှင်၊ ဂျင်မီနှင့် စကား ထိုင်ပြောနေရလျှင် သူပျော်သည့်အကြောင်း။

စေ့ရုံစေ့ထားသည့် အိပ်ခန်းတံခါးသည် တိုးတိတ်သောအသံဖြင့် ပွင့်လာ၏။ ဝင်လာသူမှာ ဂရေ့စ်၏ ယောက်ျား ဂျေဒတ်။

သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့မျက်လုံးများ ရဲရဲတောက်နေသည်။ အရက်ခိုးများ ပြန်နေသည်ကို နော်မာ သတိပြုမိသည်။ အတန်ငယ်လည်း ယိမ်းထိုးနေ သည်။ ယိုင်လဲမသွားအောင် သူ့ကိုယ်သူ ဟန်ထားပုံရသည်။

ဂျေဒတ်သည် နော်မာ၏ အခန်းတွင်းသို့ မဝင်စဖူး ယခု ဘာ အကြောင်းရှိလေသနည်း။ နော်မာသည် ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်ဖြင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများကို ကမန်းကတန်း ပြင်လိုက်သည်။ အိပ် နေရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

“ဒက်ဒီ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

သို့သော် ဂျေဒတ် မဖြေ။ နော်မာရှိရာသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ် လာသည်။ ပြီးတော့ နော်မာကို ဆွဲပွေ့လိုက်သည်။

အဖြစ်အပျက်သည် မြန်လွန်းလှ၏။

နော်မာသည် သူ့ရင်ခွင်အတွင်းမှာ နစ်မြုပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြည့်ဖြူးတင်းရင်းသော သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံသည် အရက်နံ့မွန်နေသော ပူနွေး သည့် နှုတ်ခမ်းအစုံကြားမှာ ညပ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပြာသွား သည်။ အသက်မရှူနိုင်လောက်အောင်ပင် ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျပ်လာသည်။

ရှိသမျှအားအင်များ ကုန်ခန်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

နောက်ဆုံး ရှိသမျှခွန်အားဖြင့် သူ ရုန်းကန်၏။ ဂေါဒတ်၏ ရင်ခွင် တွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အောက်မှာ ပုံကျနေသည့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ကသုတ်ကရက် ကောက်ယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လုံနိုင်သလောက် ဖုံးကွယ်လိုက်ရသည်။

သတိပြန်ဝင်သည်မှာ မြန်ပေသမို့၊ ရုန်းနိုင်ကန်နိုင်စွမ်း ကျန်သေး သမို့၊ ဂေါဒတ်ကလည်း အရက်မူးနေသူဖြစ်သမို့ သူ့ဘဝသည် ဆိုးဆိုး ဝါးဝါး ဖြစ်မသွား။ ရေစုန်မှာ မျောမသွား။

သို့သော်လည်း နော်မာသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲလိုက်ကာ ချုံးပွဲချ ငိုလိုက်သည်။ သည်ကစပြီး အန္တရာယ်ပေါင်းစုံ ကြုံတော့မည်ကို သဘော ပေါက် နားလည်လိုက်တော့သည်။

ဂရေစ်သည် သူ့ဘဝ၏ လုံခြုံရေးအတွက် မိသားစုလေးတစ်ခုကို ဖန်တီးရန် ဂေါဒတ်ကို လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝ သာယာချမ်းမြေ့ရေး အတွက် မိသားစုတစ်ခုကို ဖန်တီးခဲ့သည်။

သည်လုံခြုံမှုကပင်လျှင် သူ့ကို မလုံခြုံသောဘဝသို့ တွန်းပို့လိုက် ချေပြီ။ မလုံခြုံသောဘဝများနှင့် ရင်ဆိုင်ရစေရန် ဖန်တီးပေးလိုက်ချေပြီ။

ဆန့်ကျင်ဘက်တရားတို့သည်
သူ့ဘဝတွင် ကုန်ဆုံးနိုင်ပါဦးမည်လော။

ချစ်သူရင်ဝယ်

“ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်ထိုး၊ ဆေးကြောင့်လေးဆိုတာမျိုး ကြုံနေရပြီ အန်တီ”

ဂရေ့စ်၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ထိခိုက်နေကြောင်း ဖုံးဖိမရအောင် ပေါ်နေသည်။ နော်မာကို သူ့ရင်မှဖြစ်သော သမီးကလေး အရင်းပမာ သူချစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နော်မာဘဝအတွက် စွန့်စားမှုများကို သူလုပ်ခဲ့သည်။ သူသည် နော်မာ၏ တရားဝင်အုပ်ထိန်းသူဖြစ်သဖြင့် ဝတ်ကျေတမ်းကျေ တာဝန်ယူနေခြင်းမဟုတ်။ သည်ကလေး၏ အကျိုးပေး မသန်လှသော ဘဝကံကို မျက်မှောက်မှာ မြင်တွေ့နေရသဖြင့် ကရုဏာသက်မိရာမှအစ မေတ္တာသက်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်နေ့တော့ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါ အစကတည်းက ထင်ခဲ့တယ်။ ကလေးကလည်း မိန်းမချော၊ မိန်းမလှကလေးဆိုတော့ သူ့မှာ အနည်းနဲ့အများ အန္တရာယ်က ရှိနေမှာပဲ။ ညည်းယောက်ျားကို ညည်းထိန်းနိုင်ဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီကလေးကို ငါ ခေါ်ထားလိုက်တော့မယ်။ ငါလည်း တစ်ယောက်တည်းနေတာပဲ၊ ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ညည်း သဘောတူမတူသာ ပြော”

သို့ဖြင့် နော်မာသည် ဂေါဒတ်၏အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းစေရန် ဂရေ့စ်တို့အိမ်ကို ခွာပြီး အင်နာလိုဝါ၏အိမ်သို့ ပြောင်းခဲ့ရသည်။

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝဖြင့် အလှသွေးကြွယ်နေသော နော်မာ့ပတ်လည်မှာ ယောက်ျားသားတို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြပြီ။ သည် အန္တရာယ်များကြားမှ သည်မိန်းကလေး လွတ်မြောက်အောင် ထိန်းသိမ်းရ သည့်ဒုက္ခမှာ သေးသောဒုက္ခကား မဟုတ်။

ထို့ကြောင့်လည်း သင့်တော်သူတစ်ယောက်ယောက်နှင့် နော်မာကို အိမ်ထောင်ချထားပေးရန် အင်နာလိုဝါနှင့် ဂရေ့စ်တို့ တိုင်ပင်ကြရသည့် အခြေသို့ ရောက်လာသည်။

“ငါ့သဘောကတော့ ဂျင်မီကို သဘောကျတယ်။ ဂျင်မီဟာ ရုပ် လည်းချောတယ်၊ ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ်နဲ့ အလုပ်လည်းကြိုးစားတယ်။ လိမ်လည်းလိမ္မာတယ်။ သူ့ဝင်ငွေကလည်း အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထိန်း သိမ်းနိုင်တဲ့ဝင်ငွေမျိုး၊ သူတို့ချင်း အဆင်ပြေသွားမယ်ဆိုရင် အားလုံး အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပဲ”

အဒေါ်အင်နာပြောသည့် စကားကို ဂရေ့စ်ကလည်း သဘောကျ သည်။ ဂျင်မီဒေါ်ဂါတီနှင့် အဆင်ပြေမည်ဆိုလျှင် နော်မာဘဝအတွက် လည်း စိတ်အေးရမည်ဖြစ်သည်။ မိမိပုံးပေါ်တွင် တင်ရှိသည့် ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးလည်း ကျသွားမည်။ သားရွှေအိုးထမ်းသည့် အဖြစ်မျိုးမို့ ထို အတိုင်း ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ချေသည်။

နော်မာ့အသက် ၁၆ နှစ်ပြည့်တော့မည်။

မတည်ငြိမ်နိုင်သော သူ့ဘဝ အပြောင်းအလဲများကို ပြန်စဉ်းစားရင်း နော်မာသည် စိတ်လေးနေ၏။ ပျော်ပိုက်နိုင်သည်ဟု မရှိခဲ့။ အသက် ကလေးကရလာပြီဖြစ်သဖြင့် စဉ်းစားတတ်လာပြီ။ သူ့ဘဝရှေ့ရေး အတွက် ပူပင်ရကောင်းမှန်း သိလာပြီ။

ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ပူပင်သောက ရောက်ရသော်လည်း မိမိဘဝကို မိမိ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းမရှိ။ ပညာကလည်း မပြည့်စုံသေး။ ကျောထောက်နောက်ခံကလည်း မရှိ။ ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်မှာ မပြည့်သေးသော သူ့အသက်ဖြစ်သည်။ ၁၆ နှစ်မှ မပြည့်သေးသော အသက်အရွယ်သည် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ လူရာမဝင်ပါတကား။

ကမ္ဘာစစ်မီးသည် အရှေ့ဖျားမှာ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေပြီ။ အမေရိကန်ပြည်တွင်းမှာလည်း စီးပွားရေး အခြေအနေများမှာ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေသည်။ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်တို့ ဗုံးကြဲသည့် ၁၉၄၁ ခုနှစ် ကုန်ပိုင်းမှစပြီး အခြေအနေတို့သည် အမျိုးမျိုး ရှုပ်ထွေးလာကြ၏။ စစ်ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို နော်မာ နားမလည်ပါ။ လူကြီးများ ပြောသံကြားသဖြင့်သာ စစ်ဖြစ်ခြင်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း ဝိုးတဝါး သိထားသည်။ စစ်သည် အမေရိကန်ပြည်သို့ ရောက်မလာ။ ကမ္ဘာတစ်ဝက် ဝေးကွာသည့် အရပ်မှာသာ ဖြစ်ပွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအန္တရာယ်ကို မိမိတို့ ချက်ချင်းလက်ငင်း ခံစားကြရဦးမည်မဟုတ်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုဂယက်တို့သည် နော်မာကိုလည်း ရိုက်ခတ်သည်မှာ မှန်ပါ၏။ အတောင်အလက် မစုံသေးသော သူတစ်ပါး၏ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ၊ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်မှုအောက်မှာ၊ ပံ့ပိုးကျွေးမွေးမှုအောက်မှာ နေရသော ဥမမည် စာမမြောက်သည့် နော်မာ ခများမှာ အမြဲတမ်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရရှာသည်။

“အန်တီ၊ နော်မာကို ကျွန်တော် ကပွဲခေါ်သွားပါရစေ”

တစ်ညနေ။

နော်မာတစ်သက်တွင် အဘယ်သောအခါမှ မမေ့နိုင်မည့် တစ်ညနေ။ ဂျင်မီဒေါ်ဂါတီသည် သူဝယ်ထားသည့် ဖို့မော်တော်ကားဖြင့် ရောက်လာ၏။ အချိန်ရှိသမျှ နော်မာစိတ်ကူးထဲမှာ ကြီးစိုးနေတတ်သည့် ဂျင်မီ

သည် နော်မာရီရာသို့ ရောက်လာ၏။ ပြီးတော့...

“ကပွဲ ခေါ်သွားပါရစေ” တဲ့။

နော်မာရင်သည် လှိုက်ဖိုသွားသည်။ “ငါ လူကြီးဖြစ်ပါပေါ့ကလား”
ဟူသော အသိစိတ်ကလေးတစ်ခု မရွံ့မရဲ ဝင်လာသည်။

ယောက်ျားကလေးများဖြင့် အချိန်အချက်ပြုပြီး ကပွဲသို့သွားကာ
တိမ်းမှူးဖွယ် တေးသံများကြားတွင် ကခွင့်ကြိုရတော့မှာပါလားဟုလည်း
တွေးမိပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

ဂျင်မီ၊ သူ့အလိုက်ကို အလွန်သိသော ဂျင်မီ။ သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ၊
သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲကြီးစိုးခဲ့သော ဂျင်မီသည် ယခု သူ့ကို ကပွဲသို့
ခေါ်သွားတော့မည်တဲ့။

ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေဆဲမှာပင် ခွင့်ပြုချက်ကို ရလိုက်
သည်။ ဂျင်မီမျက်နှာကြီး ဝင်းဝင်းပပ ပြုံးသွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ဂျင်မီ ဘယ်လောက် ပျော်ရှာလေမည်လဲ။

သို့သော် အပျော်ဆုံးလူမှာ ဂျင်မီ မဟုတ်ပါ။ ဂျင်မီထက်ပျော်သူမှာ
နော်မာဖြစ်ပါသည်။ သည်အကြောင်းကို နော်မာသာသိပါသည်။ အထီး
ကျန်ဘဝ၏ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားနေရသူမှာ နော်မာသာဖြစ်ပါသည်။
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အားကိုးလောက်သူတစ်ဦး၏ ရင်ခွင်မှာ ထာဝရ နားခို
လဲလျောင်းခွင့်ရမည့်အချိန်ကို တရိုက်မက်မက် စောင့်စားတမ်းတနေရသူ
မှာ နော်မာသာဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျင်မီသည် မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ အပျော်ဆုံးလူ
မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပျော်သည်ဆိုလျှင်လည်း နော်မာကို မမီနိုင်ပါ။

နော်မာသည် သူ့ကိုယ်သူ အလှပြင်၍ မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။
အဝတ်အစားများကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရွေးထုတ်ကာ ဝတ်ကြည့်နေ
သည်။ စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း နောက်တစ်မျိုး လဲဝတ်နေသည်။ ကိုယ်လုံး

ပေါ်မှန်ထဲမှာ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ကြည့်နေသည်။

သူ့ဘဝသည် ယနေ့ စပြီဖြစ်၏။ သူ့အလှကို ယနေ့ စိတ်တိုင်းကျ ပြရမည်ဖြစ်၏။ ဥကို ခွဲခဲ့ပြီ။ အသိုက်ထဲမှ ထွက်ရတော့မည်။ ကျယ်ပြောသော လောကကြီးအတွင်း လွတ်လပ်စွာ သွားလာပျံသန်းခွင့်ရတော့မည်။ အစပျိုးသောနေ့မှာ သူ့အလှသည် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်နေရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အလှပန်းကို အစွမ်းကုန် ပွင့်လန်းစေပါသည်။ နော်မာ ကြိုးစားရကျိုးနပ်ပါ၏။

“နော်မာ၊ မင်း သိပ်လှတာပဲကွယ်၊ ဒါလောက်လှတာ ကိုယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“ဂျင်မီ ကိုယ့်ကို သိပ်မမြောက်နဲ့၊ ကိုယ် ရယ်ချင်တယ်”

“တကယ်ပြောတာနော်မာ၊ မင်းသိပ်လှမှန်း အစကတည်းက ကိုယ် သိခဲ့တယ်၊ အခုလို ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်တော့ မင်းအလှဟာ ဘယ်သူမှ မယှဉ်နိုင်အောင် ပြိုင်ဘက်ကင်းလာတယ်၊ ကိုယ်ပြောတာမယုံရင် ကပွဲ ကျတော့ကြည့်၊ နော်မာပတ်လည်မှာ ဝိုင်းနေကြလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်တော့ နော်မာရဲ့အဖော်ဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးဘူး”

လောကအားလုံးသည် သာယာမှုတို့ဖြင့် အတိပြီးချေ၏။ အခါ တိုင်း တိုက်နေကျလေသည်ပင်လျှင် ယနေ့ ပို၍ နူးညံ့အံ့ထင်သည်။ အခါတိုင်း မြည်နေကျ ငှက်သံတို့သည်ပင်လျှင် ယနေ့ ပိုမိုချိုမြသည် ထင်သည်။ အခါတိုင်း မြင်တွေ့နေကျ မြင်ကွင်းတို့သည် ယနေ့ ပိုမို လှပနေကြသည် ထင်သည်။ ဂျင်မီကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဂျင်မီလည်း အလှကြီး လှလျက်ပါတကား။

ရင်တွေ ခုန်လှပြီ။ မကြုံဖူးဘူးသော စိတ်ဝေဒနာမျိုးကို ခံစားရပြီ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးဖွယ်ရာ အကြောင်းများဖြင့်သာ အတိပြီးသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ ရသော လောကသည် ကြည်နူးဖွယ်ရာ အတိပြီးသော လောကဖြစ်

ကြောင်း သဘောပေါက်နားလည်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဂျင်မီကို ကျေးဇူးတင် ပါသည်။

ကပွဲခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ခြေတစ်ဖက်ချလိုက်တော့ ကြီးမားသော အာမေဇိုတ်သံကြီးက ဆီးကြိုနေသည်။ ခန်းမအတွင်းမှာ လူ မများလှပါ။ အတွဲနှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိပါသည်။ ထိုအတွဲအားလုံး၏ မျက်လုံးအစုံပေါင်း များစွာတို့သည် နော်မာ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာကြသည်။ နော်မာ့ ကိုယ်ပေါ်မှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကြီးစွာသော အာမေဇိုတ်သံကြီးကို သံချပ်တိုင်လိုက်ဘိအလား တစ်ပြိုင်တည်း ပြုလုပ် လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျင်မီကိုလည်း အထင်ကြီး လေးစားသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ဂျင်မီသည် ရုပ်ချောသူဖြစ်၏။ ဝင်ငွေကောင်းသူဖြစ်၏။ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သူဟူသော နာမည်ကောင်းရှိသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပျိုတိုင်း ကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာချေပြီ။ ဂျင်မီတွဲခဲ့သော မိန်းကလေးပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုထိုသို့သော မိန်းကလေးများထဲတွင် နော်မာ မပါသေး။ နော်မာကို ဂျင်မီ၏ များပြားစွာသော အတွဲများထဲမှ တစ်တွဲအဖြစ် ယနေ့မှ သူ့ကို မြင်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်တွဲသည် တစ်တွဲဆိုရလောက်အောင် အများ၏ စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားဆွဲဆောင်နိုင် ခြင်းလည်း ရှိသွားလေပြီ။

ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးနှင့် တွဲဖူးခြင်းသည် နော်မာ့ဘဝအတွက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။ ကပွဲတစ်ခုသို့ ရောက်ဖူးခြင်းသည် ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် နော်မာသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်း လောက်အောင်ပင် အလွန် ကုန်ကြွေးနေ၏။ ကပွဲပေါင်းများစွာသို့ အကြိမ် ကြိမ် သွားရောက်ဖူးသည့် အရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်သော အပျိုကြီး တစ်ယောက်လို မျက်နှာထားက တည်ငြိမ် ငြိမ်းချမ်းနေ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ

တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု လုံးဝမရှိ။ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှု လုံးဝမရှိ။
 ခန်းမအတွင်းမှာ ရှိနေကြသူများကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
 အားလုံးက သူတို့အတွဲကို ဆီးကြိုကြသည်။ နေရာပေးကြသည်။
 ပဋိသန္ဓာရစကား ဆိုကြသည်။

ညသည် ထုံမွှေး၍နေသည်။ ရောင်စုံမီးလုံးတို့သည် လောကအလှ
 ကို ခြယ်နေကြသည်။ အပြုံးတို့သည် အသည်းနှလုံးကို ပန်းပန်ပေးလျက်
 ရှိသည်။ လွင်မြူးသော တေးသံစုံတို့သည် မေတ္တာမြေတောင် မြှောက်နေ
 ကြသည်။ ပူနွေးသော အတွေ့အထိတို့သည် မျက်လုံးအစုံကို မှေးစင်းစေ
 လျက်ရှိသည်။ ကြံ့ခိုင်ကျယ်လွင့်သည့် ရင်အုပ်ကြီးများသည် ဘဝအုတ်
 တံတိုင်းကြီးများသဖွယ် လုံခြုံမှုကို ပေးလျက်ရှိသည်။

မမေ့နိုင်ပါ။ သည်ညကို ဘယ်သောအခါမှ နော်မာ မမေ့နိုင်ပါ။
 အိမ်အပြန် လမ်းရောက်တော့ ပို၍ မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ထုံမွှေးသောညသည် နှင်းလွှာပါးပါး ခြုံထည်အောက်မှာ မနိုး
 တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်ဖြင့် လဲလျောင်းနေသည်။ ကြယ်တို့သည် ပုန်း
 တစ်လှည့် ကွယ်တစ်ခါဖြင့် လောကအလှတန်ဆာကို ဆင်နေကြသည်။
 နှင်းလွှာကန့်လန့်ကာ၏ ပိုင်းခြားထားမှုကြောင့် လမင်းသည်လည်း မူလ
 အရောင် ပျောက်နေ၏။ ဝါသလို၊ ရွှေသလိုဖြင့် အကဲဖမ်းရ ခက်လှသည်။
 အလှမကလေးသည် သည်ညမှာ အစွမ်းကုန်လှချေပြီ။ လူလည်းလှ
 သည်။ စိတ်လည်းလှသည်။ ပြီးတော့ သူ့မေတ္တာပန်းတို့လည်း လှပါပြီ။
 သူ့အလှများ ထင်ရှားပေါ်လွင်စေရန်အတွက် လောက၏ သဘာဝ အလှ
 တို့သည် အလိုက်သိစွာဖြင့် ညှိုးမှိန်ပေးကြလေရောသလားဟု ထင်မှတ်ရ
 သည်။ လရောင်အောက်မှာ ရွှေရောင်ဆံပင်သည် ပိုမိုရွန်းလက်နေသည်။
 နှင်းလွှာပါးပါးအောက်မှာ နို့နှစ်ရောင်အသားသည် ပိုမို မွတ်စင် ကြည်
 သန့်နေသည်။ ကြည်နူးမှုနှင့် မေတ္တာရောင်တို့ ထင်ဟပ်ခြင်း ခံနေရသော

မျက်လုံးအစုံတို့သည် မီးစုန်းလို ပြီးပြီးပြက်နေကြသည်။

ဂျင်မီသည် မော်တော်ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာ၏။ မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ လောကအလုံးသည် အလှဆင်ထားပြီး ဖြစ်နေကြောင်း သူတို့ မြင်တွေ့ကြရလေသည်။

ဂျင်မီပခုံးပေါ်မှာ နော်မာက ခေါင်းမှေးတင်ကာ အချစ်တေးတစ်ပုဒ်ကို ညည်းလာသည်။ ကားမှန်ကိုကျော်ပြီး လေဝင်သောအခါ အလှမကလေး၏ ရွှေရောင်ဆံပင်လှလှတို့သည် ဂျင်မီမျက်နှာကို ပြေးလာ တိုးတော့ကြသည်။ ဆံပင်တို့သည် မွှေးထုံသင်းပျံ့နေကြသည်။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးပေါ်သို့ မော်တော်ကားကို မောင်းတင်လိုက်သည်။ ဟိုအဝေးမှာ တောတန်းပျံ့ပျံ့ကို လရောင်အောက်မှာ မြင်ရသည်။ တောတန်း၏ ဟိုဘက်အဆုံးမှာ တောင်တန်းသည် ညမို့ မဟူရာသွေးဆင်နေသည်။ တောတန်းနှင့် တောင်တန်းတို့သည် အိပ်မောကျနေကြပါတကား။ ည၏ အလှမကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျင်မီပခုံးပေါ်မှာ ခေါင်းကို အလိုက်သင့် မှေးတင်ရင်း နှုတ်ခမ်းအစုံသည် နှင်းဆီငုံလို မပွင့်တပွင့် လှုပ်ရုံကလေး လှုပ်နေသည်။ အလှတရား အားလုံးကို ဖန်ဆင်းနိုင်စွမ်းရှိသော အလှနတ်သမီးတစ်ပါးကိုယ်တိုင် မိုးပေါ်မှ ဆင်းလာလေသလားဟု ဂျင်မီ ထင်သည်။

မျက်လုံးအစုံကို ပွင့်ရုံဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ မိမိမျက်နှာပေါ်မှာ မိုးပြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် ဂျင်မီကို နော်မာ တွေ့ရသည်။ ဂျင်မီမျက်လုံးများသည် ရွန်းလက်နေကြပါသည်။ ဂျင်မီလည်း အလွန်ချောပါသည်။ လရောင်အောက်မှာ ဂျင်မီမျက်နှာသည် မေ့ရက်စရာမရှိ။

နော်မာသည် မျက်လုံးကို ပြန်လည်မှေးစင်းလိုက်ရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ညည်းပြန်သည်။

တောပန်းရနံ့တို့သည် လေနှင့်အတူ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြ

၏။ ထင်းရှူးကိုင်းတို့သည် တောပန်းရနံ့ကို မမိတမီ လိုက်ဖမ်းနေကြသည်။

ဂျင်မီသည် နော်မာ့ကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ မျက်နှာကလေးမော့၊ ရင်ကလေးချိုကာ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းကလေး ပါလာသည့် နော်မာ့ မျက်နှာအလှကို ရှိုက်မော့စွာဖြင့် ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ နော်မာ့ကို တင်းကျပ်စွာ ရစ်သိုင်းထားမိသည်။

ပြည့်ဖြိုးလုံးရစ်ကာ နွေးထွေးနေသည့် နော်မာ့နှုတ်ခမ်းအစုံကို နမ်းလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။ အလှမကလေး၏အလှသည် နည်းနည်းကလေးမျှ ပျက်မသွား။

လေတစ်ချက် အတိုက်ကြမ်းလိုက်သောကြောင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ တောပန်းတို့ ကြွေကျသံကို ဂီတသံစဉ်လို ကြားလိုက်ကြရသည်။

နော်မာနှင့် ဂျင်မီတို့သည်လည်း အနမ်းပွင့်များကို ခြွေကြလေတော့သည်။ ထုံပျံ့သောညသည် ပို၍ ထုံပျံ့သွားချေသည်။

“နော်မာ၊ နော်မာ့ကို ကိုယ်သိပ်ချစ်နေပြီ ဒါလင်ရယ်”

ဂျင်မီပြောသည်ကို အခြားလူနားထောင်က နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သူပြောသော စကားများသည် မပီသပါ။ ပီသအောင်လည်း သူ ပြောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ သို့သော် သူ့စကားများကို နော်မာ ကောင်းစွာ နားလည်ပါသည်။ နော်မာ့အတွက် အလွန်ပီသသော စကားများ ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်ချိုမြသော စကားများ ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်တပ်မက်ဖွယ် ကောင်းသော စကားများ ဖြစ်ပါသည်။

“နော်မာဟာ အလှဆုံးပဲ၊ နော်မာ့ကို ကိုယ်အချစ်ဆုံးပဲ၊ နော်မာ့ကို ကိုယ် လက်ထပ်မယ်”

လေသည် ငြိမ်သွား၏။ ထင်းရှူးကိုင်းတို့သည် တောပန်းရနံ့ကို မဖမ်းတော့။ သူတို့အဖို့ ငေးစရာ ရှိသွားပြီ။

ထိုညက ခပ်ဝေးဝေးမှာ ကြယ်ကြွေသည်။
တစ်ပွင့်... နှစ်ပွင့်၊
ပြီးတော့ လောကသည် ပိုမိုသာယာသွား၏။
အသာယာတကာ အသာယာဆုံးပင်။

မေတ္တာရင်တွင် နားခိုခြင်း

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့က နော်မာအသက် ၁၆ နှစ် တင်းတင်းပြည့်သည်။ အလှမကလေးသည် အပျိုဘဝတွင် အားရကျေနပ် လောက်အောင် မနေလိုက်ရ။ အလှပန်း၏ အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်ဝေဆာခြင်း ကို မယုယလိုက်ရ။ ၁၆ နှစ်ပြည့်ပြီး ရက်သတ္တသုံးပတ်အကြာ၊ ဇွန်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ဂျင်မီဒေါ်ဂါတီနှင့် လက်ထပ်လိုက်ရတော့သည်။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားသည် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်လှ။ နီးစပ် ရာဆွေမျိုးနှင့် အပေါင်းအသင်းများကိုသာ ဖိတ်ကြားဧည့်ခံလိုက်သည်။ လက်ထပ်ပွဲသို့ နော်မာ၏ အမျိုးတစ်ယောက်မျှ တက်မလာနိုင်။ မိခင်ဖြစ် သူ ဂလက်ဒီသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ ရောက်နေသည်။ ရောဂါ မသက် သာသောကြောင့် ဆေးရုံတက်နေရဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ဂျေဒတ်နှင့် ဂရေစ် တို့သည် ဗာဂျီးနီးယားသို့ ပြောင်းသွားကြပြီဖြစ်သဖြင့် လူကိုယ်တိုင် မလာနိုင်ဘဲ ကြေးနန်းဖြင့်သာ ဝမ်းသာကြောင်း ပြောနိုင်ကြသည်။

ထိုလက်ထပ်ပွဲသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ရောက်လာသူမှာ အိုက်ဒါဘိုလင်ဒါ ဖြစ်သည်။ အိုက်ဒါဘိုလင်ဒါသည် နော်မာဂျီးနီ ငယ်စဉ်က ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်ရာ သံယောဇဉ်ကြီးသည် မပြတ်နိုင်သေး။ ထို့ကြောင့်

သူ့သမီးကလေးလို ချစ်ခဲ့၊ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရသူ၏ လက်ထပ်ပွဲသို့ ခက်
ခက်ခဲခဲဖြင့် ရောက်ဖြစ်အောင် ရောက်လာသော အဘွားကြီးဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ည မင်္ဂလာဇဉ်ခံပွဲ ပြုလုပ်နေစဉ် နော်မာ့စိတ်ကို စနိုးစနောင့်
ဖြစ်စေသည့် အကြောင်းကလေးတစ်ခု ပေါ်ခဲ့သေးသည်။ ဟောလီးဝုဒ်မှာ
ရှိသည့် အိတလီ ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုဖြစ်သော ဖလော်ရင်တိုင်းဂါဒင်မှာ
ဇဉ်ခံပွဲပြုလုပ်သည်။ အစားအသောက်များကို ချပေးရင်း စားပွဲထိုး
တစ်ယောက်၏ မတော်တဆမှုကြောင့် ခရမ်းချဉ်သီးချဉ်ရည်ပန်းကန်
သည် ဂျင်မီကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက်ကျသွားသည်။ ဖြူဖွေးသစ်လွင်သော
ဂျင်မီ၏ အဝတ်အစားများ ပေကျဲ ညစ်ပတ်ကုန်တော့သည်။

နော်မာ့မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း
ဂျင်မီကမူ မည်သို့မျှ အပြုံးမပျက်၊ တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်သကဲ့သို့ အရယ်
အမောမပျက်ဘဲ စကားပြောမြဲ ပြောနေလိုက်သည်။

တစ်နေ့လုံး အစစအရာရာ ချောချောမောမော ဖြစ်လာခဲ့ပြီးမှ ယခု
အဖြစ်အပျက်ကလေး ပေါ်ပေါက်လာရသည့်အတွက် နော်မာ့အနေဖြင့်
စိတ်မကောင်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ဂျင်မီသည် အပြုံးမပျက်သဖြင့်
စိတ်ဖြေသာကာ နေသာထိုင်သာတော့ ရှိသွားပါသည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် အလှမကလေးသည် ၁၆ နှစ်ပြည့်ရုံကလေးဖြင့်
အိမ်ထောင်သည်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းရကာ အိမ်ထောင်ရှင်မကြီး ဖြစ်လာရ
လေတော့သည်။ မလုံခြုံသောဘဝမှ လုံခြုံသောဘဝသို့ ရောက်လာရတော့
သည်။ သူများဖန်တီးပေးသော ဘဝမှာပင် စိတ်အားငယ်နေရာမှ ကိုယ့်
ဘဝကိုယ် ဖန်တီးနိုင်သည့်ဘဝသို့ ရောက်လာသည်။

နော်မာသည် ထိုနှစ်က တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်မြင်သည့်နှစ်
ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ထောင်ကျပြီမို့ ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်
တော့။ ပျားရည်ဆမ်းခရီးကို သူတို့ ထူးထူးခြားခြား မသွားဖြစ်လိုက်ကြ။

ရှားဝန်ကန်သို့ တစ်ပတ်ခန့်သွားပြီး အနားယူကြခြင်းသာ ရှိသည်။ ကန်စပ်မှာ ရေကူးကြသည်။ မော်တော်ကား စီးကြသည်။ ငါးမျှားကြသည်။ သည်မျှဆိုလျှင်ပင် နော်မာ ပျော်ပါပြီ။

အိမ်ခန်းကလေးတစ်ခုကို ငှားကြသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အသစ်များကို ဝယ်ကြ၊ ခြမ်းကြသည်။ မီးဖိုခန်းမှာ နော်မာ စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်သည်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အိမ်မပြုပြင်ဖူးသော နော်မာသည် လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ အသစ်အဆန်းချည်းလို ဖြစ်နေ၏။

၁၆ နှစ်သမီးကလေးက အိမ်ရှင်မကြီးသဖွယ် အိမ်အလှပြုပြင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းများ နေထားတကျဖြစ်အောင် စီစဉ်ခြင်း၊ ချက်ရေးပြုတ်ရေး စီစဉ်ရခြင်းများအတွက် သူ့ကိုယ်သူလည်း ရယ်ချင်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဂျင်မီကို သူချစ်ပါသည်။ ဂျင်မီသည် သူ့ဘဝ ဖြစ်၏။ မှီခိုလဲလျောင်းရာဖြစ်၏။ ခိုကိုးရာဖြစ်၏။ လုံခြုံမှုအဝဝတို့ကို ပေးသူဖြစ်၏။ ထိုမျှမက သူတစ်သက်လုံး တောင့်တခဲ့ရသည့် မေတ္တာ တရားများ၊ အကြင်နာတရားများ၊ ယုယမြတ်နိုးမှုများကို ပေးသူဖြစ်ချေသည်။ ဂျင်မီကြောင့် နော်မာဘဝသည် ပိုမိုကျယ်ပြောလာရသည်။ ပို၍ ကျယ်ပြောသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျင်လည်လာရသည်။

ဂျင်မီနှင့် နော်မာသည် အကြင်လင်မယားမျှသာမဟုတ်၊ ချစ်ဖူးသူ များမျှသာမဟုတ်။ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းများလည်း ဖြစ်ကြလေသည်။ တစ်ယောက်၏ အခက်အခဲကို တစ်ယောက်က ကောင်းစွာ နားလည် သဘောပေါက်ကြသည်။

ဂျင်မီ အလုပ်သွားခိုက် နော်မာတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ကျန်ရစ် ခဲ့ရသည်။ နော်မာသည် တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း အိမ်မှုကိစ္စနှင့် ဗာဟီရ များကို လုပ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရသည်။ သူတကာလို အရက်လည်း မသောက်တတ်။ အိမ်လည်းမလည်တတ်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အင်နာ

လိုဝါထံသို့သွားပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ ဈေးဝယ်ထွက်ခြင်းမှတစ်ပါး သွားစရာက ရှားလှသည်။

ဂျင်မီပြန်လာသောအခါ ဓာတ်စက်ဖွင့်ပြီး နှစ်ယောက် ကရသည် မှာလည်း ပျော်စရာကောင်းပါသည်။ ဂျင်မီသည်လည်း အရက်သောက် တတ်သူမဟုတ်၊ ဆေးလိပ်ကိုပင် ကောင်းစွာ သောက်တတ်သူ မဟုတ် သေး။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ဖြေဖျော်စရာ နည်းပါးနေသေးသည်။ နော်မာ ဖြေဖျော်စရာသည် ဂျင်မီဖြစ်သလို ဂျင်မီ စိတ်ချမ်းသာစရာသည်လည်း နော်မာပင် ဖြစ်ချေသည်။

နော်မာ့အလှသည် အိမ်ထောင်ကျရုံဖြင့် လျော့ပါးမသွားရုံမက ပို၍ပင် အလှတိုးလာသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ကိုယ့်လင်သားနှင့် ကိုယ့် ခြေထောက်ပေါ်တွင်ရပ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်နေပြီဖြစ်သော ကြောင့် စိတ်ချမ်းသာနေသည်။ သို့ကလို စိတ်ချမ်းသာသဖြင့်လည်း အလှ တိုးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အလှတိုးလာခြင်းသည်ပင်လျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အပြင်သို့ အထွက်နည်းစေသောအကြောင်းရင်းတစ်ခု ဖြစ်လေတော့သည်။

နော်မာ့အလှကြောင့် သွားလေရာမှာ မလွတ်လပ်၊ မြင်မြင်သမျှ ယောက်ျားတို့သည် ဣန္ဒြေမထိန်းသိမ်းနိုင်လောက်အောင် နော်မာ့ကို ငေး ကြည့်ကြသည်။ ထိုအကြည့်မျိုးကို ဂျင်မီ အကြည့်မခံနိုင်။ သဘောထား သေးသည်ဟု ဆိုချင်လည်းဆိုတော့။ ကိုယ့်မယား အချောအလှကလေး ကို အများတကာတို့ ပိုင်းအံ့ငေးကြည့်ခြင်းကိုမူ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်မျိုး ခံစားရသည်အထိ ခံပြင်းလာမိသည်။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သလောက် အပြင်ထွက်ဖို့ကို ရှောင်ကြသည်။ နော်မာတစ်ယောက်တည်း သွားမည်ဆို လျှင်လည်း သူ စိတ်မချနိုင်။

“အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်မပါဘဲ အပြင်မထွက်ချင်စမ်းနဲ့၊ တခြား

ကောင်တွေ ကိုယ့်မယားကို စေ့စေ့ကြည့်တာ မခံချင်ဘူး။ သဘောထား
သေးတယ်ပဲပြောပြော ဒီကောင်တွေကို ကိုယ်သတ်ချင်တယ်”

ဂျင်မီ အဖြစ်သည်းသည်ဟု တစ်ဖက်သတ် မပြောသာပါ။

ဂျင်မီ တာဝန်ကျသည့်အခါ ညစာကို ဘူးဖြင့် ထည့်ပေးလေ့ရှိ
သည်။ စက်ရုံရောက်၍ ညစာစားရန် ဘူးကို ဖွင့်လိုက်တိုင်း...

“မောင်ရေ... ဒီဘူးကို မောင်ဖွင့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ နော်မာ အိပ်ပျော်
နေပြီး မောင့်ကို အိပ်မက် မက်နေပြီ” ဟု ရေးထားသည့် စာရွက်လေး
တစ်ရွက် ထွက်လာစမြဲ ဖြစ်သည်။

သည်တော့လည်း ဂျင်မီတစ်ယောက်တည်းကသာ အဖြစ်သည်း
နေခြင်း မဟုတ်ပေ။ ချစ်စဆိုတော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံး အသည်းပိုကြ
ရပေမည်။

တစ်ကြိမ်တုန်းကလည်း ဂျင်မီ၏ ရေတပ်စခန်းတွင် ကပွဲတစ်ခု
လုပ်သည်။ တပ်ဝင်းအတွင်းရှိ စုံတွဲများ အများအပြား လာကြသည်။
ဂျင်မီတို့လည်း သွားကြသည်။ ကပွဲခန်းမအတွင်းသို့ ရောက်ပြီး ကကြ
သောအခါတွင် အခြားသော ယောက်ျားတို့သည် သူတို့နှင့်ကနေသည့်
မိန်းမများ၏ ပခုံးပေါ်မှကျော်ပြီး နော်မာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။
ထိုအဖြစ်ကို ဂျင်မီ သတိထားမိသောအခါ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာ
သည်။

“ပြန်ကြစို့” ဟုပြောကာ ကပွဲခန်းမထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဂျင်မီ၊ ကတောင် မကရသေးဘူး”

“ပင်ပန်းတယ်၊ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံး နုံးနေပြီ”

ဂျင်မီ ထိုမျှသာပြောပြီး နောက်ထပ် စကား မဆက်တော့ချေ။

ဂျင်မီနှင့် နော်မာတို့ကြားမှာ မတူညီမှုကလေး ထိုအချိန်က စသည်
ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချစ်ကြီး

ချစ်ကြသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသွင် မတူမှုများသည် မေတ္တာအရှိန်အဟုန် အဖုံးအကွယ်အောက်မှ တစ်စတစ်စ ဖြင့် ပေါ်ထွက်လာတတ်သည်။

နော်မာသည် သူ့အလှကို သူ ယုံစားသူဖြစ်သည်။ လှပသော မိန်းကလေးတို့ ဖြစ်မြဲမေတ္တာအတိုင်း မိမိအလှကို ယောက်ျားတကာတို့ ငေးစေချင်သည်။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း အိမ်ထဲမှာ ကုပ်နေရသည် ထက် အပြင်အပသို့ သွားလိုသည်။ အိမ်ထဲမှာ ကုပ်နေရပြန်တော့လည်း အဖော်မရှိ။ သည်လို အထီးကျန်ဘဝကို စက်ဆုပ်လွန်းသောကြောင့် ဂေဟာမှ ပြေးရန်လည်း ကြံခဲ့ဖူးသည်။ ဂျေဒတ်နှင့်ဂရေစ်တို့အိမ်တွင် နေစဉ်ကလည်း အထီးကျန်ဘဝမျိုး ပြန်ရောက်နေရသဖြင့် ဂေဟာသို့ ပြန်ရခြင်းက ပိုကောင်းသေးသည်ဟု စိတ်ကူးပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။

ယခု ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တည်ဆောက်နိုင်ပြီဟု စိတ်တုံးတုံး ချလိုက် ကာမှ ယောက်ျား၏ သဝန်တိုမှုကြောင့် အထီးကျန်ဘဝသို့ ပြန်ရောက် ရသလို ဖြစ်နေပြန်သည်။ ပြီးတော့လည်း ကပွဲမှာ ကနေရသည်ကို နော်မာ စိတ်ဝင်စား၏။ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းထားသမျှ၊ တစ်ယောက်တည်း ပင် ပန်းထားသမျှ သည်အချိန်ကလေးမှာပင် အနားယူ အပန်းဖြေခွင့်ရသည် ဟု နော်မာ ထင်သည်။ လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ ကိုယ့်လင်ကိုယ့်သား၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာမျှနှင့် ပြီးပြည့်စုံနိုင်သည် မဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိရမည်။ အပေါင်းအသင်း ရှိရမည်။ အဆက်အဆံ ရှိရမည်။ ထိုသို့မျှမရှိလျှင် လူ့ဘဝသည် ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိပါဦးမည်နည်း။

နော်မာ့အသက်ကလည်း ငယ်လွန်းသည်။ ယခုမှ ၁၈ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုညက နော်မာ စိတ်ကောက်လိုက်သည်။ ဂျင်မီနှင့် ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်လိုက်ကြသည်။ အမှန်တော့ ယခု ရေတပ်စခန်း သို့ ရောက်လာခြင်းက သူတို့ကို ဂြိုဟ်ဆိုးမွေသည်ဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေ

သည်။

ကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် မဟာမိတ်တို့ဘက်မှ အပေါ်စီးပြန်ရကာ ဝင်ရိုး တန်းနိုင်ငံများ အင်အားနည်းလာသည်မှာ မှန်၏။ ထိုးမည့်ဆင် နောက် တစ်လှမ်းဆုတ်သလို ဆုတ်ပြီးမှ အရှိန်အဟုန်နှင့် ထပ်မံထိုးနှက်လျှင် မဟာမိတ်တို့ အထိနာနိုင်သည်။ ရန်သူကို အထင်မသေးနိုင်။

ကမ္ဘာစစ်သည် အမေရိကန်မြေပေါ်မှာ လာရောက်ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိ သော်လည်း အမေရိကန်တို့ ပါဝင်တိုက်ခိုက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ပြည်လုံး စစ်မက်ရေးရာ ကိစ္စများဖြင့်သာ အလုပ်ရှုပ်နေကြရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂျင်မီဒေါ်ဂါတီသည် အရပ်သားဘဝဖြင့် နေရသည်ကို လိပ်ပြာမသန့်တော့။ မိမိကဲ့သို့ အသက် ၂၂ နှစ်ရှိသူများကို မဆိုထားဘိ၊ မိမိထက် အသက်ကြီးသူများသည်ပင် စစ်ထဲဝင်ကာ စစ်မြေပြင်သို့ ဆင်းနေကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုကြားထဲက မိမိက စစ်နှင့် မဆိုင်သလိုနေလျှင် သူရဲဘောကြောင်ရာ ကျပေလိမ့်မည်ဟု သူ တွေးထင်လာသည်။

“နော်မာ မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ ဒီစစ်ဟာ ကိုယ်တို့တစ်မျိုးသားလုံး တစ်တိုင်းပြည်လုံးနဲ့ ဆိုင်တာ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့လို ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူငယ်တွေ စစ်ထဲဝင်ရမယ်၊ စစ်မှုထမ်းရမယ်။ ကိုယ့်ဇနီးချောချောလေး အနားမှာသာ အချိန်ကုန်ခံနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်မှန်ပါ့မလဲ အချစ်ရယ်။ ပြီးတော့ နော်မာ့ယောက်ျားက သတ္တိမရှိဘူး၊ သူရဲဘောကြောင်တယ်လို့ သူများတွေ ပြောကြလိမ့်မယ်”

နော်မာ ဘာမှမပြောပါ။ ကိုယ့်ချစ်လင် ကြိုက်ရာလုပ်၊ အားလုံး သဘောတူခွင့်ပြုမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်လင် စိတ်ချမ်းသာဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုလျှင် ကိုယ့်လင် ဘယ်ကိုသွားသွား အနား က ခြေဖဝါးထပ် လိုက်မည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ထဲဝင်လိုသော ဂျင်မီ၏ ဆန္ဒ ကို နော်မာ ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုပါ။

ဤသို့ဖြင့် စစ်ထဲဝင်ရန် ဂျင်မီ လျှောက်လွှာတင်လိုက်သည်။
တင်လိုက်သည့်အတိုင်းလည်း အလွယ်တကူဖြင့်ပင် ဝင်ခွင့်ရလေသည်။
ဂျင်မီကို ကာတာလီနာကျွန်းရှိ မရိန်းရေတပ်စခန်းတွင် ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်
ရေး သင်တန်းမှူးအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ယင်း မရိန်းတပ်စခန်းရှိရာ ကာတာလီနာကျွန်းသို့
လင်မယားနှစ်ယောက် ကုန်းတစ်တန်း၊ ရေတစ်တန်ဖြင့် ရောက်လာကြ
သည်။ အလွန်ကျယ်ဝန်းသည့် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းကို သူတို့ရကြသည်။
ဧည့်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ ဧည့်သည်အိပ်ရန်အခန်း စသည်ဖြင့်
သားသားနားနား ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းပင် ဖြစ်သည်။

အရပ်ဒေသ အပြောင်းအလဲမို့ ပထမတော့ နော်မာ ပျော်ပါသည်။
သို့သော် တဖြည်းဖြည်း အနေကြာလာသောအခါ သည်ကျွန်းကလေး
ပေါ်မှာ၊ သည်တပ်စခန်းအတွင်းမှာ၊ သည်အခန်းအတွင်းမှာပင် နိစ္စရူဝ
တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိဖွယ် အချိန်ဖြုန်းနေရသည့်အတွက် ပျော်ပိုက်
ခြင်း မရှိတော့၊ မတတ်သာလွန်းသောကြောင့်သာ ပျော်ရာမှာမနေဘဲ
တော်ရာမှာ နေနေရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် ကပွဲကလေးတော့ သွားချင်သည်ပေါ့။
အများတကာနှင့် ရောရောနှောနှော နေချင်သည်ပေါ့။ တစ်သက်လုံး
မုန်းခဲ့သည့် အထီးကျန်ဘဝကို စွန့်ပယ်ချင်သည်ပေါ့။

သည်အခါ ကပွဲသွားခွင့်ကိုပင် ပိတ်ပင်လာသည့် ခင်ပွန်း၊ ကပွဲ၌
ကနေရင်းတန်းလန်းပင် အူတိုမျိုး မဟုတ်ပါဘဲနှင့် အိမ်ပြန်ခေါ်သည့်
ခင်ပွန်း၊ မိမိကို အထီးကျန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင် ဖန်တီးမပေးနိုင်
သည့် ခင်ပွန်းကို နော်မာ နည်းနည်းတော့ စိတ်ကွက်ချင်လာသည်။

စစ်ရှိန်ကြောင့် အစားအသောက်ကစပြီး ရှားပါးလာသည်။ ရာရှင်
စနစ်ဖြင့် ခွဲဝေယူနေရသည်။ အိမ်မှုကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာမှာလည်း လျှပ်စစ်

ဓာတ်အားကအစ၊ ဓာတ်ငွေ့ကအစ အချိန်နှင့် ကန့်သတ်အသုံးပြုနေရ
သည်။ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် စိတ်သက်သာရာ သက်သာကြောင်း
အတွက် ဖျော်ဖြေမှုကလေး အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိပေမည်။

ယခု နော်မာနှင့် ဂျင်မီဘဝတွင် ဘာရှိသနည်း။ ညနေ ဂျင်မီ
ရုံးကပြန်လာလျှင် ထမင်းစားပွဲမှာ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်း
တစ်ညကုန်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဂျင်မီ ရုံးထွက်သွားသည်။ နော်မာ
တစ်ယောက်တည်း အိမ်တစ်လုံးနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ စာဖတ်ရင်းဖြင့် အချိန်
ဖြုန်းရသည်။ ညနေ ဂျင်မီ ပြန်လာပြန်သည်။ ထမင်းစားပွဲမှာ နှစ်ယောက်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်း တစ်ညနေ ကုန်သွားပြန်သည်။

ဤမျှ စိုပြည်မှုကင်းမဲ့ကာ ခြောက်ကပ်လှသည့်ဘဝကို နော်မာ
ကဲ့သို့ အသက်အရွယ်ငယ်သေးသည့် မိန်းမလှကလေးသည် မည်မျှ
ကြာအောင် အောင့်အည်းသည်ခံနိုင်ပါမည်နည်း။

အထီးကျန်ဘဝကို နော်မာ ခါးခါးသီးသီး မုန်းပါ၏။

ရှင်နဲ့ ပြတ်စဲလိုက်ပါကြောင်း

“အချစ်ရေ၊ မောင်တို့ ဒီမှာ ကြာကြာနေရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ အရှေ့ဖျားတိုင်းပြည်တွေကို မောင် သွားရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ တကယ်လို့ သွားရရင် ဟောလီးဝုဒ်ကိုပြန်ပြီး ဖေဖေတို့နဲ့နေပါ”

ထိုသို့ ဂျင်မိပြောလာသည့်နေ့က နော်မာ ငိုမိသည်။

စစ်သည် မည်သို့မျှ ကောင်းကျိုးမပေး။ သာယာသောဘဝများ ကိုလည်း ဖျက်ဆီးစမြဲဖြစ်၏။ ချစ်သောသူတို့ကိုလည်း ကွေကွင်းရ အောင် ဖန်တီးတတ်၏။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကိုလည်း မျက်ရည်အတိ ပြီးအောင် ပြောင်းလဲပစ်တတ်၏။

ထိုအထဲတွင် နော်မာနှင့် ဂျင်မိတို့ဘဝက အများနှင့်စာလျှင် တော် သေးသည်ဟု ဆိုရချေမည်။ ဂျင်မိသည် ဘယ်စစ်မြေပြင်သို့မှ မထွက်ရဘဲ နှစ်နှစ်လုံးလုံး အိုးမကွာအိမ်မကွာ နေခွင့်ရခဲ့သည်။ ချစ်ဇနီးအပေါ်တွင် လည်း သူတတ်နိုင်သမျှ အလိုလိုက်ရှာပါသည်။ ညနေ ရုံးဆင်းလျှင် ကလပ်ကိုမှ မဝင်တော့ဘဲ အိမ်သို့ တန်းပြန်စမြဲ ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ၁၉၄၉ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းမှာပင် ဩစတြေးလျနိုင်ငံသို့ စစ်သင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါသွားပြီး ကုန်တင်သင်္ဘောများကို စောင့်ရှောက်

ပေးရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရတော့သည်။

စစ်ရှိန်သည် မဟာမိတ်တို့ အသာရသဖြင့် အနည်းငယ် လျော့ကျ သွားသယောင် ထင်မှတ်ရသော်လည်း ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံတို့၏ အင်အား သည် သေးငယ်ဆုတ်ယုတ်သွားလှခြင်း မရှိပေ။ မဟာမိတ်နိုင်ငံများ၏ ကုန်တင်သင်္ဘောများကို အနှောင့်အယှက်များ ပေးနေမြဲပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းများ ချောမွေ့စေရန် ကုန်တင် သင်္ဘောများကို စစ်သင်္ဘောများဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေးနေရသည်။

ဂျင်မီသည် ကျောင်းနေတုန်းက အားကစားထူးချွန်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်လျှင် အားကစားနည်းပြဆရာဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဟု ရည်စူးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း တက္ကသိုလ်သို့ မသွားဖြစ်ဘဲ အလုပ်ဝင်လိုက်ရသဖြင့် ရည်စူးချက် ပျက်သွားသည်။

ယခု မရိန်းတပ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် အလွန်တာဝန် ကျပ်ပွန်သူ၊ အလုပ်ကို လေးစားသူ၊ လုပ်ငန်းတွင် ထူးချွန်သူ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် အရေးကြီးသည့် တာဝန်ကို သူ ထမ်းဆောင်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျင်မီ ဩစတြေးလျသို့ ထွက်ခွာသွားသောအခါ နော်မာ သည် အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး ဟောလီးဝုဒ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့ သည်။ ဂျင်မီ၏ မိဘများအိမ်မှာ အတူသွားနေသည်။

ချစ်လင်နှင့် မခွဲစဖူး ခွဲရသည်ဆိုတော့လည်း နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ အရာရာတွင် တစ်ခုခု လိုနေသလို ဖြစ်နေသည်။ အချိန် ရှိသမျှ ဂျင်မီထံသို့ စာရေးနေသည်ကိုသာ တွေ့ရတတ်သည်။

ချစ်ရသည့်အကြောင်းများကို ရေးဖွဲ့၍ မကုန်နိုင်။ လွမ်းမော တမ်းတရသည့် အကြောင်းများကို ရေး၍မဝနိုင်။ ပြန်လာမည်ရက်ကို လက်ချိုးရေတွက်နေကြောင်းတို့သည် အပ်ကြောင်းထပ်၍ မဆုံးနိုင်။ နော်မာစာများ ဂျင်မီထံသို့ အဆက်မပြတ် ရောက်နေသကဲ့သို့ ဂျင်မီထံမှ

စာများသည်လည်း နော်မာ့ထံသို့ နေ့စဉ်ရောက်နေသည်။ လွမ်းရသည့် အကြောင်း၊ ပြန်လာချင်သည့်အကြောင်းများပင်တည်း။

ဂျင်မီ၏ဖခင် ဒေါ်ဂါတီမှာ အသက် ၆၀ ကျော်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့။ မိခင်ဖြစ်သူ အိသယ်ဒေါ်ဂါတီသာလျှင် ရေဒီယိုလေယာဉ်ပျံကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူ့ဝင်ငွေနှင့်လည်း အိမ်ထောင်စု စားလောက်သည်မဟုတ်၊ စစ်တွင်းကာလမို့ အစစအရာရာ ဈေးနှုန်းများ မြင့်တက်နေသည်။

နော်မာ့ထံသို့ ဂျင်မီပို့သည့် ငွေများသည် မှန်မှန်ရောက်သည်မှာ မှန်၏။ ဂျင်မီကိုယ်တိုင်က အသောက်အစား၊ လောင်းကစားကင်းသူ ဖြစ်သဖြင့် ငွေအတော်များများ ပြန်ပို့နိုင်သည်။

ထိုငွေဖြင့်လည်း နော်မာ့အဖို့ မလောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ နော်မာ့မှာ ဝယ်စရာတွေ များနေသည်။ အဝတ်အစားဖိုးကလည်း ကုန်လှသည်။ အိမ်ပြုပြင်ဖို့ ဝယ်ရခြမ်းရသည့် ပစ္စည်းများကလည်း အတောမသတ်နိုင်အောင် ရှိသည်။ ချစ်လင်နှင့် ခွဲနေရသောကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် အပိုသုံးကလေးများကလည်း ပိုလာသည်။ စာဖတ်ဝါသနာကြီးသူဖြစ်သဖြင့် စာအုပ်ဖိုးကလည်း ထောင်းလှသည်။

“မာမိရေ၊ ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဂျင်မီပို့တဲ့ ငွေနဲ့လည်း မလောက်ဘူး၊ မာမိတစ်ယောက်တည်း လုပ်စာနဲ့လည်း ဒီအိမ်မှာ စားလောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မာမိလုပ်တဲ့စက်ရုံမှာ ကျွန်မလည်း အလုပ်ဝင်လုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်” ဟု သမီးယောက္ခမတိုင်ပင်ရတော့သည်။

မစ္စစ်ဒေါ်ဂါတီ၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် လေယာဉ်ပျံစက်ရုံမှာ နော်မာ အလုပ်ရသည်။ ပထမအလုပ်ဝင်ဝင်ချင်း လေထီးများကို စနစ်တကျ ခေါက်ပေးရသည့်ဌာနမှာ ခန့်ထားခြင်း ခံရသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ နော်မာဂျီးနံသည် လေထီးတစ်ခုကို ဖြစ်ကတတ် ဆန်း ခေါက်လွတ်လိုက်ကြောင်း၊ ထိုလေထီးဖြင့် လေထီးတပ်သားတစ်ဦး ခုန်ချရာ လေထီးမပွင့်သဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နော်မာဂျီးနံကို စက်ရုံမှ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြောင်းဖြင့် မာရီလင်မွန်ရိုး အဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားလာသောအခါတွင် သတင်းစာဆရာအချို့က ရေးကြသည်။ ။ စာရေးသူ)

လေထီးခေါက်ရသည့်အလုပ်ကို နော်မာ ငြီးငွေ့လာသည်။ ဌာန ပြောင်းပေးရန် အထက်လူကြီးများကို ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ပလတ်စတစ် ဆေးဆိုးဌာနသို့ ပြောင်းပေးလိုက်သည်။ နော်မာသည် အနားမယူတတ် သည့်အကျင့်၊ အလုပ်ကြိုးစားသည့်အကျင့်များ သူ့မိခင်ထံမှ အမွေရလာ သည်ထင်။ ထိုဌာနတွင် အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ဆောင်ရွက်သည်။ အများတကာတို့ထက် ပိုမို ဂရုစိုက်သည်။ သူ့အလုပ်ကြိုးစားမှုကြောင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များသာမက အထက်လူကြီးများကပါ နော်မာကို သတိ ထားမိလာကြသည်။ မကြာမီမှာပင် အလုပ်ကြိုးစားသော ထူးချွန်သူအဖြစ် ဂုဏ်ပြုခြင်း ခံရလေတော့သည်။

ဂျင်မီသည် ဩစတြေးလျမှ ပြန်မလာနိုင်သေးဘဲ နယူးဂီနီသို့ တာဝန်ဖြင့် စေလွှတ်ခြင်း ခံရပြန်သည်။ ဂျင်နရယ်မက်အာသာ အုပ်ချုပ် သော တပ်များရှိရာသို့ နောက်ပိုင်းမှ ရိက္ခာနှင့်လက်နက် ထောက်ပံ့ပေးပို့ သည့် သင်္ဘောများတွင် လိုက်ပါရန်ဖြစ်သည်။ အီတလီမှာ ဂျာမန်တပ် များနှင့် မဟာမိတ်တပ်များ အပြင်းအထန် စစ်ဆင်နေကြချိန် ဖြစ်သည်။

ဂျင်မီဝယ်ထားခဲ့သည့် ဖိုကားတစ်စင်းဖြင့် နော်မာသည် သူ့ဘဝကို သူ ရုန်းကန်လျက်ရှိသည်။ အန်တီဂရေစ်၏အဒေါ် အင်နာလိုဝါနှင့်လည်း ပြန်တွေ့နေသည်။ အချိန်အားရလျှင် အဘွားကြီးထံ သွားသည်။ အဘွား ကြီးနှင့်အတူ ဈေးသွားသည်။ အဘွားကြီးသွားလိုသော နေရာများသို့

လိုက်ပို့ပေးသည်။

စက်ရုံအတွင်းမှာ နော်မာသည် အထီးကျန်ဘဝသို့ ရောက်ရပြန်၏။ အလုပ်ချိန်များအတွင်း၌ သူနှင့် စကားပြောဖော်မရှိတော့။ သူတို့ ဌာနတွင် အမျိုးသမီးများချည်းသာ ဖြစ်သည်။ နော်မာက အလုပ်ကြိုးစားသူဖြစ်သဖြင့် ကျန်လူများက မနာလိုကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကြားထဲက နာမည်ကောင်းလက်မှတ်ပါ ရလိုက်သဖြင့် ပို၍ မနာလို မရှုစိမ့်ဖြစ်သွားကြသည်။

နော်မာ၏ ထူးခြားသော အလှကလည်း မိန်းမချင်း မနာလိုဝန်တိုစိတ်ကို ဖြစ်စေလျက်ရှိသည်။ သည်လို အထီးကျန်ဘဝသို့ ရောက်လာရပြန်သောကြောင့် အလုပ်ကပြန်လာလျှင် စိတ်ချမ်းသာစရာများကို နော်မာရှာလာရတော့သည်။ အပြင်က အပေါင်းအသင်းများနှင့် လူစုပြီး ဖဲကစားသည့်အခါ ကစားသည်။ မြို့ပြင်ထွက်ပြီး ကားမောင်းသည့်အခါ မောင်းသည်။ အင်နာလိုဝါနှင့် အချိန်ဖြုန်းသည့်အခါ ဖြုန်းနေလိုက်သည်။

တစ်နေ့တွင် နော်မာ၏ဘဝကို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်စေမည့် အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ထို့ထက် ပိုတိကျအောင်ဆိုရလျှင် နော်မာဂျိုးန်ဘဝမှာ မာရီလင် မွန်ရိုးဘဝသို့ ကူးပြောင်းစေမည့် အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

စစ်တပ်မှ ဓာတ်ပုံဆရာ ဒေးဗစ်ကိုနိုဗာသည် နော်မာ အလုပ်လုပ်ရာစက်ရုံသို့ ရောက်လာ၏။ စက်ရုံအတွင်း၌ စက်ပစ္စည်းများကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်နေကြပုံ စစ်မြေပြင်ရှိ စစ်သားများကို ဖျော်ဖြေသော အထူးဓာတ်ပုံ ဆောင်းပါးရေးရန် ဖြစ်သည်။ စစ်သားများ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွစေရန်အတွက် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးဌာနက မဂ္ဂဇင်းတွင် ဓာတ်ပုံဆောင်းပါး ထည့်သွင်းဖော်ပြရန် ဖြစ်သည်။

စက်ရုံအတွင်း ဖြတ်လျှောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အလှမ
ကလေး၏ အလှသည် စစ်သားဓာတ်ပုံဆရာ ဒေးဗစ်ကိုနိုဗာကို ဖမ်းစား
ဆွဲဆောင်လေတော့သည်။ သို့ဖြင့် အထက်လူကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ
နော်မာသည် စက်ရုံ၏ စံပြမယ် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

စစ်တပ်သုံး လေယာဉ်ပျံ အပိုပစ္စည်းများအတွက် သံဂဟေဆက်နေ
သော အပြုံးမကလေး နော်မာ။

လေထီးများကို စနစ်တကျခေါက်ကာ ထုပ်ပိုးနေသည့် အလှမ
ကလေး နော်မာ။

ပလတ်စတစ် ဆေးဆိုးနေသည့် တိမ်းမူးစဖွယ်သော အချောမ
ကလေး နော်မာ။

စသည်ဖြင့် စက်ရုံအတွင်း၌ ရှိရှိသမျှသော ဌာနပေါင်းစုံသို့ ကူး
ပြောင်းကာ စံပြမယ်အဖြစ် ဓာတ်ပုံရိုက်ခံရသည်။ သုံးရက်လုံးလုံး စိတ်
တိုင်းကျ ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံပြီးသောအခါ နော်မာဘဝ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
ပြောင်းလဲပေတော့မည်။

ကိုနိုဗာ၏ သူငယ်ချင်း အခြားဓာတ်ပုံဆရာ ပိုတာဟူးဝက်သည်
ကိုနိုဗာရိုက်လာသည့် နော်မာ၏ ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေ၏။
ထူးခြားသော သဘာဝအလှကို ငေးမောနေမိ၏။

“ဒီလောက်ချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီစက်ရုံထဲမှာ ရှိနေ
တယ်ဆိုတာ အံ့သြစရာပဲ ကိုနိုဗာရေ၊ ဒါမှ တကယ့် သဘာဝအလှကွ၊
ဘာမှမပြုပြင်ဘဲ နဂိုအတိုင်း လှနေတာ”

ပိုတာဟူးဝက်သည် နောက်တစ်ရက်တွင် နော်မာနှင့် ချိန်းလိုက်
သည်။ မြို့ပြင်သို့ သူတို့ထွက်ကြသည်။ အဖြူအမည်းမျှသာမက ဆေး
ရောင်စုံဓာတ်ပုံများကိုပါ ရိုက်ကြသည်။ အဝတ်အစားအမျိုးစုံကို လဲလှယ်
ခိုင်းပြီး စိတ်တိုင်းကျ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကြသည်။ မည်သို့ ပြုံးရမည်၊

မည်သို့ ထိုင်ရမည်၊ မည်သို့ အမူအရာ ပြုလုပ်ရမည်များကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် သင်ပြကာ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နော်မာ့ဓာတ်ပုံများသည် တဖြည်းဖြည်း ပျံ့ထွက်သွား၏။ ဘလူး ဘွတ် စံပြမယ်ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစွစ်အယ်မယ်လင်း စနိုက်ဖ်လီသည် နော်မာ့ဓာတ်ပုံများကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာ သွားသည်။

“ဒီကလေးမဟာ ဒါလောက်အဖိုးတန်တဲ့ အချိန်တွေကို ဘာဖြစ် လို့များ ဒီစက်ရုံထဲမှာ ဖြုန်းတီးပစ်နေပါလိမ့်” ဟုပင် မှတ်ချက်ချမိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် နော်မာထံသို့ မိမိနှင့် လာတွေ့ရန် ခေါ်လိုက် သည်။ စံပြမယ်များ လေ့ကျင့်ရမည့် သင်ခန်းစာများကိုလည်း ပူးတွဲပေးပို့ လိုက်သည်။

ညနေပိုင်းတွင် စနိုက်ဖ်လီရှိရာ သံအမတ်ဟိုတယ်သို့ နော်မာ သွား သည်။ အဖြူရောင် ရှပ်စကင်အဝတ်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်သွား သည်။

“ကလေးမရယ်၊ စံပြမယ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အဖြူရောင် ကိုမဝတ်နဲ့၊ ဘာအရောင်မှမရှိတော့ မလှဘူး” ဟု တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဆီးပြောသည်။

“မင်းဟာ အလွန် အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စံပြမယ်ဖြစ်နိုင်တာ သေချာတယ်။ ဒီထက်လည်း ပိုပြီး မျှော်လင့်နိုင်တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ စံပြမယ်လုပ်မယ်ဆိုရင် စံပြမယ်တို့ တတ်အပ်တဲ့ ပညာတွေတော့ တတ်ရ လိမ့်မယ်၊ သင်တန်းတက်ပြီး လေ့ကျင့်ရပေလိမ့်မယ်၊ အန်တီက စံပြမယ် သင်တန်းဖွင့်နေတာ၊ သင်တန်းအစအဆုံး ဒေါ်လာ တစ်ရာပဲကျတယ်၊ ဒါကိုမပူနဲ့၊ အလုပ်ရအောင်လည်း အန်တီ ရှာဖွေပေးနိုင်တယ်၊ ဟိုလ်ဂါ သံမဏိကုမ္ပဏီက သူတို့ကုန်ပစ္စည်းပြပွဲအတွက် စံပြမယ် ရှာနေတယ်”

နော်မာသည် သူ့ အပျိုမဟုတ်ကြောင်း လုံးဝမပြော။ အယ်မယ် လင်းစနိုက်ဖ်လီ၏ စံပြမယ်သင်တန်းတက်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။ သူ့အလှကို သူယုံပြီးသူမို့ သူလုပ်လျှင် အောင်မြင်ရမည်ကိုလည်း မှန်းဆ ပြီးဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေမှာပင် ဟိုလ်ဂါသံမဏိကုမ္ပဏီ တာဝန်ခံ တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည်။ ၁၀ ရက်ကြာ ကျင်းပမည့်ပြပွဲအတွက် တစ်နေ့ ၁၀ ဒေါ်လာဖြင့် နော်မာကို ငှားလိုက်သည်။

ထိုအကြောင်းများကို ယောက္ခမ မစွပ်ဒေါ်ဂါလီနှင့် ယောက်မ မာရီယံတို့ကို နော်မာ ပြောပြသည်။

“ဂျင်မီဆီကို စာရေးပြီး အကြောင်းကြားပါဦးလား၊ သူက ဘာပြော ဦးမလဲမသိဘူး၊ သူ့ကို ကြိုတင် အသိပေးတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“အို... မာမိကလည်း၊ ဘယ်အချိန်ရှိတော့မှာလဲ၊ မနက်ဖြန်ပဲ အလုပ်ဝင်ရတော့မှာကို၊ နောက်မှ သူ့ကိုပြောတော့မယ်၊ ဂျင်မီ ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လေယာဉ်ပျံစက်ရုံမှ ဆေးခွင့်ယူလိုက်သည်။ နေ့ဘက်တွင် ဟိုလ်ဂါသံမဏိကုမ္ပဏီ ကုန်စည်ပြပွဲမှာ အခြားစံပြမယ်များနှင့်အတူ စံပြမယ်ဝင်လုပ်သည်။ ညနေဘက်တွင် အယ်မယ်လင်းစနိုက်ဖ်လီ၏ စံပြမယ်သင်တန်းသို့ ပြေးတက်သည်။ အချိန်သည် နော်မာအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးကြီးလျက်ရှိချေပြီ။ ထမင်းကိုပင် သေပြေး ရှင်ပြေးစားကာ စံပြမယ်အလုပ်နှင့် စံပြမယ်သင်တန်းသို့ ကူးသန်းနေရ သည်။

ယောက္ခမနှင့် ယောက်မတို့သည် နော်မာ ယခုလို လုပ်နေသည်ကို နှစ်မြှိုက်ခြင်းမရှိကြ။ သို့သော်လည်း သူတို့ ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်ကြ သည်။ ထိုအကြောင်းကို နော်မာကလည်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့်

အတူမနေတော့ဘဲ အန်တီအင်နာလိုဝါနှင့် သွားနေရန် ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်ပြောင်းသွားသည်။ စံပြမယ် လုပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဂျင်မီ ထံသို့ စာရေးအကြောင်းကြားလိုက်သည်။

သည်အလုပ်ကို ဂျင်မီ မနှစ်သက်။ သူ့ဇနီးချောချောလှလှကလေး လူတကာ အကြည့်ခံနေရသည်ကို မနှစ်ခြိုက်။ သို့သော်လည်း ကမ္ဘာ တစ်ဝက် ခြားနေကြသူများမို့ ထွေထွေထူးထူး မပြောတော့။

လေယာဉ်ပျံစက်ရုံမှ နော်မာ အလုပ်ထွက်လိုက်သည်။ သူ့ကို ပထမဦးဆုံး ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် စစ်တပ်ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုနိုဗာကလည်း အလုပ်ထွက်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ ကိုနိုဗာ၏ တိုက်တွန်းစာ ရောက်လာ သောအခါ နော်မာ အလုပ်ထွက်ပြီး ဖြစ်နေ၏။

ထိုမျှသာမက အယ်မယ်လင်း၏ စံပြမယ်များထဲတွင် အလုပ် အများဆုံးစံပြမယ် ဖြစ်နေချေပြီ။ မဂ္ဂဇင်းအဖုံးများမှာ၊ ပြက္ခဒိန်အချို့မှာ၊ ဒေါက်ကလပ်စ်လေယာဉ်ပျံစက်ရုံမှာ စံပြမယ် နော်မာဂျိုးန်ကို အဆက် မပြတ် မြင်တွေ့နေကြရပြီ ဖြစ်သည်။

အယ်မယ်လင်းစနိုက်ဖ်လီသည် နော်မာ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ အချိုးမကျမှုကလေးများကို စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ပေးသည်။

“မင်းနှာခေါင်းက နည်းနည်းချွန်တယ်။ ဒီအတိုင်းပြုံးရင် နှာခေါင်း အရိပ်က နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ထိုးနေတယ်။ ဒီတော့ အလှပျက်သွားတာပေါ့။ အဲဒီတော့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို အောက်နည်းနည်းချပြီး ပြုံးစမ်း၊ အေး ဟုတ်ပြီ၊ အခုမှ နှာခေါင်းက နေရာမှန်ရောက်သွားတယ်၊ ပိုလည်း လှလာ တယ်၊ ဒါကို လေ့ကျင့်ပါ၊ အိမ်ပြန်သွားရင် မှန်ထဲမှာကြည့်ပြီး လေ့ကျင့်ပါ၊ နောက် မမှားအောင်ကျင့်နော်”

နော်မာသည် စံပြမယ်လုပ်ငန်းတွင် အောင်မြင်နေပြီဟု ဆိုရချေ

မည်။ သို့သော်လည်း သူ့အသုံးအစွဲနှင့် သူ့ရသည့်ဝင်ငွေများမှာ မလောက် နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဂျင်မီထံမှလည်း လစဉ် လစာဝက်ကျော်ကို ရနေသေးသည်။ ထိုကြားထဲကပင် ကြွေးလည်ပင်းခိုက်လာ၏။

အန်တီအင်နာလိုဝါလည်း ကောင်းစွာ နေမကောင်း။ အဘွားကြီး သည် ၇၀ နားနီးနေပြီဖြစ်၏။ နော်မာကလည်း သူ့အလုပ်များ လက် မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသောကြောင့် အဘွားကြီးကို ပြန်မကြည့်နိုင်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်ပြည် ဟီရိုရှီးမားမြို့ ပေါ်သို့ အဏုမြူဗုံး ကြိလိုက်ခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားတော့ သည်။ စံပြမယ်လုပ်နေသည့် နော်မာကို ဂျင်မီစိတ်မချနိုင်။ ထို့ကြောင့် တပ်မှထွက်ပြီး နော်မာရှိရာသို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထွက်စာကို ချက်ချင်းတင်လိုက်သည်။ သို့သော် ဂျင်မီ ကံဆိုးပါသည်။ သူ့ထွက်စာကို အထက်အရာရှိများက ပယ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဂျေဒတ်နှင့် ဂရေစ်မိသားစုသည် အနောက်ဗာဂျီးနီးယားမှ လော့စ် အိန်ဂျယ်လီသို့ ပြန်ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။ သူတို့ ပြန်ပြောင်းလာသော ကြောင့် အင်နာကို စောင့်ရှောက်မည့်သူ ရသွားသည်။

ဂရေစ်တို့ ပြန်ပြောင်းလာသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဂျင်မီ ခွင့်နှင့် ပြန်ရောက်လာ၏။ ခွင့်ကလည်း များများစားစား ရသည်မဟုတ်၊ ရက်အနည်းငယ်မျှသာ။ သင်္ဘောစောင့်ပြီး တရုတ်ပြည်သို့ သွားရဦးမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် မရှက်နိုင် မကြောက်နိုင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်ကြသည်။ တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက် အလှအယက် ကြည့်ကြသည်။ ကွဲကွာနေရသည့် နှစ်များအတွင်း တွေ့ကြုံရသည်များကိုပင် မပြောနိုင်အား။ နော်မာမျက်လုံး အစုံမှာ မျက်ရည်များဖြင့် အိုင်ထွန်းနေသည်။ နော်မာသည် ဂျင်မီပေါင် ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ပြီး ဂျင်မီကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စူးစိုက်ကြည့်

နေ၏။

အမှန်မှာတော့လည်း ဂျင်မီသည် သူ့ချစ်ဦးသူ မဟုတ်လား။ သူ
မျှော်လင့်အားထားခဲ့ရသူ မဟုတ်လား။ သူ့ဘဝ လုံခြုံမှုကို အကောင်းဆုံး
ပေးခဲ့သူ မဟုတ်လား။

သူတို့နှစ်ဦး အတူနေရသည့် အချိန်အတွင်းမှာပင် စိတ်ထိခိုက်
စရာကလေးတစ်ခု ကြုံကြရသေးသည်။

နော်မာ့စားပွဲပေါ်မှာ ငွေမချေရသေးသော ပစ္စည်းဝယ်သည့်
ဘောက်ချာတစ်ထပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အဝတ်အစားကြွေး၊ ဖိနပ်ကြွေး၊
ဆွယ်တာအင်္ကျီကြွေး၊ ဆံပင်အလှပြင်သည့်အကြွေး...

စသည်... စသည်ဖြင့်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အချစ်ရယ်၊ အကြွေးတွေကလည်း
များလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်ဒါလင်၊ ဒါက နော်မာ့ အရင်းအနှီးတွေပေါ့၊ အလုပ်
လုပ်ရအောင် သွားတဲ့အခါမှာ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဝတ်ရတယ်၊
ကောင်းကောင်းဝတ်နိုင်မှ ငွေများများရတယ်၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝတ်သွား
ရင် ဝိုင်းနှိမ်ကြတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း အမြဲတမ်း အဝတ်အစား
ကောင်းကောင်း ဝတ်နေရတယ်”

ဂျင်မီမျက်နှာ ညှိုးကျသွားသည်။ သူ့အိတ်ထဲမှာ ပါလာသည့်
ဒေါ်လာသုံးရာကို ထုတ်ပေးသည်။ ထိုငွေများသည် သူ့အတွက် ကျန်
သည့် လစာတစ်ဝက်ထဲမှ မစားရက်၊ မသောက်ရက်ဖြင့် စုဆောင်းထား
ခြင်းဖြစ်သည်။ သဘောအရာရှိတို့သည် ရောက်လေရာတိုင်းပြည်မှာ
မိန်းမအတွက်၊ ဖဲအတွက်၊ အရက်အတွက် စသည်ဖြင့် နည်းမျိုးစုံဖြင့်
ငွေဖြုန်းကြသည်။ ဂျင်မီကမူ မိန်းမလည်းမပွေ၊ အရက်လည်းမသောက်၊
ဖဲလည်းမရိုက်ဘဲနှင့် လစာတစ်ဝက်ကျော်ကျော်ကို ချစ်ဇနီးထံသို့ မှန်မှန်

ပြန်ပို့ပြီး ကျန်သောလစာထဲမှ စုမိအောင် စုသောသူ ဖြစ်ချေသည်။

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း နော်မာ စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။ သူ့ချစ်လင်သည် သူ့အတွက် မည်မျှ အနစ်နာခံကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူ့အတွက် အပင်ပန်းအဆင်းရဲခံကာ စုဆောင်းခဲ့ကြောင်း သူ သဘောပေါက်နားလည်သည်။ ထိုသို့ ယောက်ျားလုပ်သူက မစားရက်၊ မသောက်ရက် စုဆောင်းနေသည့်ကြားထဲက မိမိ အသုံးအဖြုန်း ကြီးနေခြင်းသည် မတရားဟုလည်း နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျင်မီရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုချလိုက်မိသည်။ နောင်တကြောင့် ကျရသည့်မျက်ရည် ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်လင်ကို စာနာထောက်ထားရာမှ ကျရသည့်မျက်ရည် ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် အလွမ်းမပြေသေးမီ ဂျင်မီသည် တရုတ်ပြည်သို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ထွက်ခွာသွားရပြန်၏။

ဂျင်မီပြန်မည့်နေ့မှာ နော်မာ၏မိခင် ဂလက်ဒီ ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားသဖြင့် သူတို့အားလုံး ပျော်လိုက်ကြသေးသည်။ ယနေ့ထက်တိုင်အောင် မမြင်ဖူးဘူးသေးသော ယောက္ခမကို ဂျင်မီ မြင်သွားရချေသည်။ နော်မာအဖို့လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေရသည့် မိခင်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းအသာကြီး သာနေသည်။

ဘူတာရုံမှာ သွားကြိုကြသည်။ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ထားသည့်အနေဖြင့် အမေနှင့် သမီးတို့ တွေ့ဆုံကြပြန်တော့လည်း ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေသည်။ ဂလက်ဒီနှင့် နော်မာသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်ခြင်းမပြု။ သမက်ဖြစ်သူ ဂျင်မီနှင့်လည်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းကိုမပြု။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမ်းနေသလို အနေကျပ်နေကြသည်။

ဂျင်မိ တရုတ်ပြည်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီးသောအခါ နော်မာသည် စံပြမယ်လုပ်ငန်းဖြင့် အလုပ်များမြဲ များလျက်ပင် ရှိသည်။

နော်မာက အမေနှင့် တစ်သက် မခွဲတော့ဘူးဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အင်နာ၏ အောက်ထပ်ကို ရှင်းလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းကို သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ခန်း နေထိုင်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရေးထက် သမီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရေးကို ဇောက်ချလုပ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးပေါက်လာသည်။

သို့သော်လည်း ဂလက်ဒီ၏စိတ်သည် မူမှန်မဟုတ်။ ဖောက်ချင်ဖောက်နေတတ်သည်။ နော်မာသည် လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သော သူ့မိတ်ဆွေများနှင့် အချိန်များစွာ ကုန်နေရသည်။ ညနေပိုင်းများတွင်လည်း ထိုသူများနှင့် ညစာစားခြင်း၊ အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးခြင်းများကို ပြုလုပ်နေရသည်။ သို့ကလို့ ယောက်ျားများနှင့်ချည်းသာ ပေါင်းသင်းနေသည်ကို မိခင်ဖြစ်သူက မကြိုက်။ နော်မာကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင် ပြောသည်။ နော်မာ့အဖို့ကလည်း သူ့အလုပ်ကိစ္စမို့ ယောက်ျားများနှင့် မပေါင်း၍မဖြစ်။

ဂလက်ဒီသည် နော်မာနှင့် ၇ လမျှ အတူနေထိုင်ပြီး စိတ်ဖောက်ပြန်ကာ ဆေးရုံသို့ ပြန်ရောက်သွားတော့သည်။ ဤသို့ ဆေးရုံသို့ ပြန်သွားရခြင်းသည် နော်မာနှင့် အပြီးအပိုင် ခွဲခွာခြင်းပေတည်း။

၁၉၄၆ ခုနှစ်လယ်ပိုင်းတွင် ဂျင်မိသည် ရှန်ဟဲမြို့သို့ ရောက်နေ၏။ သူ့လုပ်ငန်းတာဝန်များ ပြီးတော့မည်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရတော့မည်။ ချစ်ဇနီးနှင့် ရာသက်ပန် မခွဲတမ်း နေရတော့သည်။ စစ်တပ်မှ နုတ်ထွက်ခွင့်ကို ရပြီဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဇနီးနှင့် မခွဲရသည်။ အိုးမကွာအိမ်မကွာ လုပ်ရသည့် အလုပ်မျိုးကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

စစ်တွင်းကာလ၌ စစ်ထဲသို့ ဝင်မိခြင်းဖြင့် ခံစားရသော ကွေကွင်း

ရခြင်း ဝေဒနာကို အသည်းနာလှပြီ။ သူသာ ချစ်ဇနီးနှင့် အတူရှိနေမည် ဆိုပါက နော်မာသည် ယခုလို သူ မကြိုက်နှစ်သက်သည့် စံပြမယ် တစ်ယောက် ဖြစ်မည်မဟုတ်။ သားသမီးများမွေးရင်းဖြင့် အိမ်ရှင်မကောင်း ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ဖြစ်မလာခဲ့။ စစ်သည် သူတို့ဘဝ၏ ရည်မှန်းချက်များအားလုံးကို ချေဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ဂျင်မီသည် ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။ ရှန်ဟဲဇျေးထဲမှာ လှည့်လည် ကြည့်သည်။ နော်မာအတွက် တရုတ်ပြည်ပြန် လက်ဆောင်ဝယ်ရမည်။ ချစ်ဇနီးကြိုက်တတ်သည်များကို ရှာဖွေရသည်။

ပန်းချီကားများ၊ ယပ်တောင်များ၊ တရုတ်ပွင့်ရိုက်ထည်များ၊ ပန်းအိုးအလှများ၊ ပန်းပုရုပ်များ၊ ရုပ်လုံးကြွအရုပ်များ ထုလုပ်ဖော်ထား သည့် သစ်သားကြုတ်များ၊ ဓာတ်ပုံဘောင်များ၊ လက်ကိုင်ပဝါများ၊ ခေါင်းစီးလှလှများကို စိတ်တိုင်းကျ ရှာဖွေဝယ်ယူသည်။

ပြီးတော့ ထိုပစ္စည်းများအားလုံးကို အလွန်လှပသည့် အထုပ်တစ်ခု ပြုလုပ်စေပြီး စုပေါင်းထည့်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် နော်မာလက်ထဲ ထည့်ရမည်။ နော်မာသည် အထုပ်ကို ကိုယ်တိုင် ဖြေကြည့်သောအခါ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်လာမည့် ပစ္စည်းအထူးအဆန်း အလှအပများကို မြင်တွေ့ပြီး မည်မျှ ပျော်မြူးချေမည်နည်း။ ဝမ်းသာပျော်မြူးနေသည့် နော်မာကို ကြည့်ကာ မိမိပင်လျှင် မည်မျှ ပျော်မိချေမည်နည်း။

စိတ်ကူးဖြင့် သဘောပေါ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဇနီးနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံဖို့ ရက်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့သည်။

ညနေ ၄ နာရီတွင် သဘောပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ မိမိတို့ တိုင်းပြည်နှင့် အနယ်နယ်မှ ရောက်လာသည့် စာဝေချိန်နှင့် တိုးနေသည်။ ဂျင်မီ၏အမည်ကို ခေါ်သံကြားသဖြင့် စာဝေနေသည့် စာတိုက်စာရေးထံ သွားပြီး စာယူသည်။ စာအိတ်ကို ဖောက်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်...

‘ဂျင်မီဒေါ်ဂါတီကို နော်မာဂျီးန့်ဒေါ်ဂါတီက
ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း’

အကြောင်းကြားလိုက်သည့် တရားရုံးတော်မှ စာတစ်စောင် ဖြစ်နေ
လေတော့သည်။

ဂျင်မီပိုက်ထားသည့် အထုပ်ကြီး လွတ်ကျသွားသည်ကို ဆားလူ
များ အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဂျင်မီကား ဘာကိုမှ မမြင်တော့။

မာရီလင်မွန်ရိုး

ဂျင်မီနှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲနိုင်ဖို့အတွက် လပ်စ်ဗိဂတ်မြို့ဆီသို့ သွားကာ ရှေ့နေနှင့် စီစဉ်ခဲ့ရသည်။ ကိစ္စအားလုံးပြီးသဖြင့် လော့စ်အိန်ဂျယ်လီသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အယ်မယ်လင်းစနိုက်ဖီသည် နော်မာအတွက် အစစအရာရာ စီစဉ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်းအတွက် ငါ အားလုံး စီစဉ်ထားတယ်၊ စံပြဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံဖို့ရော၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်လာဖို့တွေအထိ အစုံပဲ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ မင်းဆံပင်ပုံစံကို ပြင်ကြမယ်”

အယ်မယ်လင်းသည် စံပြမယ်အဖြစ် မည်သို့ ကိုယ်ဟန်ပြရမည်ဆိုသည်ကို သင်ကြားပေးရုံမျှမက နော်မာ၏ ပင်ကိုအလှကို ပိုမိုထင်ရှားလာစေရန်အတွက်လည်း အစစ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ပြုပြင်ပေးလျက်ရှိသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့်တက်ပြီး နော်မာ နာမည်ကျော်ကြားဖို့အတွက် သတင်းစာဆက်သွယ်ရေး တာဝန်ခံအဖြစ်ပါ ဆောင်ရွက်ပေးလျက်မိသားဖြစ်နေတော့သည်။

“ဆံပင်က ကောက်နေတာ မလှဘူး၊ မင်းမျက်နှာနဲ့ဆိုရင် လှိုင်းထနေတဲ့ဆံပင်မှ ပိုလှမယ်၊ နောက်တစ်ခုက ရွှေရောင် သိပ်တောက်လွန်းနေ

တာလည်း မကောင်းဘူး၊ ရွှေဝါရောင်ကလေးမှ ပိုကောင်းမယ်”

သူတို့သည် ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်သို့ သွားကြပြီး ဆံပင်ပုံစံကို စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်ကြသည်။ အယ်မယ်လင်း ပြောသည့်အတိုင်းပင် လှိုင်းထနေသည့် ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နှင့် နော်မာသည် အလှသွေးတွေ အကြွယ်ကြီးကြွယ်လျက် ရှိလေတော့သည်။

နော်မာသည် သာမန်စံပြမယ် လုပ်နေရသည်ထက် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရေးကို ပိုမို စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအသစ်ကို ရွေးချယ်ကြရာတွင် အိမ်ထောင်ရှိသူကို သတိကြီးစွာဖြင့် ရှောင်ရှားလေ့ရှိကြသည်။ ငွေကုန်ကြေးကျ မြောက်မြားစွာခံပြီး သင်ကြားပေးပြီးမှ ကိုယ်ဝန်ရှိလာမည်ဆိုလျှင် သူတို့ စိုက်ထုတ်ကုန်ကျထားရသည့် ငွေပေါင်းများစွာ အလဟဿဖြစ်ချေမည်။ နော်မာ့အဖို့ ထိုအတွက် မပူရ။ သူ့မှာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ဖြစ်နေပြီ။

လပ်စ်ဗီဂတ်စ်သို့ ရောက်စဉ်က ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည်နှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ အများနည်းတူ သူလည်း သွားကြည့်သည်။ လာကြည့်နေသည့် ပရိသတ်ထဲမှာ နော်မာ၏အလှသည် ထင်းထင်းပေါ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်သမားများ နော်မာဆီကို ဝိုင်းလာကြသည်။ သူတို့နှင့် ညစာ အတူစားဖို့ ဖိတ်သည်။ ရုပ်ရှင်သမားများနှင့် ရောရောနှောနှော ဖြစ်နေသော နော်မာကို မြင်တွေ့ရသည့် အခြားပရိသတ်ကလည်း နော်မာကို ရုပ်ရှင်ထဲမှ မင်းသမီးတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် အော်တိုများပေးကာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းကြသည်။ ဘယ်လိုရှင်း၍မှမရ၊ နောက်ဆုံးတွင် ကမ်းလာသမျှ အော်တိုစာအုပ်များကို ဒိုင်ခံ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ရသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရန် မူလကတည်းက